

KOMMUNISTI

V. 1930

Maaliskuu

N: 3 (c)

Yleismaailmallinen talouspula, työttömyys ja lakkotaistelut.

Kominternin tpk:n laajennetun presidiumin istunnossa helmikuun lopulla selosti tov. *Manuilski* maailman talouspulaa, merkiten Kominternin puolueiden tehtäviä nykyisin muodostuvissa olosuhteissa.

Ensinnäkin saattoi hän nyt todeta, että joskin vielä kuukausi, pari sitten jotkut pitivät epäilyksen alaisena sitä, voisiko Yhdysvalloissa puhjennut pula ulottaa vaikutuksensa muihinkin maihin, niin nyt ei yleismaailmallisen talouskriisin kypsyminen ole kiellettävissä. Eri mieltä voidaan olla pulan asteesta, sen kehitysvauhdista, mutta yleinen talouspula on tosiasia.

Samoin on selvä, että kriisi tuo tullessaan mitä tärkeimpiä yhteiskunnapoliittisia seurauksia. Jos summeeraisi kriisin esiinnostamat poliittiset johtopäätökset, niin tärkeimmät niistä ovat: ensinnäkin teoria Amerikan «kukoistuksesta», mitä koko maailman porvaristo on ylistänyt ja osoittanut sormella, kuin mallina kapitalistisen järjestelmän ihmeellisyydestä ja ikuisesta elämänoikeudesta, sen järjestyneisyydestä ja suunnitelmallisuudesta, on mennyt pirstaleiksi. Sen mukana teoria kriisittömästä kapitalistisesta taloudesta, ja Amerikan opportunistien käsitys Amerikan poikkeusasemasta muuhun kapitalistiseen maailmaan verraten. Toiseksi romahtaa sosialidemokratian kehittämä ultraimperialismin teoria kapitalistien maailman järjestymisestä, vastakohtien lientymisestä ja konjunktuurien tasoitumisesta eri maiden välillä. Samoin tekee kriisi loppuvuoden Neuvostoliiton kommunistipuolueessa käytyyn väittelyyn bucharinilaisen suunnan kanssa,

mikä katsoi että kunkin maan sisällä kapitalismi pystyy järjestymään ja että anarkia, kilpailu ja pulat tulevat esiintymään vain eri valtioiden kesken. Nyt nähdään, että ne kärjistyvät kunkin maan sisälläkin. Samalla on kriisi kuin loppuvetona taistelussamme oikeistopportunisteja vastaan kolmannen sodanjälkeisen kauden ymmärtämis-kysymyksessä. Kominternin käsityksen kapitalistisesta rationalisoinnista ja sen seurauksista osoittaa puolue oikeaksi.

Samalla on kriisi suurena historiallisena tilinpäätöksenä korkeimmalle kehitetyn, amerikkalaisen, kapitalistisen talouden ja Neuvostoliiton talouden välillä. Kaksi maailmanjärjestelmää on törmännyt vastakkain. Kapitalistinen maailma seuraa vauhkona viisivuotissuunnitelmamme täyttymistä. Hyökkäysvaara Neuvostoliiton kimppuun kasvaa. Näissä oloissa asettuu Yhdysvaltain pääoma Neuvostovallan vastaisten voimien johtoon sitä sisukkaammin, sitä aktiivisemmin, mitä tuimemmin kriisin kuume polttaa sen suoniassa.

Kriisin kartta.

Mitkä merkit osoittavat kriisin olevan yleismaailmallisen luonteeltaan. Hintain lasku, osakkeiden kurssin lasku, emission supistaminen, valuuttapula monissa siirtomaissa, vararikkojen lisääntyminen, tuotannon aleneminen monissa maissa ja työttömyys, joka saavuttaa hirvittävät mittasuhteet. Hintain lasku on pätevin osoitus kriisin yleismaailmallisesta luonteesta. Esimerkkejä. Vehnän hinta aleni v. 1928 10,4%, 1930 yhtenä kuukautena 12,6%; puuvilla

viime vuonna 14,7%, yhden kk. kuluessa tänä vuonna 6%: Austraalian villa viime vuonna 39,5%, yhden kk. kuluessa tänä vuonna 21,2%. Viime vuoden hintoihin verraten on raakanahkan hinta alentunut 15%:lla, kautsukin 30%:lla jne.

Kriisin koskettamat maat voi jakaa neljään tyyppiin. Ensiksi Yhdysvallat. Yhdysvaltain kriisi on nykyisen maailmankriisin tärkein osa. Kuitenkaan ei se siellä ole vielä tullut niin teräväksi kuin oli v:n 1920 pula. Tuotanto on viime heinäkuusta supistunut ainakin 18%:lla. Tammikuussa tuntui vilkastumista metallurgisessa teollisuudessa rautatieyhtiöiden tilausten johdosta, mutta kulutustarpeita tuottava teollisuus supistui edelleen. Pulan lievittämiseksi suunniteltiin Yhdysvalloissa touhulla rakennusteollisuuden laajentamista mutta nyt osottautuu, että se on 55% pienempää kuin vuosi sitten.

Kriisin kouriin joutuneen toisen maa-ryhmän muodostavat Itä- ja Keski-Euroopan maat. Itävallassa ja Puolassa kehittyi pula aikaisemminkin kuin Yhdysvalloissa. Maailmansodan jälkeinen territoriaalinen pilkkominen, feodaaliset suhteet, ulkomaiden finanssiorjuus, suurten armeijojen ja poliisijoukkojen ylläpito ne ovat täällä valmistaneet maaperän kriisille.

Saksassa ovat kriisin ilmiöinä ensikädessä hiilen tuotannon supistuminen ja hiilivarastojen kasvu. Joulukuun lopulla olivat hiilivarastot 778,000 tonnia, mutta tammikuun lopussa jo 2 milj. ton. Raudan ja teräksen tuotanto on viime aikoina supistunut 10—15%. Metalliteollisuudessa, tekstiiliteollisuudessa ja rakennusalalla on laita samoin. Työläisiä erotetaan, osakkeet laskevat. Mutta paljon huonommin on laita Itä-Euroopan maissa. Puolassa vallitsee ankara pula vuori-, teräs- ja tekstiiliteollisuudessa. Tekstiiliteollisuuden tuotanto on alentunut enemmän kuin puolella. Maassa vallitsee agraarikriisi. Tavattoman vaikea on tilanne Itävallassa, Tšhekkoslovakiassa ja Baikanilla, missä työttömyys on hirvittävä.

Kolmas tyyppi kriisin käsittämiä maita ovat siirtomaat ja puolsiirtomaat. Monia vuosia on niissä jo vallinnut ankara taloudellinen laskukausi. Nykyinen yleismaailmallinen pula kärjistää vain niissä pulailmiöitä. Tunnettu englantilainen taloustieteilijä Klynes sanookin, että myrskykeskuksessa eivät nyt ole niinkään Englanti tai Yhdysvallat, vaan raaka-aineita tuottavat maat, Austraalia, etelä-Amerikka, Aasia ja Keski-Eurooppa.

Mitkä erikoissyyt näissä maissa aiheuttavat kriisi-ilmiöitä. Ensikädessä finanssipääoman rosvoiset ilmenemis- muodot, feodalismien jätteet ja orjuuskin. Esim. Etelä-Ameriikassa punoutuu yhteen kolme yhteiskunnallista regimää: orjuuden ja feodalismien jätteet ja finanssipääoman uusiaikaisimmat riistomuodot. Siitä seurauksena luokkataistelun tavattomasti kärjistyneet muodot. Toisena syynä on näiden maiden talouden yksipuolisuus. Niinpä esim. Ecuador tuottaa kakaota $\frac{1}{3}$ maailman tuotannosta, Chile salpietaria, Brasilia kahvia 70% maailman eksporttikahvista, Malajien saaristo kautshukkaa, Kuba sokeeria, Egypti puuvillaa (80% viennistä) jne. Selvää on että konjunkturiheilahdetut maailmanmarkkinoilla vaikuttavat tavattomasti näihin maihin. Miljoonat pikkutuottajat siirtomaissa häviävät, kriisit aiheuttavat siellä hirvittävää häviöstä. Koltmantena syynä siirtomaiden taloudelliseen ahdinkotilaaan on niiden tuottamain raaka-aineiden hintain romahdusmainen lasku, joka on paljon suurempi kuin maataloustuotteiden hintain lasku.

Lopuksi neljäs ryhmä: Ranska, Englanti ja osaksi Skandinaavian maat. Ranskassa emme vielä voi todeta selviä kriisin merkkejä. Päinvastoin koko porvaristo käsittää Ranskan elävän visinlaista kukoistuskautta. Kuitenkin on teräksen tuotanto alentunut 10%:lla, %:lla, tekstiiliteollisuudessa tuntuu vaikeutumista, osakkeet laskevat ja agraarikriisi tuntuu kärkevä. Englannissa jatkuu kroonillinen laskukausi yhä. Tekstiiliteollisuus on vaikeassa vai-

heessa. Pääoman vienti on pienempää kuin viime vuonna. Pörssissä kurssit laskevat ja työttömyys kasvaa, käsitäten nykyään 2 milj. henkeä.

«Economist»-lehti toteaa kriisin antavan tuta itseään jo Ruotsissakin. Tuotantoindeksi on alentunut. Samoin on ensimmäisiä merkkejä konjunktuurin huonontumista havaittavissa Hollannissa ja Belgiassakin.

Pulan seuraukset ja kommunistien puolueiden tehtävät.

Kriisi merkitsee kapitalistisen vakaantumisen murtumisen alkua. Se ei vielä merkitse kapitalistisen vakaantumisen romahdusta, vaan vasta sen romahduksen alkua. Kapitalistisen stabilisation romahdus merkitsisi kapitalistisen järjestelmän romahdusta, ja siis vallankumouksellisen tilanteen objektiivista muodostumista kapitalistisissa maissa. Se merkitsisi, että koko se poliittinen rakenne, joka on syntynyt sodan, jälkeisen vakaantumi sen perustalle, koko kansainvälisten suhteiden järjestelmä, joka on säätyntynyt Versaillesin rauhan, Dawesin ja Youngin suunnitelmien pohjalle, koko luokkasuhteiden järjestelmä, suhteet siirtomaihin, kapitalistisen maailman suhde Neuvostoliittoon, ei vain olisi järkkynyt, vaan työtätekevään joukkojen vallankumouksellisen liikkeen murskaama.

Kapitalistisen stabilisation romahduksen tempo ja luonne riippuu monista tekijöistä: nykyisen kriisin pitkäaikaisuudesta, siitä missä määrin se syventää kapitalismin keskenäisiä ristiriitoja kansainvälisellä areenalla ja lopuksi joukkojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kasvamisen nopeudesta. Ei ole mitään epäilystä siitä, etteikö kriisi tule tavattomasti kärjistämään kaikkia kapitalistisen maailman perusristiriitoja ja näin luomaan uusia tekijöitä, jotka kaivavat kapitalistisen vakaantumisen alta maata pois.

Amerikan aggressiivisuus tulee suuremmaksi. Tähän asti on Amerikka vienyt vain 8% tuotannostaan. Amerikan viennin suurentaminen vaikkapa vain

muutamalla prosentilla uhkaa kirjaimellisesti romahduksella sen kiipailijoita maailman markkinoilla. Samanlainen uhka muille kapitalisteille on Amerikan pääomien vienti. Paitsi taloudellisia vaikutuskeinoja rupeaa Amerikka yhä enemmän käyttämään sotapoliittisia keinoja. Siirtomaakysymys on Amerikan pääomalle ensiluokkainen. Sen sodanjälkeinen englantilaisvastainen politiikka on ollut valmistelua avoimeen hyökkäykseen Englannin siirtomaihin ja dominioneihin. Kehittyvä yleismaailmallinen talouspula jouduttaa tavattomasti imperialistisen sodan kypsymistä Englannin ja Yhdysvaltain välillä.

Kriisi johtaa siihen, että imperialistiset maat pyrkivät imemään siirtomaitaan kaiken mitä sieltä voi saada. Siirtomaatyöläisten riisto käy entistään ankarammaksi. Siirtomaat joutuvat valtavuudessaan ennennäkemättömään kansalais- ja luokkasotien näyttämöksi. Samalla kiihdyttää pula Englannin dominionien irtaantumisperikymyksiä Suur-Britaniasta ja näin Suur-Britanian taloudellista ja poliittista romahdusta.

Kriisin seurauksena tapahtuu kapitalistisissa maissa uusi myrskyinen pääoman keskittyminen. Se merkitsee pikku- ja keskiporvariston hävitystä, työläis- aristokratian yhteiskunnallisen pohjan murtamista ja näin yhteiskunnallisten ristiriitojen kärjistymistä. Se taas tuo tullessaan fascistin kasvun, sosialidemokratian fascistisoitumisen ja samalla avaa se valtavat perspektiivit nykyisen vallankumouksellisen nousun kasvamiseen vallankumoukselliseksi tilanteeksi kapitalismin päämaissa ja siirtomaissa.

Mitkä ovat kriisin vaikutukset maailman työväenliikkeen nousuun? Näiden lähimmän 3—4 kk. aikana ja miten se on otettava huomioon kommunistipuolueiden taktiikassa, se oli presidiumin keskeisimmän huomion kohteena.

Syyskesästä, X:n pleenumin ajoista, on työväenliikkeen nousu kohonnut askelta ylempiä. Kuten silloinkin ovat lakkoliikkeet maailmassa edelleenkin pääasiassa taloudellisia luonteeltaan,

mitä tulee kapitalismin päämihin. Pienemmissä maissa on lakoilla paljon useammin selvästi poliittinen luonne. Monissa maissa on lakkoliike jatkuvasti paisunut. Niinpä Englannissa oli v. 1928 lakossa 128 tuh. henk. ja lakkopäiviä yhteensä 1,388,000., mutta vuonna 1929 osallistui lakkoihin 532 tuh. henkeä ja lakkopäivien yhteisluku oli 8,283 tuh. Ranskassa osallistui lakkoihin v. 1928 222 tuh. henk., mutta 1929 431 tuh. henk. Ja mikä on erittäin merkillepantavaa: lakot ovat viime aikana muodostuneet myrskyisiksi.

Tosin eräissä maissa kuten Saksassa ja Intiassa on lakkojen määrä vähentynyt. Oikeisto-luopiot tekevät siitä sen johtopäätöksen, että vallankumoksellinen nousu on väsähtämässä, tai ettei sitä ole lainkaan. Sellaista johtopäätöstä ei voi tehdä vallankumouksellinen. Eihän vallankumouksellisen nousun aalto kohoa kaikkialla yhtä tasaisesti. Eihän taloudellinen lakko ole ainoa vallankumouksellisen nousun mitta. Lakkoliikkeitä analysoidessa ei ole otettava huomioon pelkästään niiden ilmenemistä, vaan ne muodot missä ne ilmenevät. Englannin yleislakko 1926 oli mitä suuremmoisn luokkataistelutapaus, mutta sujui se tavattoman tyynin ja rauhallisin muodoin, kun taas nykyiset pienemmät lakot ovat yleensä myrskyisiä, rajuja taisteluita, mitkä vaativat proletariaatilta suurta sankaruutta ja tiukkaa päättäväisyyttä. Sentähden ovat ne proletariaatille mainio taistelukoulu.

Kuten sanottu ovat lakot kapitalismin päämaissa vielä yleensä taloudellisia fuonteeltaan. Mutta merkkejä niiden kasvusta poliittisiksi on. Yhä enemmän alkaa ilmetä solidaarisuuslakkoja. Ranskassa oli niitä viime vuonna 16% lakkojen yleismäärästä. Saksassa Opel tehdään lakko, jonka aiheena oli kommunistin eroittaminen työstä, on merkkinä jostain muusta, kuin miltä ensi silmäyksellä näyttää.

Pikkumaissa on lakkotaisteluissa havaittavissa paljon enemmän poliittisia elementtejä. Niin on Rumaniassa (vallank. ammattijärjestön puolesta) Kreikas-

sa (talonpoikain vaatimusten puolesta), Intiassa.

Uutta lakkoliikkeissä on myös se, että niiden yhteydessä pidetään mielenosoituksia, sattuue yhteenottoja poliisi-, rikkuri-, ja fascistijärjestöjen ja lakkoilaisten välillä. — Monissa valkoisen terrorin maissa työväenliike alkaa kuohahdella fascisti-diktatuurin puitteiden yli.

Uutta on myös työttömän liikehtimisessä. Nykyään on maailmassa kaikkiaan noin 17 miljoonaa työtöntä, kapitalistisen järjestelmän nälkään ja puutteeseen tuomitsemaa. Nuo miljoonat eivät tahdo napisematta kuolla. Ne muistuttavat itsestään järjestämällä rajuja mielenosoituksia, jyskyttämällä parlamenttien ja kunnallishallintojen ovia vaatiu työtä ja leipää. Ja sosialifascistit yrittävät erottaa työssä olevat ja työttömät yhdessä esiintymästä saattaakseen ensin lyödyksi toisen, sitten toisen. Työttömän liikehtimisellä nykyisen kriisioosuhteissa on tavattoman suuri merkitys. Se vallankumouksellisentaa koko proletariaatin luokkataistelun paljastaen sosialifascististen hallitusten petospolitiikan.

Eräänä vallankumouksellisen nousun ilmaisuna on kehittyvän yleismaailmallisen agraari-kriisin vaikutuksesta tapahtuva talonpoikaisreservien astuminen vallankumousliikkeeseen niin kapitalistisissa maissa kuin varsinkin siirtomaissa. Samoin on Kiinassa viime aikana tilanne muodostunut edulliseksi uudelle kumoukselliselle nousulle siellä.

Kaikki tämä merkitsee sitä, että viime syyskesästä lähtien on vallankumouksellinen liike ollut jatkuvasti nousussa. Jotkut saattavat ajatella ja tosiaan ajattelevatkin siten, että kun X:ssä pienenusua merkittiin, että työväenliike on puolustuskannalta siirtynyt vastahyökkäykseen niin nyt, jos mieli korostaa, että nousu on jatkunut edelleen on sanottava, että proletariaatti on siirtynyt yleiseen hyökkäykseen. Joidenkin mielestä vallankumouksellista nousua on muka vain silloin, kun se muutamassa viikossa kasvaa vallankumoukselliseksi tilanteeksi, ratkaisevaksi taisteluksi vallasta. Itse asiassa ei vallan-

kumouksellinen nousu sulje pois porvariston hyökkäyksiä, mutta mitä se edellyttää, niin sitä, että proletariaatti taistelukykyisenä torjuu hyökkäykset. Jos kieltäisi nyt sen, että porvaristo hyökkää työväen kimppuun kriisin yhteydessä, olisi se samaa kuin kieltää tosiasia.

Jotkut kommunistit ovat taipuwait käsittämään kriisin vaikutukset vallankumousliikkeen nousuun aivan mekaanisesti. Pula johtaa heidän mielestään ehdottomasti vallankumoukselliseen nousuun. Kun v. 1908 oli Venäjän puolueessa mielipiteiden vaihtoa siitä, johtaako taloudellinen pula poliittisen liikkeen nousuun vai laskuun, osoitti Lenin, että talouspulan vaikutusta vallankumousliikkeen nousuun tai laskuun on tavattoman vaikea täsmällisesti määrittellä, niin monista tekijöistä, joita on mahdollon edeltäkäs in ottaa huomioon, se riippuu. Mutta *ilman yleisen agraarikriisin pohjaa maassa, ja samanaikaisia laskukautta teollisuudessa, ei syvä poliittinen kriisi ole mahdollinen.*

Se tapa millä Lenin lähestyi kysymystä kriisin ja vallankumouksellisen nousun keskinäisyydestä ei ole vanhentunut. Emme mekään voi määrittellä aikaa minkä kuluessa vallankumouksellinen nousu kasvaa vallankumoukselliseksi tilanteeksi. Tiedämme vain, että nykyinen yleismaailmallinen agraarikriisi ynnä kypsyvä yleismaailmallinen teollisuuspula luovat pohjan syvälle ylespoliittiselle kriisille kapitalistisissa maissa. Sentähden velvoittaa nykyinen tilanne kaikkia Kominternin puolueita «tarkasti huomioimaan koko poliittisen elämän sydämenlyöntiä maassa ja varsinkin seuraamaan laajojen proletariijoukkojen liikehtimisen ja mielialojen tilaa». (Lenin).

Kasvaako nykyinen taloudellinen pula yleispoliittiseksi kriisiksi riippuu monista tekijöistä ja ennen kaikkea subjektiivisista tekijöistä, kommunistipuolueiden voimasta ja taistelukunnosta. Nimenomaan siitä riippuu paljon, se onnistuuko kommunistisen liikkeen ja miten pian käyttää nykyisen kriisin

seurauksia joukkojen nostattamiseksi murskaamaan kapitalistisen järjestelmän.

Joukkojen valloittaminen tulee nyt kommunistipuolueille yhäkin nykytärkeämmäksi. Tässä suhteessa muodostuvat olosuhteet kommunistipuolueiden työskentelylle edullisiksi. Ilmeistä on, että esimerkiksi Amerikan kom. puolueesta voidaan nykyoloissa tehdä työväenluokan joukkopuolue. Samoin on Saksan ja Puolan kommunistipuolueilla nyt paljon suuremmat mahdollisuudet valloittaa työväenluokan enemmistö puolelleen kuin puoli vuotta sitten.

Ja kommunistipuolueiden täytyy kasvaa. Kasvaa paljon nopeammin kuin tähän asti. Eikä kasvaa vain vaikutukseltaan vaan jäsenmäärältäänkin. Juuri nyt on kommunistipuolueiden likvidoitava juopa aatteellisen vaikutuksensa ja organisaationinsa välillä. Ja kommunistipuolueiden kasvun täytyy vaikuttaa sosialidemokratian ominaispainon pieneenemiseen työväenliikkeessä. On turhaa puhua vallankumouksellisesta noususta, ellei anneta raskasta iskua sosialidemokratialle.

Vallankumouksellinen nousu edellyttää sitkeätä ja uurasta arkista työtä, jota kaikkien kommunistien on tehtävä päivästä päivään, jos ei mieli jäädä liikkeen häntään. Kerta kaikkiaan on karistettava se passiivinen ajatus, että historia työskentelee meidän puolestamme ja kapitalismi kulkee perikatoansa kohti, niin että kommunistien ei tarvitse muuta kuin odottaa suurta historiallista katastrofia, joka lakaisee mennessään sosialidemokratian ja reformistiset ammattiliitot ja antaa kommunistisille puolueille johdon. Sellainen henki on opportunistista hännässälaahaamista, jota voittamatta kommunistinen puolue ei voi valloittaa joukkoja.

Itävallan kommunistipuolue antoi varoittavan esimerkin. Satain tuhanten työläisten kannattama sosialidemokratia kapituleerasi fascismin edessä. Tuntuu siltä, että Itävallan kommunistipuolueen olisi pitänyt vallata näistä johtajainsa pettämistä joukoista suuren määrän.

Mutta kommunistipuolue jäi jäsenmäärältään yhtä vaatimattomaksi järjestöksi kuin mitä se oli kaksi ja puoli vuotta sitten. Siinä esimerkki siitä, miten kommunistit eivät osanneet arvostaa sitä, mikä kuohutti joukkojen mieltä, vaan jäivät jälkeen liikkeestä. Ja jos taistelu fascismia vastaan Itävallassa olisi leimahtanut kansalaissodaksi niin kaipa se olisi syttynyt kommunistisen puolueen ohi ja sivu.

Suurin osa Kominternin puolueista ei ole vielä päässyt agitatsiopropropagandakaudestaan,—toteaa тов. Мануилски. Mutta luokkataistelujen kulku vaatii kommunistipuolueilta enemmän. Kriisi huonontaa ehdottomasti joukkojen asemaa, saattaa ne liikkeeseen, tempaa liikkeen mukaan uusia työväenluokan kerroksia. Ovatko kommunistipuolueet tähän valmistuneet? Ovatko ne miinoittaneet maan sosialidemokratian alta? Ovatko ne luoneet kyllin lujia järjestöllisiä tukikohtia joukoissa? Onko heidän käsissään hallitsevat asemat työväenluokan uumenissa, kuljetustyöläisten, kaivostyöläisten, metallimiesten, kemiallisessa teollisuudessa ja sähköteollisuudessa työskenteleväin keskuudessa? Siinä on edessä paljon arkista, mustaa työtä, sitkeyttä ja kärsivällisyyttä kysyvää.

Siihen mustaan työhön on käytävä käsiksi. Kysymykset, joihin kommunistien on tässä työssään kiinnitettävä huomiota, ovat kysymykset työpalkasta, työajasta, työttömyydestä, lakkotaisteiluista ja työttömäin esiintymisistä. Jos kommunistit tahtovat todella vallankumouksellisesti nostaa luokkataistelun korkeampiin muotoihin kuin mitä on taloudellinen lakko, niin on työtä tehtävä hellittämättä.

Kommunistiset puolueet on järjestöllisesti saatava paljon väkevämmiksi. Jokaisen Kominternin seksian on tehtävä värväystyötä ei puhtipäisinä kampaailuina vaan joka päivä, järjestelmällisesti. Toinen tempo on saatava työhön kuin mitä tähän asti, tempo, joka vastaa nykyistä vallankumouksellisen nousun astetta. On hämmästyttävää—huomaut-

taa тов. Мануилски, että esim. Parisin järjestö, Parisin, jossa on kaksi milj. työläistä, vastatessaan Berlinin järjestön haasteeseen sitoutuu värväämään kaiken kaikkiaan tuhat uutta jäsentä puolueeseen ja 200 nuorisoliittoon.

Merkittyään kunkin kommunistipuolueen osalle tärkeimmät tehtävät, lausuu тов. Мануилски lopuksi:

«Tehtävät, jotka nyt asetamme lähikuukausiksi, näyttävät vaatimattomilta. Niissä ei ole mitään suureleisyyttä, ei uusia kirkkaita loosunkeja, asioita, jotka vaatisivat «uusia sanoja». Mutta ne on asetettu jokaisen kommunistisen puolueen hartioille, ne ymmärtää jokainen kommunisti-rivimies, joka kipeimmin tuntee kaikki heikkoutemme ja puutteemme ollessaan alinomaisessa yhteydessä joukkoihin. Nuo tehtävät eivät ole eristettyinä siitä valtavasta työstä, jota suorittavat tuhannet ja taas tuhannet kommunistipuolueen jäsenet työpaikoilla. Noihin tehtäviin on koottu se kokemus, mitä on kertynyt vallankumouksellisen nousun vuosien ja kuukausien kuluessa. *Nuo tehtävät kulkevat vallankumouksellisen nousun linjaa, työväenluokan taistelun linjaa, ei sanoissa vaan teoissa; kapitalismin kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin luomisen linjaa. Näiden tehtävään täytämisen merkitsee työskentelyä proletarisen vallankumouksen ja sen menestyksen puolesta. Se merkitsee koko proletarisen vallankumouksen valtaisen rintaman suoristamista, jälkeensä jäävien samaan linjaan vetämistä, luntumuksen säilymistä etujoukkoon, selkäpuolen vahvistamista, koko maailman työtätekevään valtavan armeijan sitkeää järjestämistä viimeiseen ratkaisevaan taisteluun. Ja vain tällä ehdolla maailman vallankumouksellisen liikkeen taistelu-esikunnat, kommunistiset puolueet, tapauksen ratkaisevassa käännekohdassa, jyrkässä historiallisessa käänneessä, jonka hetked ei kukaan meistä tiedä, voivat vakaasti ja tyynesti sanoa:*

«Me olemme valmiit».

Maailman taloudellinen pula, työttömyys ja lakkotaistelut.

Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean puhemiehistön päätöslauselma tov. Manuilskin alustuksen johdosta.

Luonnehtiessaan maailman taloudellista ja poliittista tilannetta korosti Komm. Intern. Toimp. komitean X täysi-istunto, että kapitalismin sodanjälkeisen kehityksen kolmannen kauden ratkaisevana piirteenä on imperialismin sisäisten ja ulkonaisten ristiriitain jyrkkä kärjistyminen, joka nykyisin ilmenee kapitalistisen vakaantumisen horjunnan nopeana edistymisenä, maailman työväenliikkeen vallankumouksellisen nousun syventymisenä ja laajenemisena, kuin myös imperialismivastaisen siirtomaiden vallankumouksen kypsymisenä. «Yhä selvemmin paljastuu amerikalaisen porvariston kuuluksi tulleen kukoistustunnuksen haaksirikkoutuminen» — sanotaan täysi-istunnon päätöksessä. Kolme kuukautta myöhemmin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa alkanut taloudellinen kriisi, johon yhtyi teollisuuden ja kaupan laskukausi useissa kapitalistisissa maissa ja siirtomaissa, joudutti maailman kapitalismin perusristiriitojen äärimmilleen kärjistymistä, osoitti vääräksi porvarillisen sadun Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain «jatkuva» kukoistuksesta (Hoover) ja antaa murskaavan iskun sosialidemokraattiselle «järjestyneen kapitalismin» teorialle.

Paljastaessaan valheelliseksi sekä reformistien kannan «Amerikan erikois- asemasta» (Lovestone ja Pepper) että säälittävän vararikkouden teorian siitä, että muka «markkinain, hintain, kilpailun ja kriisin probleemit muodostuvat yhä enemmän maailmantalouden problemeiksi, muuttuen maan sisällä järjestämisprobleemiksi» (Bucharin), amerikalainen kriisi todistaa täysin oikeaksi Komm. Internationalen VI maailman kongressin ja Komm. Intern. Toimp. komitean X täysi-istunnon arvioinnin kapitalismin sodanjälkeisen kehityksen kolmannesta kaudesta.

I. Kriisi, työttömyyden kasvu ja kapitalismin ristiriitain kärjistyminen.

1. Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain liikatuantokriisin merkitys suurenee vielä sen johdosta, että se kehittyi tuotantovoimien kasvun ja markkinain supistumisen erittäin kärjistyneiden vastakohtain vallitessa, jolloin kaikissa kapitalistisissa maissa ilmenee pyrkimys kroonilliseksi muuttuvan kauppaja teollisuuslaskun jatkamiseen, jolloin joukko maailman talouden tärkeimpiä tuotantoaloja (hiili-, kutomo-, laivarakennus-, y.m. teollisuudet) eivät mooneen vuoteen pääse kriisistään, ja joukko muita tuotantoaloja (kautsukki, nafta, värimetallit, hopea, y.m.) joutuvat kriisin valtaan, ja jolloin kapitalistiset maat ja siirtomaat ovat joutuneet maatalouspulaan, joka toisissa maissa ilmenee (Pohjois-Amerikan Yhdysvallat, Kanada, Austraalia, Argentina) raaka-ainesten ja maataloustuotteiden liikatuantona ja toisissa, etupäässä siirtomaissa (India, Kiina) kärjistyneenä ravintotuotteiden alituotantona.

Amerikan kriisi tapaa jo nyt huomattavan osan maailman taloutta jatkuvan taloudellisen laskun vaillassa. Useissa Itä- ja Keski-Europan maissa (Puola, Itämeren maat, Itävalta, Balkanin maat) luovat, sodan jälkeisen hajanaisuuden, feodalismien jätteen ja orjuuttavan, maailman imperialismista riippuvan aseman johdosta kärjistyneen joukkojen kauhistuttavan kurjistumisen pohjalla kehittyvä taloudellinen lasku ja kriisi yhä suuremmat edellytykset yleiselle poliittiselle kriisille. Siirtomaissa johtuu pula alkuasukasfeodalismiin nojautuvan finanssipääoman ryöstömuotojen kehityksestä, laajalti levinneestä siirtomaat imperialististen mai-

den konjunktuurien vaihteluista täydelliseen riippuvaisuuteen saattavasta yksipuolisesta viljelyksestä (Egypti, India, ym.) muiden teollisuus- ja maataloustuotteiden hintojen laskun sivuuttaneine siirtomaaraaka-aineiden hintain laskuineen. Varsin kärjistyneen luonteen saa kriisi siirtomaissa siksi, että imperialistien, ja alkuausukastilanherrain ja porvarien harjoittama työtätekeväin riisto ja orjuuttaminen johtavat täällä työläisten ja talonpoikain aseman ennenkuulumattomaan kurjistumiseen.

2. Kapitalistisen järjestelmän yleisen kriisin pohjalla syntynyt Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain kriisi saa yhä enemmän yleismaailmallisen luonteen: a) sen johdosta, että Pohjois-Amerikan Yhdysvallat näyttävät johtavaa osaa maailman kapitalistisessa taloudessa (lähes 50% maailman tuotannosta ja kultavarastosta lankeaa sen osalle; b) sen johdosta, että eri kapitalististen maiden kiinteä toisiinsa kietoutuminen kansainvälisten trustien ja syndikaattien järjestymisen, pääomain viennin ja kansainvälisten lainajärjestelmän kautta vetää kaikki kapitalistiset maat pulaan; c) sen johdosta, että Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain sisäisten markkinoiden supistuminen ajaa Amerikan pääoman voimistuttamaan rynnistystään maailman markkinoilla ja siten supistamaan muiden kapitalististen maiden myyntimarkkinoita; d) tämän heikompien kilpailijoiden tuhoutumiseen johtava hintojen alentavan Amerikan pääoman myyntimarkkinoista käymän taistelun vaikutuksesta; e) sen johdosta että Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain tuotannon supistaminen aiheuttaa pulan Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoihin raaka-aineita ja puolivalmisteita tuottavissa maissa (Jaappani — silkki, Indo-Kiina — kautsukki, Brasilia — kahvi). Kaikki tämä johtaa siihen, että Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain kapitalismin kriisi alkaa vaikuttaa myöskin Länsi-Europan kapitalistisissa maissa, ilmeten hintain laskuna, osakekurssien laskuna, emisionien supistumisena, useissa siirtomaissa alkavana valuuttakriisinä, vara-

rikkojen lisääntymisenä, melkein kaikkialla, vaikkakaan ei yhtäläisenä ilmenevänä tuotannon laskemisena ja lopuksi työpalkkain laskemisena ja kaikkialla ilmenevänä työttömyytenä.

Samalla määrää kapitalismin kehityksen epätasaisuus kriisi-ilmiöiden muotojen, asteen ja luonteen monipuolisuuden eri maissa. Eräät maat joutuvat Amerikan kriisin vaikutuksesta välittömästi pulan valtaan (Kanada, Austraalia); toisissa ilmenee se jo ennestään vallalla olevan liike-elämän laskun kärjistymisenä, joka leviää yhä laajemmille alueille (Itä) Eurooppa, siirtomaat, Kiina ja India, Etelä-Amerikan maat, Jaappani); kolmannen ryhmän maissa yleisen taloudellisen kriisin kehityksenä (Saksa); neljänsissä maissa — kroonillisen laskun kärjistymisenä joillakin tärkeimmillä teollisuusaloilla (Englanti); viidennen ryhmän maissa — ensimmäisten kriisi-ilmiöiden esiintymisenä: tuotannon laskun alku, työläisten eroitukset, osakekurssin lasku (Ranska).

Täten taloudellinen pula syventää kapitalistisen järjestelmän yleistä pulaa, kärjistäen sen sisäisiä ja ulkoisia ristiriitoja, tuhoten kapitalismin horjuvan vakiintumisen ja jouduttaen vallankumouksellisen nousun tempoa sekä kapitalistisissa että siirtomaissa.

3. Kriisi aiheuttaa työväenluokalle ääretöntä kurjuutta, josta kiduttavinta on kapitalististen maiden jyrkästä tuotannon supistamisesta ja kapitalistisen rationalisoinnin yhteydessä voimistuvasta riistosta johtuva laaja, yleinen työttömyys.

Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, joissa jo tuotannon viimeisinä nousuvuosinakin työn poikkeuksellisen tehostumisen takia teollisuudessa työskenteleväin työläisten lukumäärä yhtämittaisesti supistui, on työttömäin lukumäärä huimaavasti kohoten noussut jo 6 miljoonaan henkeen, jota paitsi New-Yorkin valtiossa se on korkeampi kuin koskaan ennen vuoden 1914 jälkeen. Tällaisesta työttömyyden suunnattomasta kasvusta huolimatta ei Amerikan — maailman rikkain — porvaristo

ole vielä näihin saakka ottanut käyntöön valtion työttömyysvakuutusta.

Saksassa, jossa taloudellinen kriisi on vasta alussa, on kaduille heitetty jo yli 3¹/₂ miljoonaa työlläistä.

Englannissa, jossa kriisivaihe ei vielä ole alkanut, on työttömyys jo noussut 1¹/₂ miljoonasta 2 miljoonaan. Jaapanissa on lähes 1 miljoona työtöntä. Fascistisessa Italiassa on työpalkkain kauhistuttavan laskun ja työpäivän pitenemisen ohella 800.000 työtöntä.

Puolassa, jossa joka kolmas työlläinen on työtön, on työttömiä yhteensä 300.000. Itävallassa ja Tsekkoslovakiassa on 400.000 työtöntä kummassakin.

Latinalaisessa Amerikassa, jossa teollisuusproletariaatti on verrattain pienilukuinen, nousee työttömäin lukumäärä 1¹/₂ miljoonaan.

Yhteensä joutuu kapitalistisissa maissa kurjuuden kuiluun lähes 17 miljoonaa ja perheet mukaan luettuna lähes 60 miljoonaa henkeä. Sitäpaitsi miljoonia työlläisiä työskentelee vain vajaan viikon ja ovat ainaisesti vaarassa tulla heitetyksi kadulle lisäämään jo ennestäänkin suunnatonta työttömäin armeijaa. Työttömien joukkojen asema on sitäkin tukalampi, kun he eivät kapitalistisissa maissa saa minkäänlaista tukea valtiolta tahi saavat vain mitätöntä avustusta.

Kroonillinen työttömyys saa yhä uhkaavamman luonteen siksi, että työn reservi-armeijaan virtaa uusia, agrariikriisin taloudellisesti tuhoamia köyhimmän talonpoikaiston joukkoja, jotka painostavat työmarkkinoita ja joita kapitalistit käyttävät hyväkseen polkiesaan jo ennestäänkin alhaisia palkkoja vieläkin alemmaksi. Erittäin tukalassa asemassa on tilanherroista, plantaasien omistajista ja farmareista orjamaisen riippuvassa asemassa oleva maatalousproletariaatti. Siirtomaissa, jossa kapitalistinen ratsionalisointi merkitsee työvoiman petomaista tuhoamista, tuo lukumääräisesti määräämätön työttömyys muassaan nälkäkuofeman miljoonille työtätekeville. Samalla pyrkii porvaristo työpäivän lyhentämisen asemasta työ-

päivän pidentämiseen ja kohottaa työlläisten riiston huippuunsa.

Voimistaen työlläisten painostusta, työn tehoisuutta ja uuvuttavuutta ja alentaen jo ilman sitäkin alhaisia palkkoja, hyökkäävät kapitalistiset monopoliliitot valtioineen työlläistä vastaan säälimättömästi, kurjistetaan heidän asemansa aivan äärimmilleen.

4. Maailman pulan seuraukset tulevat olemaan kapitalismille sitäkin tuhoisimmat, koska se kehittyi rinnan mahtavan taloudellisen nousun kanssa Neuvostoliitossa, joka muodostaa täydellisen vastakohtan kapitalistiselle maailmalle. Työväenluokan aineellisen elämän ja sivistystason keskeytymättömän paronemisen ja työttömyyden supistumisen pohjalla historiassa ennenkuulumattomalla tempolla kehittyvä myrskyisä sosialistisen talouden nousu, itsekritiikin ja byrokratismivastaisen taistelun pohjalla kehittyvä proletariaatin aktiivisuuden nousu, proletariaatin luovan aloitteen laajeneminen (sosialistinen kilpailu, iskuryhmät, iskutyöhuoneet ja tehtaat) sekä lopuksi talonpoikaiston luottamuksen lujittuminen neuvostovaltaan ja NKP(b):n politiikkaan, ovat taanneet mahtavan nousun teollisuudessa, pikaisen tempon maatalouden sosialistisessa uudistuksessa ja miljoonain talonpoikain kääntymisen sosialismiin, joka ilmenee joukotaisena pienestä talonpoikaiskäsityötaloudesta suureen kollektiiviseen talouteen siirtymisenä. Kulakkien hävittäminen luokkana, kaikkien vastavallankumouksellisten, työväen diktatuuria vastaan suunnattujen yritysten säälimätön kukistaminen, yhä laajemmalti käytäntöön astuva 7-tuntinen työpäivä ja nelityöpäiväinen viikko sekä viisivuotissuunnitelman toteuttamisen jouduttaminen neljässä vuodessa ovat kaikki kansainvälisen proletariaatin vallankumouksen mahtavia saavutuksia. Ei ole epäilemistäkään, että kaikki tämä, kallistaen voimasuhteet maailman kahden taloudellisen järjestelmän välillä kansainvälisen sosialismin hyväksi, tekee Neuvostoliitosta entistäkin suuremman tekijän kapitalismin kriisin syventämisessä

ja yleensä koko maailman sorrettujen joukkojen vallankumouksellistumisessa. Todeten Neuvostoliiton mahtavan taloudellisen nousun ja kaikki esteet ja proletariaatille vihamielisten luokkain vastuksen tieltään raivaavan proletariaatin innostuksen, velvoittaa Kommunistinen Internationaale kaikki osastonsa aloittamaan laajan selostustyön työläisjoukoissa ja yleensä työtätekevien keskuudessa Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön saavutuksista, työtätekevään yhdistämiseksi vallankumouksellisen taistelulipun alle proletariaatin diktatuurin puolesta.

5. Monopoolisten kapitalistiyhtymien ja niiden valtioiden välillä taistelua uudesta maailman jaosta äärimmilleen kärjistävä ja suojeistullipolitiikan huippuunsa kehittävä maailman taloudellinen pula johtaa kapitalistisen maailman uusien imperialististen sotien kauteen. Englannin ja Amerikan kamppailu maailman herruudesta, vimmuttu sotavärelukilpailu niiden välillä, Amerikan rynnistys Englannin siirtomaihin ja dominiioihin yhtäältä ja Englannin epätoivoinen asemiansa puolustus, varsinkin Etelä-Amerikassa toisaalta, — kaikkea tätä sotilaspoliittisiin ryhmittymiin ja itseasiassa laivastoaseistuksen uusimman tekniikan mukaiseen uusimiseen tähtäävän Lontoon konferenssin tapaisen aseistariisumiskonferenssin suojaan verhoutunutta taistelua seuraa ristiriitain kärjistyminen, jota vielä kärjistää Amerikan pääoman kilpailu eurooppalaisten kilpailijainsa kanssa maailman markkinoilla.

Näissä oloissa merkitsee Youngin suunnitelma, — Amerikan pääoman hegemonian johdolla ja Saksan finanssioligarkian suostumuksella maailman porvariston toteuttamaa taisteluojelmaa: a) Saksan proletariaatin orjuuttamisen, sen elintason laskemisen ja sen riiston voimistamisen suunnitelmaa; b) voittajamaiden finanssipääoman voimistamisen (Saksalta kiskottavat miljaardit) suunnitelmaa ja siis näin ollen uuden kapitalistisen rynnistykseen suunnitelmaa työväenluokkaa vastaan näissä maissa ja

heidän elintasonsa alaspainamisen suunnitelmaa: c) finanssisaarron (reparationsipankki) ja Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn sotilaallisen hyökkäyksen valmistelun suunnitelmaa sekä lopuksi d) merkitsee Youngin suunnitelma taistelun kärjistymistä imperialistien omassa leirissä imperialistisen saaliin jakoon liittyvien kysymysten ympärillä.

Kommunistisen Internationaalen Toimeenpanevan komitean puhemiehistö kehoittaa tämän johdosta kaikkia Kommunistisen Internationaalen osastoja, mutta varsinkin Englannin, Ranskan ja Italian kommunistisia puolueita tukemaan kaikkien maiden, mutta varsinkin Saksan työläisten taistelua Youngin suunnitelmaa ja imperialististen porvariston herruutta vastaan työväenluokan vallankumouksellisen diktatuurin voiton puolesta.

Pyrkinessään siirtämään kaikki pulan tuhoisat seuraukset taloudellisesti ja poliittisesti orjuutettujen maiden kannettavaksi, lisäävät imperialistiset valtiot painostustaan riippuvassa asemassa olevia maita kohtaan, voimistuttavat siirtomaiden finanssisortoa, laajentaen väkivaltaansa, sotilaallisia miehityksiä ja kurjistuvan talonpoikaiston maiden ryövärimäistä anastusta.

Ankaran kamppailun kehittyessä imperialistien leirissä, vallankumouksellisen liikkeen voimistuessa kapitalistisissa maissa ja siirtomaissa ja voitokkaan sosialistisen rakennustyön kehittyessä Neuvostoliitossa, kasvaa uusien imperialististen sotien uhka ja varsinkin neuvostovastaisen sotilaallisen hyökkäyksen vaara. Maatalouden kollektivisoiminen ja kulakkiluokan hävittämisen politiikan toteuttaminen, jotka intervention satuessa riistävät imperialistiselta porvaristolta viimeisen sisäisen liittolaisen, ei voi olla johtamatta neuvostovastaisen imperialistisen rintaman aktiivisuuden lisääntymiseen ja sen laajenemisen pyrkimyksiin, eikä voi olla johtamatta kaikkien maiden sosialidemokraattien voimakkaasti tukemiin ja lietsomiin uusiin neuvostovastaisiin imperialistisiin provokatsioonyrityksiin (Pohjois-Arme-

rikan Yhdysvaltain ja Ranskan sekaantumisen Itä-Kiinan rautatiekonfliktiin, neuvostovastainen kamppailu Englannissa, Ranskassa ja Saksassa, ja Rooman paavin esiintyminen vastavallankumouksellisten kirkollisten puolesta koko kirkollisen taantumuksen johdossa Neuvostoliittoa vastaan).

Neuvostoliiton puolustaminen imperialistien hyökkäyksen uhkailla on kaikkien Kommunistisen Internationalen osastojen tehtävänä nyt tärkeämpi kuin koskaan ennen.

II. Yhteenvedo II internationaalien puolueiden vallassaolosta.

6. Kehittyvän pulan aikana paljastuu yhä selvemmin sosialidemokratian osuus vastavallankumouksellisen, työväenjoukkojen taloudellista asemaa huonontavan, vaihtokoneiston -fascistisen diktatuurin avoimeksi aseeksi muuttavan ja uutta imperialistista sotaa valmistelevan porvariston politiikan toteuttajana.

Saksassa on puolitoista vuotinen sosialifascistien hallitus kokemuksillaan osoittanut että kokoomushallituksen johdossa oleva sosialidemokratia toteutti asiallisesti Saksan kapitalistien tahtoa, avustaen sitä toteuttamaan yhä voimistuvan työväenluokan sorron ja uusien sotain valmistelun politiikkaa.

Luvatus rauhan lujittamisen, Versaillesin rauhan ja Dawesin suunnitelman Saksan työtätekevään kannettavaksi säilyttämisen taakan huojentamisen asemasta toi sosialifascismin politiikka tullessaan Saksan työläisten orjuuttamista voittajamaiden pääoman taholta merkitsevän Youngin suunnitelman, sota- ja merivarustusten lisääntymisen ja Saksan vetämisen Neuvostoliiton vastaiseen rintamaan (valkokaartilaiden rahanvärentäjien vapauttaminen, sopimus Puolan kanssa SSSR vastaan, j.n.e.).

Luvatus poliittisen demokratian lujittamisen asemasta toi sosialifascismin politiikka yhä lisääntyviä vainoja työväenluokkaa vastaan, porvarillisen hallituksen aikana toimineen punaisten rintamamiesten liiton lakkauttaminen, kom-

munistista puoluetta ja vallankumouksellista proletariaattia vastaan tähdätty «tasavallan puolustusta» koskeva kuristulaki, kommunistisen sanomalehdistön vaino, työläisten mielenosoitusten kieltäminen ja niiden ampuminen sosialifascistisen poliisin taholta.

Luvatus «taloudellisen demokratian» ja laajennetun yhteiskunnallisen lainsäädännön asemasta antoi sosialidemokratian politiikka työläisille finansipääoman avoimen diktatuurin lujittamisen, satojatuhansia työläisiä kaduille heittävän kapitalistisen ratsionalisoinnin jatkumisen, työttömyysvakuutuslain huonontumisen ja työläisille suoranaisen uhan menettä kokonaan työttömyysavustuksen, koko painollaan työväen harteille lankeavan kunnallisverotaakan lisääntymisen, realipalkan alennuksen, fascistisoituneen sosialidemokraattisen ammattiliittokoneiston rikkuritoimenpiteet vallankumouksellista ammattiliittoppositisioonia ja lakkolaisia vastaan ja vallankumouksellisten työläisten lukemattomat ammattiliitoista eroittamiset.

7. Englannissa määräävät samanlaiset pyrkimykset hallituksen politiikan, joka vaalilupauksissaan lupasi yleisen aseistariisumisen, suhteiden parantamisen Neuvostoliittoon, demokraattisia uudistuksia siirtomaissa (ennenkaikkea Indiassa), parannuksia työväenluokan asemassa ja huojentaa työttömyyttä, mutta joka itseasiassa ei toteuta ainoastaan vanhoillisen hallituksen politiikkaa, vaan työväenluokan aseman huonontamisessa ja siirtomaiden sortamisessa vieläkin pitemmälle menevää politiikkaa (kapitalistinen rationalisointi, kutomotyöläisten palkanalennus, siirtomaiden vallankumousliikkeen verinen kukistaminen).

Aseistariisumisen asemasta — pasifistisilla korulauseilla naamioitu asestatuminen maalla ja merellä. Neuvostoliiton ja Englannin välisten suhteiden parantamisen asemasta «työväenhallitus» jatkaa naamioiduin metoodein vanhoillisten neuvostovastaista politiikkaa (Hendersonin kanta tsaarin velkain ja «pro-

paganda»-kysymyksissä, Itä-Kiinan rautatiekonfliktiin sekaantuminen nankingilaisten rosvojen hyväksi, Hendersonin viimeinen esiintyminen SSSR:n vastavallankumouksellisten kirkollisten puolesta, j.n.e.).

Demokraattisten uudistusten asemasta siirtomaissa, terrorijärjestelmän voimistuminen Indiassa, Etelä-Afrikan neekerien vallankumousliikkeen verinen kukistaminen, arabialaisten murhaamisen järjestäminen Palestiinassa ja orjuuttava sopimus Egyptin kanssa.

Työläisten aseman parantamisen asemasta alennetaan työpalkkoja (kutomotyöläiset, rautatieläiset), häpeämättömästi rikotaan annettu lupaus 7-tuntisen työpäivän palauttamisesta kaivos-työläisille, laaditaan uutta lakia työttömien aseman huonontamiseksi.

8. Tällainen on Euroopan suurimmissa kapitalistimaissa vallassaolevain II Internationalen suurimpain puolueiden käytäntö.

Mutta missä sosialidemokraatit eivät itse ole vallassa, siellä he tavallisesti välittömästi ja aktiivisesti osallistuvat työväenluokkaa ja kommunistista puoluetta vastaan tähdättyihin mitä taantumuksellisempain porvarillisten hallitusten toimenpiteisiin, avoimesti esiintyvät käsi kädessä venäläisten valkokaartilaisien kanssa neuvostovastaisen kamppailun johdossa (Ranska), aktiivisesti avustavat porvarillisia puolueita fascistisen perustuslain läpiviemisessä (Itävalta) ja mobiilisoivat kaikki voimansa fascistisen terrorin palvelukseen kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä vastaan (Puola).

Mitä kärjistyneempi on kapitalismin pula, sitä nopeammin muuttuvat sosialidemokratian johtavat ainekset finansioligarkian poliisilisäkkeeksi, sitä aktiivisempi ja välittömämpi on sosialidemokratian osuus kapitalistisen järjestelmän puolustamisessa, työväenjoukkojen ja siirtomaakansojen vallankumousliikkeen tukahuttamisessa ja Neuvostoliittovastaisen sodan valmistelussa.

Tätä pyövelin osaa suorittavat täydessä sovussa koko sosialidemokratian

kanssa «vasemmistolaiset» sosialifascistitkin, vaikkakin peitetymmin ja paremmin naamioiduin metodein, joka tekee ne työväenluokan vaarallisimmiksi vihollisiksi.

III. Lakkotaistelut, työttömien liike, mielenosoitukset ja kommunististen puolueiden tehtävät

9. Jouduttaen pääoman keskittymisprosessia ja pien- ja keskinkertaisen porvariston köyhtymistä, suunnattomassa mitassa lisäten talonpoikaiston perusjoukkojen köyhtymistä, varsinkin siirtomaissa, ja lisäten ennenkuuluttomassa määrässä kapitalistiseen rationalisointiin liittyviä työväenluokan riistämisen kaikkia muotoja, syventää kriisi poikkeuksellisella voimalla yhteiskunnallisia ristiriitoja kapitalistisessa maailmassa.

Tästä johtuva luokkataistelun kärjistyminen johtaa yhtäällä fascismin kasvuun, pulan vaikutuksesta yhä laajentuvaan terrorististen metodien käyttöön joukkojen kukistamiseksi (lakkolaisten ampumiset, työväenluokan vallankumouksellisten järjestöjen hajottaminen, työväenluokan esitaistelujain vangitsemiset, kommunistien ja yleensä vallankumouksellisten työläisten karkoittaminen tuotannosta, j.n.e.) ja toisaalta vallankumouksellisen nousun ja proletarisen taistelurintaman laajenemiseen ja siirtomaiden sekä kapitalistimaiden talonpoikaisreservien liittymiseen yhteiseen vallankumoukselliseen rintamaan.

10. Kommunistisen Internationalen VI maailmankongressi totesi käynnissä olevan työväenluokan vasemmistumisen astuneen edellisellä kaudella työväenliikkeessä vississä määrässä vallinneen lamaannuksen sijasta. Komm. Intern. Toimeenp. komitean X täysi-istunto korosti kapitalistisissa maissa kehittyvän uuden vallankumouksellisen nousun, joka joissakin paikoin ilmenee vastahyökkäyksenä hyökkäävää porvaristoa vastaan kehittyvänä taloudellisena lakkotaisteluna (Ruhr, Lodz, Ranskan kutomotyöläiset, lakot Pohjois-Amerikan

Yhdysvaltain eteläisissä valtioissa, (Bombay) ja sarjana mielenosoituksia (mielenosoitukset Ranskassa, Vappu Berliinissä ja Puolassa). Siitä huolimatta olivat proletariaatin esiintymiset hajanaisia ja käsittivät ainoastaan muutamia proletariikkesuksia.

Komm. Intern. Toimeenp. komitean X täysi-istunnon jälkeen on työväenliikkeessä tärkeimpänä kohta vallankumouksellisen nousun kehittyminen kehittyvän maailman pulan vallitessa ja joukottainen työttömyyden lisääntyminen.

Proletariaatin taloudellisten vaatimusten pohjalla kaikkialla maailmassa kehittyvälle lakko- ja taistelulle on ominaista se, että se kehittyi sivu ja vastoin rikuriosaa näyttelevien reformististen ammattiliittojen tahtoa, yhä suuremmalla järjestymättömien joukkojen osanotolla, joukkojen käyttäessä yhä laajemmassa mitassa lakonjohtojen muodostamista taistelun aikana.

Suurimmissa kapitalistimaissa on havaittavissa jatkuva lakkoliikkeen kehittyminen. Ranskassa lisääntyi lakkolaisten lukumäärä v. 1929 vuoteen 1928 verrattuna kaksinkertaiseksi ja v. 1930 alussakin on havaittavissa jatkuva lakkolaisten lukumäärän lisääntymisen; Englannissa lisääntyi lakkojen lukumäärä v. 1929 moninkertaisesti verrattuna v. 1928, Saksassa taloudelliset lakot kuluneen vuoden aikana, lukumääräisesti jonkun verran vähenivät muodostuen ne luonteeltaan yhä ankarammiksi ja sitkeämmiksi. Samaan aikaan yhtyy lakkoihin useissa maissa joukottaiset mielenosoitukset, jotka useinkin päättyvät veriin yhteentörmäyksiin työläisten ja porvarillisen valtion väkivaltakoneiston välillä (Pohjois-Amerikan Yhdysvallat, Australia).

Syntyen useimmissa tapauksissa taloudellisina lakkoina ja liittyen läheisesti joko työpalkkain korotusvaatimuksiin tai taisteluun työpalkkain laskua vastaan, saavat lakot useissa tapauksissa poliittisen luonteen, muuttuvat kannatuslakoiksi (16% kaikista Ranskan lakoista) sekä pääoman vainoamien

työläisten (Saksa) ja vallankumouksellisten ammattijärjestöjen suojeluslakoiksi (Rumania). Vieläpä hillittömämmäinkin fascistiterrorin maissa murtavat lakot fascismidiktatuurin rajat (Italia).

11. Pulakauten joutuneissa maissa, taloudellisen lakkoliikkeen joissakin tapauksissa jonkun verran laskeutuneissa, ei kehityksessään jatkuva vallankumouksellinen nousu ilmene vain taloudellisten lakkojen kärjistymisenä, vaan muinakin proletariaatin aktiivisuuden osoituksena esiintyvänä taistelumuotona.

Lakkoliikkeen rinnalla laajenee myöskin työttömien liike, joka muodostuu nälkämarsseiksi ja työväenluokan poliittisiksi mielenosoituksiksi, jolloin hallituksilta ja parlamenteilta vaaditaan työtä ja leipää nälkääkärsiville, valtion ja kapitalistien kustantamaa yhteiskunnallista vakuutusta ja työttömyysavustusta työttömille. Nämä mielenosoitukset pyrkii porvaristo yhdessä sosialifascistien kanssa verisesti kukistamaan. Yhdistäen yhä laajemmat niin työttömien kuin työssä olevienkin proletariaatin joukot ja johtaan paikorellen työttömien komiteain ja neuvostojen muodostamiseen, murtaa tämä liike porvarillisten lakien rajat, toteuttaen työläisten oikeuden katuihin sekä mobilisoiden työväenluokan laajat joukot kommunistisen puolueen poliittisten tunnuksien ympärille (viimeiset mielenosoitukset Puolassa, Saksassa, Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, Rumaniaassa). Yleisen poliittisen lakon tunnus astuu päiväjärjestykseen.

12. Pulan kehittyminen ja syventyminen ei vaikeuta ainoastaan työväenluokan asemaa. Kriisi kohtaa myös ankarasti talonpoikaista, mutta ennenkaikkea sen köyhintä osaa. Tätä pohjalla alkaa vallankumouksellisen talonpoikaissiikkeen elpyminen (Italia, Puola, Kreikka, Rumania). Laajimmaksi muodostuu tämä liike siirtomaissa, joissa se yhtyy työläisten ja kansallisten aineiden vallankumoukselliseen. Kiinan vastavallankumouksellisen yhtymän vararikkoa ja imperialistien taistelun kärjistymistä vaikutusalueista Kiinassa seuraava

uusi talonpoikaiston vallankumousliikkeen aalto (sissi- ja talonpoikaisarmeijat). Indiassa tapahtuu kärjistyneen taloudellisen kriisin ja terroristisen järjestyksen voimistumisen pohjalla, joka johtaa suuriin lakkoihin (Kalkutta, Suur-Indialainen rata) ja poliittisiin mielenosoituksiin, talonpoikaiston vallankumoukselliseen heräämiseen (Punjab). Juuri nykyään on syttymässä vallankumouksellinen taistelu Ranskan imperialismin vastaan Indo-Kiinassa.

Kaikki tämä puhuu siitä, että lakko- ja taistelumuotojen ja kärjistyksen erilaisuutena ilmenevästä vallankumouksellisen nousun epätasaisuudesta huolimatta, se kehittyy edelleenkin jatkuvasti, johtaen työläisjoukot vallankumoustaistelun tärkeimpiin tehtäviin pääoman kukistamiseksi ja proletariaatin diktatuuriin järjestämiseksi.

13. Komm. Intern. Toimeenp. komitean X täysi-istunnon jälkeen on kommunistisissa puolueissa tapahtunut aatteellinen tiivistyminen ja vahvistuminen. Komm. Intern. VI maailmankongressin viitoittaman linjan pohjalla on käyty päättävä taistelu tältä linjalta poikkeamisista, ennen kaikkea oikeistolaisista ja sovittelijoita vastaan sekä kommunististen puolueiden puhdistamiseksi mädänneistä, puoliosialidemokraattisista aineksista. Täysin oikeaksi on osoittautunut se arviointi oikeistolaisista ja sovittelijoista, jolloin X täysi-istunto katsoi opportunistisen kannan puolustamisen ja Kommunistiseen Internationaaleen kuulumisen yhteen sovittamattomiksi sekä sovittelijat asiallisesti oikeistolaisen leiriin siirtyneiksi.

Jo ennen X täysi-istuntoa Kommunistisesta Internationaalesta eroitettujen oikeistolaiset luopiot Saksassa, Tšekkoslovakiassa ja Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, ovat vierineet sosialidemokratian aseisiin kaikissa työväenluokan politiikan ja taktiikan peruskysymyksissä. Samanlaisen kehityksen kautta kulki vasta X täysi-istunnon jälkeen muodostunut ja Kommunistisesta Internationaalesta eroitettu Ruotsin Kommunistisen puolueen oikeisto-oppor-

tunistinen oppositiooni (Kilbom) sekä opportunistiset ainekset Ranskan kommunistisissa puolueissa ja unitäärisessä ammattiliikkeessä (luopioiden yhdistyminen n. s. ammattiliikkeen puolustusliigan valheellisen lipun alle, reklaamiagitatiooni n. s. työläis-talonpoikaisten puolueen ympärille).

Yhdessä sosialidemokraattien kanssa ovat oikeistolaiset luopiot jatkuvasti kapitalistisen vakiintumisen kannalla ja kieltäen vallankumouksellisen nousun ja sodan vaaran lisääntymisen, he esittävät sosialidemokraateilta lainattuja todisteita kommunistien omintakeista taktiikkaa vastaan ammattiliikkeessä, pyrkivät tyrkyttämään reformistisissa ammattiliitoissa työskenteleville kommunisteille ammattiliittokuria sosialifascistista ammattiliittokoneistoa kohtaan, puolustavat kommunistien yhteisrintamaa sosialidemokraattien kanssa, ottavat yhä aktiivisemmin osaa ajohajittain kommunistisia puolueita ja SSSR vastaan ja antavat ainehistoa tätä ajometsästystä varten.

Näihin aseisiin ovat itseasiassa vierähtäneet myöskin trotskilaisen oppositioonin sirpaleet Trotskin johdolla. Voidaan todeta täydellinen yhdenmukaisuus oikeistoluopioiden ja trotskilaisien käsitteissä kaikissa politiikan ja taktiikan peruskysymyksissä, sekä täydellisesti sopusointuinen työskentely aina avoimiin liittoihin saakka (Hampurin ja Kiinan), jolla molemmat koettavat harjoittaa hajoitustyötään kommunistisissa puolueissa.

Kommunististen puolueiden päättävä taistelu sosialidemokratiaa vastaan, johon kiinteästi yhtyy joukkojen valtaaminen kommunismin puolelle, edellyttää myöskin säälimätöntä kommunistisen lipun alla esiintyvän oikeistolaisten ja trotskilaisien luopioiden — sosialidemokratian agenttien paljastamista, puolueiden jatkuvaa puhdistusta samaa osaa kommunistisissa puolueissa näyttelemään pyrkivistä aineksista ja kaikkien, kommunistisissa riveissä esiintyvän, niin suurimpana vaarana olevain oikeistolaisten

kun myökin «vasemmistolaisten» hoi-
pertelujen voittamista.

14. Kommunististen puolueiden perus-
tehtävänä on kehittyvän pulan, jatku-
van ja kärjistyvän luokkataistelun ja
vallankumouksellisen nousun aikana
proletariaatin perusjoukkojen valtaami-
nen, työtätekevään laajojen joukkojen
(talonpojat, köyhtyvä pikkuporvaristo
ja sorretut kansallisuudet) mobilisoimi-
nen proletariaatin ympärille ja johdon
alaiseksi, kaikkien joukkoesiintymisten
johtaminen, näiden, useinkin luonteel-
taan järjestymättömien esiintymisten
(lakot, työttömäin liike, mielenosoituk-
set) suuntaaminen järjestyneen poliitti-
sen taistelun, varsinkin työväenluokkaa
vallankumouksellisen valtataistelun teh-
tävään lähentävien poliittisten lakkojen
uomaan.

Näiden, nykyisessä vaiheessa ratkai-
sevain tehtävään toteuttaminen X täysi-
istunnon päätösten mukaisesti vaatii:

1) Puoluejärjestöjen, mutta varsinkin
tuotannollisten solujen ja ammattiliitto-
ryhmien lujittamista ja puoluejärjestöjen
vaikutuksen ulottamista yhä laajempiin
vallankumouksellisiin työläisjoukkoihin,
jossa erittäin suuresta merkityksestä on
viimeaikoina Saksan ja Pohjois-Ameri-
kan Yhdysvaltain kommunististen puo-
lueiden menestyksellä, vaikkakaan ei
vielä riittävässä määrässä suorittama
uusien jäsenten värväys puolueen ri-
veihin.

2) Agitatsiooni- ja propagandatyötä
jatkuvasti ja kaikin keinoin voimistu-
tettaessa on välttämätöntä taata kom-
munististen puolueiden toimintamuotojen
ja metodien uudestijärjestäminen uusia,
proletariaatin joukkoesiintymisten (lakot,
työttömäin liike, mielenosoitukset) ja
maaseudun palkkalaisten sekä köyhim-
pään talonpoikain liikkeen johdon tehtä-
viä vastaavasti (sekä maan sisällä että
siirtomaissa) toteuttaen näihin esiinty-
misiin valmistautumista. Englannissa,
jossa tämä toimintamuotojen ja metoo-
dien uusiminen on erittäin pakottavan
tarpeen vaatima, tulee kommunistisen
puolueen perustamalla jokapäiväisellä

sanomalehdellä (Daily Worker) olemaan
suunnaton merkitys.

3) Perustehtävän—kehittyvän kriisin
aikana yhä voimakkaammin vasemmis-
tuvain joukkojen valtaamisen yhteydessä
on erikoisen suuri merkitys toiminnalla
reformistisissa ammattiliitoissa ja työ-
kentelyllä yhtenäisen rintaman toteut-
tamiseksi alhaalta päin sekä työläisjouk-
kojen vapauttamiseksi reformististen
petturien vaikutuksesta. Tämä vaatii
samalla kommunististen puolueiden toi-
minnan voimistuttamista vallankumouk-
sellisissa ammattiliitoissa (Ranska, Poh-
jois-Amerikan Yhdysvallat, Tsekkoslo-
vakia), työläisten voimaperäistä vetä-
mistä näihin ammattiliittoihin, kommu-
nististen puolueiden johdon lujittamista
kaikissa alemmissä proletaarisen jouk-
kotaistelun elimissä (tehdaskomiteat,
lakkokomiteat, työttömäin komiteat,
j.n.e.) ja tällä pohjalla vallankumouk-
sellisen ammattiliikeopposition lujit-
tamista ja jatkuvaa muodostumista re-
formistisissa ammattiliitoissa. Kaiken
tämän yhteydessä on Saksassa tehtä-
vänä vallankumouksellisen ammattiliik-
keen rivien ja järjestökeskuksen lujit-
taminen.

4) Useissa maissa muihin poliittisen
taistelun muotoihin (joukkomielenosoit-
ukset, kannatuslakot, jne) yhtyvä lak-
kotaistelu asettaa kommunistisen puo-
lueen tehtäväksi poliittisen jouk-
kolakon tunnuksen tunnetuksi teke-
misen ja vaatii kommunististen puoluei-
den omassa toiminnassa julkisen ja sa-
laisen toiminnan metodien yhdistä-
mistä. Tämän ohella on Puolan kom-
munistisen puolueen tehtävänä työväen
luokan valmistaminen kehittyvään poliit-
tiseen kriisiin.

5) Siirtomaissa ja riippuvassa ase-
massa olevissa maissa tulee kommu-
nististen puolueiden toiminnan keskuk-
sen olla proletaaristen joukkojärjestöjen
luominen ja lujittaminen sekä niiden
luokkaomintakeisuuden turvaaminen,
joka on perusehto kehittyvän maaseutu-
ja kaupunkilaisjoukkojen kansallis-val-
lankumouksellisen liikkeen johdon val-

taamiselle proletariaatille. Kiinassa on tehtävänä kommunistisen puolueen ja punaisten ammattiliittojen lujittaminen, sekä joukkojen valtaaminen kuomintangilaisissa ammattiliitoissa ja työväenluokan johdon turvaaminen vallanku-

mouksellisissa talonpoikaisjoukoissa. Indiassa on ensimmäisenä tehtävänä proletariaatin todellisen johtajan — kommunistisen puolueen muodostaminen. Sama tehtävä on Indoneesian ja Indo-Kiinan kommunisteilla.

Toveri Rjasanov 60-vuotias.

Toveri Rjasanovin persoonassa juhlii koko maailman vallankumouksellinen työväenluokka, hänen 60 syntymäpäivänsä johdosta, aikakautemme tunnetuinta ja merkittävintä Marx-tutkijaa. Toveri Rjasanovin työn kautta on Marx-tutkimus muodostunut systemaattisesti järjestetyksi tieteenksi. Hänen johdolla on Marx-tutkimuksesta muodostunut vallankumouksellisen marxismin teorian tärkeä ja välttämätön osa.

Tov. Rjasanov on toiminut vallankumouksellisessa liikkeessä nuoruudesta saakka. Jo 17-vuotiaana työskentelee hän narodnikilaisten aatteiden hyväksi. Mutta pian liittyy hän sosialidemokraattiseen järjestöön Odessassa ja työskentelee siinä taitavana organisaattorina ja propagandistina. Vuosina 1888 ja 1890 tekemillään ulkomaamatkoilla solmii hän yhteyksiä useamman maan vallankumouksellisen liikkeen kanssa ja yrittää «Työnvapautus» ryhmän tukemana perustaa kustannusliikkeen kansantajuisten marxilaisen kirjallisuuden julkaisemista varten Venäjällä. Yritys raukesi sen kautta, että Rjasanov vangittiin rajalla ja tuomittiin monen kuukauden tutkintovankeuden jälkeen ilman oikeuden tuomiota neljäksi vuodeksi pakkotyöhön. Vankeusvuotensa vietti hän Pietarin «Krestissä» Vapauduttuaan karkoitettiin hänet Kischineviin.

V. 1900 onnistuu tov. Rjasanovin matkustaa ulkomaille, jossa toimii «Taistelu»-nimisen sosdem-ryhmän johdossa. Tämä ryhmä oli teoreettisissa kysymyksissä vallankumouksellisen marxilaisuuden kannalla, mutta organisatoorisissa kysymyksissä erosi

«Iskra»-ryhmästä. Pienuutensa tähden ei ryhmällä ollut edustajaa Venäjän sosdempuolueen toisessa edustajakokouksessa ja puolueen jakaantumisen jälkeen piti R. itseään mihinkään ryhmään kuulumattomana sosdemina. V. 1905 vallankumouksen aikana toimii hän Pietarin ammattiyhdistysliikkeen johdossa. V. 1907 on hän jälleen pakoitettu pakenemaan ulkomaille, jossa osallistuu aktiivisesti kansainväliseen työväenliikkeeseen. Erinomaisella tarmolla ryhtyy hän tutkimaan vallankumouksellisen työväenliikkeen historiaa. Jo I Internationalesta kirjoittamansa tutkielman kautta kohotti hän Marx-tutkimuksen vakavaksi tieteenksi. Samalla kirjoittelee hän bolshevikien lehtiin, julkaisten niissä mm. tutkimuksen siitä, miten Marx oli arvostellut englantilais-venäläisiä suhteita, samoin kirjoituksen «Marx ja 40-luvun venäläiset ihmiset». Ottaen välittömästi osaa Marxin ja Engelsin jälkeensä jääneiden kirjoitusten toimittamiseen, suorittaa hän samalla tärkeätä ja yhtämittaista opettajatyötä ulkomaalaisissa puoluekouluissa.

Maailmansodan alussa tov. Rjasanov esiintyy internationalistina ja ottaa osaa Zimmerwaldin konferenssiin. Helmikuun vallankumouksen jälkeen palaa hän heti Pietariin ja liittyy siellä heinäkuunpäivien jälkeen bolshevikipuolueeseen, suorittaen Lokakuun vallankumouksen edellisenä aikana agitaattorina tärkeätä puolueetyötä. Lokakuun jälkeen on hän toiminut tärkeillä hallinnollisilla paikoilla, osallistuen samalla aktiivisesti ammattiliittotyöhön, suorittanut suuria ja tärkeitä tieteei-

lisiä töitä, toimien opettajana, propagandistina, luennoiden Sverdlovin nimelle omistetussa kommunistisessa yliopistossa, marxilaisissa kerhoissa jne.

Puolueelta saamansa tehtävän mukaisesti oli hän yksi Kommunistisen Akademian perustajia ja järjestäjiä. Hän se myöskin järjesti vallankumouksellisen tieteen yllpeyden, Marx-Engels Instituutin. Tämän laitoksen tieteellistä tutkimustyötä, kustannustoimintaa ja propagandatyötä on tov. R. johtanut huolella ja tieteellisellä asiantuntemuksella. Hänen johdolla ja sosialistisen Neuvostovallan tukemana on laitos jo tähän mennessä suorittanut äärettömän työn. Tarvitsee vain muistuttaa Instituutin toimesta suoritetusta Marx-Engelsin koottujen teosten tieteellisen laitoksen julkaisemisesta, josta tähän mennessä on ilmestynyt jo neljä osaa. Suuri merkitys on myöskin n.s. «Marxilaisen kirjaston» julkaisemisella, jossa on julkaistu Plechanovin ym. kirjoituksia. Käänteentekevä ja elvyttävä sysäyksen marxilaisuuden tutkimiselle antoi Instituutin julkaisema Marx-Engels-Arkisto. Tov. Rjasanovin toimenpiteestä ja johdolla on Instituutin onnistunut kerätä haltuunsa mitä laajin tieteellinen kirjallisuus maailmantalouden, historian, filosofian, mutta erityisesti työväenluokan ja sen vallankumouksellisen liikkeen historian alalta, lukemattoman joukon harvinaisia alkuperäisiä historiallisia asiakirjoja jne. Jo

tämän kautta muodostuu Marx-Engels Instituutti ainutlaatuiseksi alalään.

Erityisen tärkeäksi on tov. Rjasanovin osuus muodostunut Marxin ja Engelsin alkuperäisten kirjoitusten kokoamisessa. Tällä työllä on ollut myös suuri poliittinen merkityksensä. Sillä sen kautta paljastui mm. II Internationalen johtajien väärännys Engelsin esipuheessa Marxin kirjaan «Kansalaissota Ranskassa». Sen paljastaminen onnistui vain toveri Rjasanovin tarmon, päättäväisyyden ja kekseliäisyyden kautta. Tärkeätä on ollut myös hänen työnsä Marxin teoksiin tieteellisten selitysten kirjoittamisessa, kuin myös hänen sillä alalla herättämänsä useiden uusien kysymysten asettamisessa ja tutkimisessä.

Toveri Rjasanov kuuluu maailman huomattavampiin tieteellisiin voimiin. Marxilaisuuden ja kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen alalla suorittamansa suuri tieteellinen tutkimustyö asettaa hänet proletariaatin vallankumouksellisen teorian puolesta taistelevien tovereiden ensimmäiseen riviin. Neljäkymmentä vuotta elämästään on hän uhrannut työväen luokan taistelulle vapautensa puolesta. Hän kasvoi ja kehittyi taistelevan työväenluokan, sen kommunistisen etujoukon riveissä. Tämän asian hyväksi toimii hän edelleenkin hänelle ominaisella tarmolla, elämänhalulla ja nuoruuden innolla.

Tie sosialifacsimiin.

S. Sosdem puoluekokouksen johdosta.

Suomen kansalaissodan jälkeistä sosialidemokratiaa on sanottu noskelaisuudeksi ja valkoiseksi sosialidemokratiaksi. Tällä aivan oikealla määritelmällä on osoitettu sosdemian kapitalismia ja Suomessa vuodesta 1918 asti vallinnutta puolifascistista lahtarikomentoa tukeva luonne. Viime aikoina on sosdemia tässä suhteessa edelleen kehittynyt. Se on muodostunut porvarillisen komennon

kiinteäksi osaksi ja käynyt nopeassa tahdissa avoimeen sosialifacsimiin. Tämän kehityksen pääkohtia kannattaa vallankumouksellisen työväenkin huomioida. Tällä hetkellä on erikoista aihetta läheinkin tarkastella sen viimeistä etappia, sosialifascistien puoluekokousta, joka eri aiheineen antaa läpileikkauksen Suomen nykyisestä sosialifacsimiksi kehittyneestä sosialidemokratiasta.

Ensimmäinen vaihe: Sosdemien luokkaperuutus ja ohranoimiset.

Valkoisen sosialidemokratian ensimmäinen vaihe alkoi jo kansalaissodan aikana ja sen päätyttyä. Muistettava on Tannerin ja kumppanien provokatoriset julistukset kansalaissodan aikana sekä Ryömän ym. ilmiantokirjaset valkoisen terrorin avoimman riehumisen kautena. Tämä vaihe voidaan merkitä kestäväksi siihen saakka, kun noskepuolue muodosti valkoisen vallan sosdem hallituksen. Tunnusmerkillistä tälle kaudelle on, että sosdem puolue ensin häpeilyä teeskennellen ja sitten yhä avonaisemmin tunnustaa lahtarivaltakomennon ja liittyy «yhteiskuntaa säilyttävien hyvien voimien yhteisrintamaan». Se ottaa täydellisesti porvarillisen ns. kansanvallan ohjelman. Asettuu jarruttamaan työväen luokkataistelua ja nopeasti aloittaa avoimen hyökkäyksen vallankumouksellista työväenliikettä vastaan.

Erikoisesti se kunnostautuu valkoisen vallan ja ohranalaitoksen apurina häikäilemättömissä ja kavalissa vaino-toimenpiteissä. Se ottaa urakaksi poisraivata kommunistisen liikkeen ja vaikutuksen Suomessa. Noskelaiset puhuivat, että on käytävä muka vain «aatteellista taistelua» kommunismia vastaan. Mutta samaan aikaan lehdistönsään kävivät mitä laajasuuntaisinta ilmiantoilua vasemmistolaisista liikettä ja sen aktiiveja vastaan. Hyvin useissa oikeusjutuissa oli ohranan ainoana syyte- ja todistusaineistona sosdem lehtien provokatiokirjoitukset, joitten nojalla mätkitiin pitkiä linnatuomioita. Noskelaisen «aatteellinen taistelu» oli tehotonta. Aikaisimpina vuosina, kun järjestettiin lukuisia väittelytilaisuuksia suuntakysymyksistä, niin säännöllisesti hävisivät noskelaiset. Ne menettivät vaikutuksensa ammatillisessa liikkeessä ja vasemmistolainen työväki muodosti luokkataistelunkannalla olevat laajat järjestönsä.

Nämä noskelaisen kärsimät tappiot johtivat ne yhä kiihdyttämään ohrana-

ilmianto- ja provokatiopolitiikkaansa. Sosdem-puolue ryhtyi jatkuvasti harjoittamaan suoranaista ohranakätyröimistä. Vallankumouksellinen liike oli noskelaisen lehtikirjoituksissa ja puheissa vaan «valtiopetosta» — «vakoilua vieraan vallan hyväksi», — «rikollista hommaa» jne. Työväen taloudellista taistelua ne vaikeuttivat ja harjoittivat ammatillisen liikkeen hajoitustyötä jo v. 1920 alkaen. Kapitalismin vakaannuttaminen oli noskelaisen päähuolena.

Neuvostoliittoa vastaan kävivät ne häikäilemättömän vihamielistä taistelua. Kaikkein rivoimmat ja ruokottomimmat valheet ja parjausejutut saatiin lukea noskein lehdistä. Se oli sitä «aatteellista taistelua», jota käytiin työnjakosopimuksella porvariston kanssa.

Toinen vaihe: Reservifascistinen ja hallituksessa olon kausi.

Noskepuolueen politiikka oli ansioittanut puolueen johtoherrat porvariston edessä. Ne olivat uskollisesti palvelleet valkoista valtaa monissa kunnallishallinnoissa, valtiokomiteoissa, sotatarvetehtaitten johtokunnissa jne. Suurella innolla aivankuin herraskartanon kahlekoirat, ne olivat käyneet vallankumouksellisen liikkeen kimppuun. Mutta porvaristo tahtoi niitä vetää vielä lähemmäksi lahtarivaltaa, se tahtoi tehdä ne luineen ja nahkoineen osaksi valkoisesta valtakomennosta. Toisaalta uskotelivat porvarit sitäkin, että kun noskelaisista tehdään ministereitä, niin työväenluokka kokonaisuudessaan kesyyntyy valkoisen vallan sorto- ja riistoraameihin. Tässä ne, pahan kerran pettyivät kumminkin. Mutta siinä porvarien toiveet täytyivät, että noskeminiisteristö ja koko puolueen johtokoneisto tuli sataprosenttisesti lahtarivaltaa pönkittävä. —

Porvarit panivat noskelaiset «hallitsemaan»! Miten ne sitten hallitsevat?

Kun noskelaiset olivat demagogisesti aikaisemmin puhuneet suojeluskuntia vastaan, jopa vaatineet niiden lakkauttamistakin, niin mitä ne tekivät nyt

hallituksessa ollessaan? Sotaministeri Heinonen antoi uudenvuoden päiväkäskyn suojeluskunnille, jossa «suojeluskunnissa palvelevia, päällystää, alipäällystää ja miehistöä kiitän siitä suuriarvoisesta ja uskollisesta työstä, jonka he nyt kuluneena vuonna ovat suorittaneet» ja joka työ «—myöskin suojeluskunnissa on viime vuoden kuluessa (1926) monessa suhteessa käynyt entistä määrätietoisemmaksi». Ja jotta noskelaisetkin voisivat suojeluskuntiin osallistua, niin eduskunnassa puolueenedustajat puhuivat sen muuttamisesta armeijanreserviksi. Ja kaiken huipuksi pääministeri Tanner ja sotaministeri Heinonen Helsingissä Nikolainkirkon rappusilla ottivat (16/V—27) valkoisten päivänä, lahtarismien veristen tekojen muistopäivänä paraatin vastaan. «Uusi Suomi» kertoi tapahtumasta: «pääministeri Tanner otti vastaan ohimarssin, tervehtien joukko-osastoja ja paljastetuin päin niiden lippuja». Ja Heinonen huudatti eläköötä suojeluskunnille, kertoivat lehdet.

Porvarit olivat tyytyväisiä. Eräs päälahtareista, Kai Donner, heti sen jälkeen suojeluskuntajuhlissa lausuikin: «On todennäköistä tai ainakin mahdollista—että se päivä ei ole niin kaukana, jolloin suojeluskuntatoiminta voi saada osakseen sosialidemokraattien suoranaisten kannatuksen toisellakin tavalla kuin eduskunnan määräyksiä noudattavan hallituksen kautta».

Kun noskelaiset ennen hallitukseen menoa leveästi puhuivat ohranalaitosta vastaan, jopa vaativat sitä hävitettäväksikin, niin mitä ne tekivät hallituksessa: —täysikäännöksen, varasivat budjetissa ohranan ylläpitämiseen yli 3,000,000 Smk. Sosdem sisäministeri oli ohranalaitoksen ylipäällikkö ja ohranat toimitivat sinä aikana noin 60 työläisvangitsemista. Sosdem lehdistö myös kiihdytti ilmiantokirjoittelua. Eduskunnassa 1/XII—27 ilmoitti sisäministeri Puro:

«Hallitus lähtee siitä, että tämän poliisivoiman (ohranasta on puhe) täytyy olla kiinteästi hallituksen käytettävissä, lähinnä sisäasiainministerien käytettävissä,

ja että sen politiikan täytyy olla hallituksen politiikkaa ja että sen siis täytyy toimia niiden ohjeiden ja toivomuksien mukaisesti, mitä hallituksen taholta annetaan».

Sosdem hallitus oli ohranan vainojen johtaja ja järjestäjä. Siitä on vastuunalainen koko puolue. Sosdem hallitus antoi ohranaministeri Puron kautta salaisen päiväkäskyn, jossa virkakelpoisuutena vaadittiin suojeluskuntaisuutta.

Kun vielä aivan hallituksensa edellä noskelaiset vaativat Suojärven lampuodelta ryöstettyjä maita palautettavaksi talonpojille, niin mitä tekivät he hallituksessa ollessa:—luovuttivat häpeällisesti nämä talonpoikaisten perintömaat englantilaisten imperialistien huostaan, vaikka siihen ei ollut oikeudellista pakkoa. Ja kun sos. työväeneduskuntaryhmä teki asiasta välikysymyksen, niin noskeministerit jättivät siihen vastaamatta.

Ennen hallitukseen menoa noskelaiset joukkoja pettääkseen «vaativat», että porvarilliset hallitukset eivät saa tehdä huononnuksia ja poikkeuksia 8 tunnin työaikalain käytäntöön, mutta hallituksessa ollessa noskelaiset ministerit tekivät samat huononnuksiset ja poikkeukset kuin muutkin porvarilliset hallitukset.

Voisimme edelleen eri aloilta lisätä näitä konkreettisia esimerkkejä noskelaishallituksen teoista ja toimenpiteistä kapitalismin hyväksi. Miljoonien markkojen verohuojennuksia ne lahjoittivat kapitalistisille osakeyhtiöille. Sekaantuvatpa kapitalisteja auttaen metalliteollisuustyötaisteluun ja varsinkin paperityöläisten taisteluvalmisteluihin, jotka menivätkin plöröksi pääasiassa sen vuoksi kun. «vasemmistolainen»ministeri Helo yhdessä paperiliiton noskelaispampujen kanssa ajoi pääoman etuja työläisiä vastaan. Tullikoroituksessa he asettuivat riistäjien puolelle. Työtekeväen talonpoikaiston vaikeata asemaa ei suurista lupauksista huolimatta parannettu, vaan vastustivat he sos. työväen ja pienviljeliäin ryhmän kaikkia sitä tarkoittavia esityksiä.

Ulkopolitiikassa kulki hallitus täysin purjein porvarillisten hallitusten reittiä. Kansainliitossa ajettiin sotavalmisteluun tähtäävää finanssiapualoitetta. Kieltäytyivät solmiamasta hyökkäämättömyyssopimusta SSSR kanssa. Täysin alistettiin imperialistien rengiksi, jotta palvelushaluisen Suomi sai paikan Kansainliiton neuvostossa. Minsiteri Voionmaa passeja antamalla tuki venäläisiä vastavallankumouksellisia niitten siihen aikaan erityisen aktiivisesti harjoittaessa Suomestakäsin terroristisia hyökkäyksiä SSSR:ää vastaan.

Luettelo emme jatka. Nämäkin esimerkit ovat riittäviä osoittamaan sodem hallituksen luonteen. Hallituspolitiikkansa sisälön sodem hallitus sanoi hallituskautensa alussa esittämässään ohjelmassa seuraavasti: «Ryhtyessään sille uskottua tehtävää suorittamaan, elähyttää hallitusta vilpitön harrastus työskennellä tasavaltamme kaikinpuoliseksi lujittamiseksi ja vahvistamiseksi.»

Oliko siis ihme, että porvarit olivat kerrassaan ihastuneita ministeripalvelijoihinsa. Niin vanha suomettarelaispolitiikko Nevanlinna haastattelussa sanoi: «Eniten ilahduttava tapaus, mitä Suomen itsenäisyyden aikana on tapahtunut, on sodem puolueen kehittyminen maltilliseen suuntaan niinkuin muissakin Skandinavian valtioissa. Puhdas luokkataistelupuolue on enää kommunistinen puolue.»

Sodem puolue oli siis noskelaisuuden hengessä kehittynyt avoimesti vastavallankumoukselliseksi, hallituskelloseksi ja sen johtaja pitävät lahtarit omina miehinään, ollen niillä reservifascistien rooli.

Kolmas vaihe: sosialifascistinen kausi.

Mutta kaikista ponnisteluistaan huolimatta noskelaishallitus ja puolue ei kyennyt suorittamaan yhtä, sille tärkeimmäksi annettua tehtävää: tyhdyttämään ja kokonaan hävittämään vallankumouksellista liikettä. Päinvastoin juuri noskelaisten suorittama kapi-

talistien hallitusrenkipolitiikka oli omiaan selvästi näyttämään työläisille noskelaisten todelliset kasvot. Ja vallankumouksellinen liike, paremmin tai huonommin, osasi sitä hyväksi käyttää. Hallituskokeilu opetti noskelaisille, että toista kertaa ei ole yrittämistä ellei sitä ennen ole vallankumouksellisen työväen rintama tavalla tai toisella murrettu. Myös tämän vuoksi noskelaiset edelleen kiihdyttävät hyökkäystä työväenluokkataisteluliikettä vastaan.

Ammatillinen liike tunnustautui olevansa luokkataistelulukannalla. Noskelaiset ottivat porvareilta urakan murtauksen sen. Jo v. 1925 pidetyssä hajoitusta valmistavassa kokouksessaan ne päättivät siihen käydä. Niinpä A. Aalto tunnusti avoimesti: «Me hajoitamme sen» ja eräs toinen: «kun vain saadaan ammattijärjestö hajalle ja uusi perustetuksi, kyllä poliisi sitten panee lukot vanhan ovelle». Nyt ne katsoivat ajan sille koittavan.

Työväen käydessä sitkeätä palkkataistelua ryhtyivät noskelaiset herrat murtamaan lakkoja. Hajoitusmestari Lähde likaisella tavalla sekaantui, Nokian kumityöläisten lakkoon, aiheuttaen osaltaan työläisille osittaisen tappion. Satamatyöläisten sankarillisessa taistelussa edistivät ja ryhtyivät noskelaiset rikkuriksi (Viipurissa), sodem edustaja Typpö oli rikkurivärvääjänä. Loppujen lopuksi alkoivat noskelaiset muodostaa omia hajoitusjärjestöjään ja kun AJ:n VIII:ssa edustajakokouksessa eivät saaneet vietyä läpi reformistisia pyrkimyksiään, niin perustivat noskelaisen «ammatillisen», «työläisliiton», johonka nyt AJ:stä repivät järjestöjä.

Tämä kaikki kapitalistien komennuksesta. Kun eivät noskelaiset heti selvästi ottaneet täyttä askelta organisatoriseen hajoitukseen, niin sitä vaativat porvarit. Niinpä «Ilkka» kirjoitti: «Selvintähän olisi julistaa jokaisen jäsenen velvoittisuudeksi ilman muuta erota kommunistisesta osastosta ja muodostaa uusi sosialidemokraattinen, vaikkapa paikallinen liitto tai järjestö ei sellaisenaan eroakaan. Ja kun nosket näin menet-

telivät riemuksi «likka (24 x 29): «Nyt ovat sosialidemokraatit astuneet tuon kaipaamamme askeleen». — Kapitalistien tahto oli näin täytetty.

Työväen urheiluliikkeessä sosdemien fascistinen menettely pääsi täysin oikeuksiinsa. V. 1927 edustajakokouksessa valtakirjaväärennysten avulla pääsivät noskelaiset TUL:n johtoon. V. 1929 edustajakokouksessa ne harjoittivat ihan ilmeistä vaaliväärennystä. Ennen vaaleja joukottain eroittivat vasemmistolaisia seuroja liitosta. Edustajakokouksessa lopullisesti kaappasivat vallan. Seurojen eroittaminen, porvareita lähentelevä politiikka ja rikkurien suosiminen on yhä jatkunut. Ja avoimeen fascistiseen tapaan ne sivuuttivat varsinaiset järjestöt, nimittävät piirikomiteoita jne. Noskelaiden politiikka TUL:ssa on tyypillistä sosiali-fascismia.

Työväentalojen ryöstämisestä noskepuolueelle harjoittaa puoluetoimikunta porvarillisen oikeuden avulla. Tanner, Ryömä, Miina Sillanpää ym. käyvät vain todistamassa, että jokin työväenyhdistys on kommunistinen ja vaativat taloa itselleen. Useassa tapauksessa ne ovat näin taloja itselleen kaapanneetkin.

Yleensä on noskepuolue jatkanut hallituspolitiikkansa suuntaa porvariston rintaman osana ollen tukemalla pääomaa ja lahtarikomentoa. Nyt taloudellisen pulakauden johdosta noskelaiherrat ovat kiinteästi kapitalistien mukana yrittämässä kohentaa rappeutuvaa kapitalismia.

Raivoilu kommunistista liikettä vastaan ei ole pelastanut puoluetta. Kansalaissodan jälkeen on siitä palkkatyöläisaines vähentynyt, eikä sitä ole saatu millään keinolla lisääntymään. Pikku-porvarillisia on tosin suurella värväyksellä puolueeseen saatu. V. 1929 vaaleissa kärsi puolue tappion. Puolue hävisi yhden paikan. Tannerinkin on pakko todeta: «Ei siis menty eteenpäin. Puolue tosin sai 2,500 ääntä enemmän kuin ennen, mutta kun äänestäneiden koko lisäys oli 30,000, merkitsi tämä selvää vaalitappiota».

Sosialifascistit yhdistymis-oikeuden tuhoajina. Huippusaavutus on se teko minkä noskepuolue teki edesauttamalla fascisteja voimaan-saattamaan yhdistyskuristamislain.

Kun Suomessa vallitsee taloudellinen kriisi, entistä laajempi työttömyys, niin kiristää porvaristo valtiollisellakin alalla otteitaan työväenluokkaa vastaan. Viime vaaleista saakka, jossa porvaris-noskelainen rintama oli entisistä jyrkempänä suunnattu vasemmistotyöläisiä vastaan, on hyökkäys jatkunut. Erikaisesti se on kiihtynyt marraskuussa olleen nälkälakon ja siihen liittyvien tapaus-ten jälkeen. Kautta maan järjestettiin syyskauden fascistisia «kansan»kokouksia, alkaen ne Lapuan kahakoista, joissa on vaadittu luokkataistelun kannalla olevan työväenliikkeen täydellistä tuhoamista, lehtien kokonaan lakkauttamista, kirjapainojen takavarikoimista, laajoja vangitsemisia, työväenryhmän karkoittamista eduskunnasta, kuolemantuomioita kommunisteille jne.

Maalaisliittolainen Kallion hallitus, joka on historiallista mainetta hankkinut ajohajdeilla, kiirehti seuraamaan fascistien direktiivejä. Se toimeenpani työväen joukkovangitsemisia, lehtien määräaikaista lakkauttamisia ja järjestötoiminnan häikäilemätöntä kieltämistä. Hallitus toi eduskunnalle «edistysmielisten» aikaisemman aloitteen yhdistyslain kiristämisestä, mikä oli yksinomaan suunnattu työväenjärjestöjä vastaan. Tällä n. s. Lapuanlailla tahdottiin «lailista» tietä saattaa fascismia voimaan. Se on selvä siinä suhteessa, että se osoittaa entistä avonaisempaa lahtarivaltion fascistisoitumista.

Miten menettelivät noskelaiset?

Toiset niistä fascistien ärhentelyistä mielettömästi pelästyivät ja kauhun kouristus sydämessään antautuivat fascisteille. Toiset tietoisesti ja hyväksyvästi yhtyivät fascistien vaatimuksiin. Kokonaisuudessaan sosdem ryhmän menettely oli kurjaa petospolitiikkaa. Lain käsittelyssä eräs edustaja (Haverinen) äänesti suoranaisesti lain puolesta ja toisessa käsittelyssä pidättäytyi äänestyksestä

13 noskea. Jos nämät olisivat äänestäneet sos. työväen ja pienviljeliäin esitysten puolesta, olisi kuristuslain huonoin muoto tullut hylätyksi viiden (5) äänen enemmistöllä. Kolmannessa käsittelyssä oli äänestämättä jo 16 noske-edustajaa, heidän täten auttaessa lain voimaan. Bryggari puhevuorossaan avoimesti kannatti kuristuslakiesitystä.

Lain tultua hyväksytyksi esitti sos. työväenryhmä sen lepäämään jättämistä. Jos sosdemit olisivat tähän yhtyneet, olisi lain muutos jäänyt lepäämään yli vaalien ja vasta sen jälkeen voinut tulla uudelleen äänestyksen alaiseksi. Tästä ne kieltäytyivät. «Vasemmistonoskena» esiintynyt J. F. Aalto ilmoitti, että sosdem eduskuntaryhmä tulee vastustamaan lain lepäämään jättämistä, koska se saattaisi johtaa eduskunnan hajoittamiseen, ja uusien vaalien toimeenpanolle ei tilanne heidän mielestään ole otollinen. Toimitetussa äänestyksessä annettiin lepäämään jättämisen puolesta vain 26 ääntä, nim. sos. työväen ja pienviljelijä eduskuntaryhmä kokonaisuudessaan ja 3, sanoo kolme, sosialidemokraattia.

Kavallus oli tapahtunut! Työväenluokan pitkäaikaisella taistelullaan hankimat etuoikeudet myivät noskelaiset fascisille ja jo ennestäänkin vahvoja sosialifascistisia piirteitä omannut S. sosialidemokratia tuli lähtemättömästi leimattu sosialifascismin poltinmerkillä.

Käsittelyn aikana vakuutti noskelaislehdistö sosdem ryhmän olevan lain hylkäämisen kannalla ja että kysymys on siitä «onko puolueella eduskuntaryhmä, vai ei». Mutta kuten myöhemmin selviää oli tämä petos tietoisesti järjestetty, sillä «S. Sosdem» toimitusneuvosto yhdessä puoluetoimikunnan kanssa oli antanut ryhmälle ohjeet, että lakia ei saa äänestää yli vaalien.

Vain sos. työväen ja pienviljelijäin edustajat seisoivat päättävästi kaikissa vaiheissa työväenluokan oikeuksien puolesta ja julistivat: «Suomen työväki on taistellut rohkeasti tsaarivallan sortoa vastaan. Sen se tulee tekemään oman maan työväenluokan sortajia vastaan.

Työväenliike ei lakkaa hallituksen mahdittakskyillä, se ei myöskään lakkaa eduskunnan säätämiä laeilla. Taistelu jatkuu ja se on pääasia».

Tämä hyväksytty laki saattaa työväen järjestymisoikeuden ja toiminnan virkapamppujen mielivallasta riippuvaksi. Heti alkoikin laaja ajojahti työläisnuorten järjestöjä vastaan, joita useita kymmeniä on jo lakkautettu ja edelleen lakkautetaan. Myös on tekeillä lait äänioikeuden ja painovapauden riistämiseksi työläisiltä. Yhä pitemmälle «lailisen» fascismin tietä kulkee hallitusvalta ja se odottaa sosialifascisteilta kannatusta.

Tässä sosialifascismin kehitysprosessissa näyttelevät häpeällistä roolia «vasemmistolaiset» noskelaisjohtajat, jotka vale-marxilaisilla, jopa vallankumouksellisillakin fraaseilla yrittävät pettää työväkeä. Niinpä kuristuslain käsittelyssäkin koettivat selittää, että fascismi ei ole fascismin ja taktikoimalla koettavat muka välttää taantumusta.

Tässä sosialifascismin kehitysvaiheessa on merkittävä sijansa niiden puoluekokouksella, joka pidettiin kuuvan vuoden tammi-helmikuun vaihteessa.

Puoluekokousvalmisteluturnajaiset.

Vaimitelukeskustelusta merkitsemme aluksi tähän jonkun piirteen, väittelystä oikeiston ja «vasemmiston» välillä, koska se valaisee puolueen sisäistä olemusta ja tilaa.

Tunnusmerkillistä oli, että tannerilainen suunta avoimesti esiintyi huplilaista puoluejohtoa vastaan esittäen pääasiassa «suuntaeroavaisuuksien» sisällön olevan persoonallista ja syyttään johdon politiikkaa hapuilevaksi. Laajassa artikkelissaan «Onko puolueessamme eri suuntia» «Kansan Lehdessä» 5/XI-29 Tanner tekee katsauksen eri suuntiin sosialidemokratiassa ja toteaa:

«Meillä on nykyään Euroopassa kahta eri päämuotoa sosialidemokratista ajattelutapaa: Itävallan doktriinää-

rinen ja muiden maiden etupäässä käytännöllistä politiikkaa ajava suunta. Muualla on ymmärretty, että leppymättömällä kannalla ollen ei saavuteta pysyviä tuloksia. Se ei ole tarpeellinenkaan maailman sodan jälkeisissä muuttuneissa oloissa. Se politiikka kuuluu jo menneisyyteen tai sitten kommunisteille. Meillä näytetään puolueen virallisella taholla kuitenkin hapuilevan itävaltalaisuutta. Se on meillä nyt muodissa. — Puolueenjohto ei näy kuitenkaan aivan oikein tietävän mitä tietä sen olisi kuljettava. Sen politiikka on ollut hapuilevaa ja on sattunut keikauksia, jotka ovat tuntuneet yllättäviltä».

Tarkasteltuaan konkreettisten kysymysten valossa eri katsomuksia m.m. hallituskysymystä, jossa asiallista erimielisyyttä ei edellisessä puoluekokouksessa tullut näkyviin, vastaa Tanner, että suurempaa erimielisyyttä ei ole ollut, mutta kumminkin selitetään «että nyt ollaan menossa vasemmalle ja taistellaan joitakin ainakin minulle tuntemattomia tekijöitä vastaan puolueessa». Erikoisesti Tanner varoittaa itävaltalaisista suuntaa seuraamasta.

Puoluesihteri Viik vastaa Tannerille, että «pääasiana nykyisen puolue toimikunnan politiikassa on ollut vetoaminen joukkoihin, pyrkimys niiden herättämiseksi ja niiden itsetoiminnan vilkastuttamiseksi», jota joukkoihin vetoamista tannerilaiset eivät muka kyllin harrastaneet. Kirjoituksessa hapuillaan ajatusta, että ei olisi edellytysten puutteessa toistaiseksi pyrittävä vasemmistokokoomukseen perustuvaan hallituspolitiikkaan.

Vastatessaan tähän saa Tanner aiheen ilkeästi kysyä: «Olisikin mielenkiintoista joskus saada luotettava tieto siitä, mitä ne muutamat tuhannet jäsenet, jotka puolueeseen ovat tämän työn tuloksena liittyneet, ovat tulleet puolueelle maksamaan, ja kuinka moni niistä on pysyvästi jäänyt puolueen jäseneksi. Arvelen nimittäin, että esim. toimeenpantujen laajasuuntaisten jäsenhankintaviikkojen tulokset tuskin kehottavat

jatkamaan samalla remuavalla tavalla».

Huplikin ottaa puheenvuoron ja puolustaa «remuavalla tavalla» jäsenhankintaa ja vie keskustelun osuustoimintajohdolle vaatien, että osuustoimintajohdajat tulee olla sivussa puolueen johdosta. (Tässä se Huplin vasemmistolaisuus piilee, kun se ei pahalta sisultaan saa sulatettua sitä, että Tannerin toimesta hänet potkittiin pois pehmoisilta osuustoimintatuoleilta). Hallitukseen menosta esitti H. varovaista kantaa ja torjuu väitteet, että kommunisti-vastaisessa taistelussa olisi johdolla ollut epäselvä kanta, vaan että «kommunisteja vastaan on tehty kaikki se, mikä on ollut mahdollista». Syyttää tannerilaisia matalamielisistä persoonapyyteistä.

Nämä lyhyet tyypillisimmät maininnat valaisevat kokousvalmistelukirjoitteluja. Vielä on huomioitava puolue toimikunnan ehdotusten ennakkokäsittelyä. Merkittävämpänä oli menettelytapapöytä.

Naljailua hallituskysymyksessä.

Puolue toimikunta oli valmistanut menettelytapakysymyksestä erittäin laajan alustuksen ja pöytäkirjat. Vastaehdotuksen tekivät Tanner, Keto ja Ryömä. Näiden ehdotusten välillä kävi sitten pääasiallinen väittely hallituskysymyksen ympärillä. Kumpikin ehdotus lähti samasta periaatteellisesta kannasta, että puolue voi muodostaa hallituksen yksin tai yhdessä muiden ryhmien kanssa, eri kannat ilmenivät vain siinä, mitä edellytyksiä hallitukseen menoon tarvittaisiin.

Puoluejohto esitti hallitukseen menon edellytyksenä olevan «että tiedetään suurten työläisjoukkojen kannattavan tällaista toimenpidettä — että hallituksella tulee olemaan etukäteen tietty, eduskunnan enemmistön käsittävä parlamentaarinen pohja». Tannerilaisten esitys vastaavalta kohdalta, oli jotta «ennen hallituksen muodostamista tulee olla selvillä siitä, että eduskunnan

enemmistö on hallitusohjelmassa oleviin pääkohtiin nähden myönteisellä kannalla».

Tässä tannerilaisessa esityksessä ei työläisten kannatuksesta puhuttu mitään, eivätkä ne vaadi muilta puolueilta etukäteen tiettyä kannatusta. Tyytyvät vain siihen, että on eduskunnan enemmistön myönteinen kannatus, millä ei tarvitse olla sitovampaa merkitystä.

Näiden ehdotusten ympärillä kävi väittely. Helsingin keskusteluseura, joka on tannerilaisten tukikohta, hyväksyi Tannerin vastaehdotuksen omakseen, mutta Helsingin kunnallisjärjestö asettui kumminkin puoluetoimikunnan kannalle. Tampereen järjestö, joka jyrkästi edustaa tannerilaisuutta, asettui Tannerin ja kumpp. ehdotuksen kannalle. «Vasemmistolaisuutta» näyttelevä «Kansan Työ» selitti keskusteluseuran ehdotuksen lauseen: «Sosdem puolue ei periaatteessa kieltäydy parlamentarismin mukaisesti muodostamasta hallitusta», sisältävän «myönnytyksen porvariston vaatimukselle, jonka mukaisesti sosdem puolue on periaatteellisesti vastuussa hallituksen muodostamisesta silloin, kun hallitus on sosdem edustajain avulla kukistunut».

Saadakseen käsittelyn juhlallisemmaksi ja jotta puoluetoimikunta saisi tukea kannalleen haki Viik Kautskyn lausunnon menettelytapaponsien tärkeimmille kohdille. Tämä II Internin apostoli ilmoitti, että «menettelytapaohjeenne mielyttävät minua suuresti, ne ovat hyvin harkittuja, minä yhdyin niihin täydellisesti». Vielä kehoitti Kautsky sellaiseen kieroiluun, että sanonta hallituksen tukemisesta «ja yleensä on pidättäydyttävä arvostelusta heidän toimintaansa julkisesti» tulisi muuttaa, jottei tökerösti määrätäisi ministerejä kaiken arvostelun yläpuolella oleviksi. Suomalaisten sosialifascistien hallituskanta tietysti oli tälle kansainvälisen kapitalismin tukijalle otollinen. Tiedetäänhän, että pääkeinona hänelle ja Internaalilleen muka «socialismiin marssimiseksi» on kokoo-

mushallituksen muodostaminen porvariston kanssa.

Näissä merkeissä kävi poliittinen valmistelu. Huvittavana seikkana vielä mainitkaamme, että puolueen päääänenkannattaja paljasti, miten Tanner oli komentanut Elannon henkilökuntaa juuri ennen edustajakokousvaaleja liittymään puolueen jäseneksi ja vaaleissa äänestämään häntä.

Kokouksen kulku ja päätökset.

Kiinnitämme huomiota vain huomattavampiin seikkoihin. Toimintakertomuksen käsittelyssä oli etualalla sellaiset kuin hallituskysymys, Suojärven petosjuttu, paraadiskandaali, puoluetoimikunnan toiminta. Puoluetoimikunnan toiminnassa turnasivat oikeisto ja vasemmisto, oikeiston syyttäessä sovinnollisuuden puutetta johdossa ja siitä, että edustajain lukumäärää eduskunnassa ei ole saatu kasvamaan, vaan päinvastoin puolue on menettänyt asemansa suurimpana puolueena, ja myöskään ei ole määritelty kannanottoja päivänsyömyksiin. Hupli syytti oppositiota epätoverillisuudesta.

Hallituksensa toiminnasta toivat noskeministerit esille mielenkiintoisia seikkoja, jotka meidänkin kannalta kannattaa merkitä. Ennen aikaansa kaahtunut sotalaivarakentaja Itkonen totesi, että paraatin vastaanottoon ei ollut mitään lainpakkoa ja että Suojärven jutussa on eniten huomiota herättänyt se, että hallitus päätti asian päivää ennen eduskuntaryhmän kokousta (pani näin häikäilemättä ryhmän tapahtuneen tosiasian eteen) ja lailliset toimenpiteet ratkaisun lykkäämisestä eivät olleet vielä tyystin loppuneet». Sosialiministeri Helo selosti lähemmin hallituksen jäsenten välisiä erimielisyyksiä m.m. Suojärven jutussa. «Suojärven lampuotien perintökirjain luovuttamista ei olisi pitänyt ratkaista, ennenkuin olisi yritetty kaikin laillisin keinoin saada se onnelliseen päätökseen. Mikä vallankumouksellinen puolue tämä on, kun se ei käytä edes kaikkia laillisia

keinoja». Huomautti siitä, «että muutamien hallituksen jäsenet olivat jonkin joutavilla verukkeilla vastustaneet 8 tunnin työaikalain soveltamista veturimiehistöön». Ministeri Pekkala: «korkeimman oikeuden tuomion selitys ei velvoittanut hallitusta (kapitalisteille) luovuttamaan perintökirjoja». (S. Sosdem. referaatti).

Näin nämä «vasemmisto-ministerit» harjoittivat jälkipelua, pestäkseen itseään ruokottamasta häpeästä, mutta ei niillä hallituksessa ollessa ollut miehuutta eikä haluakaan nousta teoissa vastustamaan koko hallituksen yhteistä petospoliittikkaa.

Tanner oli johdonmukaisesti kannallaan ja julkeasti puolusti menettelyänsä paraatin vastaanotossa ja lisäsi «että erästä suurempaa rikosta ei kuitenkaan ole mainittu. Minä olin 4 kk. suojeluskunnan korkeimpana päällikkönä ja sotavaen päällikkönä. Tämä pitäisi vielä olla suurempi synty». Sitten hän totesi hallitustoveriensä olleen paraatiasiaissa samaa mieltä kanssaan.

Keskusteluun osallistuneista edustajista enemmistö oli hallituksen menettelyä vastaan lahtariparaati- ja Suojärven jutussa, vieläpä tehtiin esitys, että Tanner on menettelyllään loukannut sosdem työväen oikeuden tuntoa ja puoluetta vahingoittanut, jota on paheksuttava.

Toisin kuitenkin kävi. Ministerien itsesyytöspuhe ja edustajain arvostelevat lausunnot olivat vaan manöveeraustarkoituksessa lavastetut tyytymättömien joukkojen, jymäyttämiseksi. Kokous hyväksyi yksimielisesti lausunnon, jossa ei sanota yhtään moitesanaa hallitukselle ja paraatijutussa päätettiin, että «ei asian kuitenkaan tulisi antaa aiheutta enempiin toimenpiteisiin, vaan olisi asiasta käyty keskustelu pidettävä riittäväinä».

Ja Suojärven jutusta päätettiin: «Suojärven lamputitilojen perintökirjojen antamisen suhteen valiokunta ehdottaa lausuttavaksi, että olisi ollut suotavaa, että hallitus ennen asiain lopullista ratkaisua olisi neuvotellut puolueen

johtoehtojen ja eduskuntaryhmän kanssa».

Siinä kaikki. Itse asiasta ei mitään päätetty. Siunattiin näin hallituksen rikollinen teko lamputtien perintötilojen rosvouksesta englantilaisille imperialisteille.

Vielä on mainittava siitä sosialifascistien kavalimmasta petoksesta työväenluokkaa vastaan — eduskuntaryhmän menettelystä yhdistyslain kuristamisessa. Eduskunta ryhmän puhj. Harvaia koetti parhain päin selostella ryhmän menettelyä. Lausui, että sisäpoliittinen tilanne tulee jatkuvasti kärjistymään ja kommunistien toiminta supistumaan. Useat puhujat olivat pakoitetut jo toteamaan ryhmänsä kurjan menettelyn ja eräät pelkäsivät, että nyt heitetty silmukka voidaan joskus heittää sosdemienkin kaulaan.

Totuus asiasta paljastui, kun Bryggari selitti, jotta eduskunnan ja ryhmän tiedossa oli, että jos ryhmä jatkettussa toisessa käsittelyssä olisi äänestänyt eheänä, olisi siitä ollut hallituspula seurauksena. Ja kysyi: kuka olisi muodostanut hallituksen? — Tämä kaikki kaikessa alastomuudessaan räikeästi paljastaa, miten sosialifascistit pelkäsivät hallituspulaa ja yhdessä porvariston kanssa julkeasti järjestivät, että yhdistyksien puristuslaki hyväksyttiin. Bryggari puolustele tätä kavalusta sillä, että Saksan ja Itävallan noskeinkin on täytyntä tinkiä periaatteistaan. «Vasemmistojohtaja» Aalto selitti, että ei oltu valtiokaappauksen kynnyksellä, vaikka tilanne oli vakava. Lakia ei äänestetty yli vaalien peläten eduskunnan hajoittamista ja uusia vaaleja, jotka olivat heille epäedulliset.

Vain Ampuja yritti puolustaa sitä kantaa, että kuristuslaki olisi tullut äänestää lepäämään yli vaalien eikä luovuttava alkeellisista oikeuksista. Sanoi: jos ryhmä ja puolue polvistuu porvariston vaatimuksen edessä (niin kuin se on tehnyt) «niin ei se ole enään mikään sosialidemokraattinen ryhmä ja puolue». Ampuja-parka pamautelee tyhjällä — niinkuin sosdem

puolue olisi mikään luokkataistelupuolue enään ollutkaan. Vanha sosdem puolue, joka taisteli porvaristoa vastaan, se kuoli kansalaissodan liekeissä ja sen jälkeinen sosdem puolue on ollut luokkapetturuuden puolue alusta alkaen.

Keskustelussa tehtiin useita ehdotuksia, joissa tuomittiin ryhmän menettely, sanottiinpa, että se on aiheuttanut «ryhmälle ja puolueelle siveellisen ja asiallisen tappion».

Mutta mitä asiasta päätettiin? Todettiin olleen ryhmäkurin rikkomista, minä ohessa lausuttiin, «ettei eduskuntaryhmä tällaisen hajanaisuuden vuoksi ole voinut käyttää kaikkia mahdollisuuksia taantumuksen vastustamisessa». Tässä kaikki siitä. Ja mitäpä muuta olisi kaikesta tapahtuneesta voinut odottaakaan, kuin että hyväksytään se häpeällinen kavalluspolitiikka, mitä ryhmä ja puolue olivat harjoittaneet.

Ja että tämä sosialifascistinen politiikka tulee jatkumaan, siitä on merkkinä hyväksyty päätös menettelytavasta. Siinä on etualalla kysymys taistelusta «uuskommunismia» — kuten he sanovat vallankumouksellisesta työväenliikkeestä — vastaan. Samalla julistetaan pyrkimystä saada «valtiollisen kansanvallan mahdollisimman täydelliseksi» ja torjutaan «erinäisten porvariillisten aineiden suunnitelmat rajoittaa kansalaisten valtiollisia oikeuksia tai tuhota kansanvaltainen järjestelmä».

Miten ne käytännössä «taistelevat» se nähtiin jo yhdistyslain käsittelyssä. Ja miten ne jatkavat käy selville esimerkiksi tapauksesta, kun Läskelessä oli 19/1 — 30 kutsuttu kokoon noskelaisten järjestämä kokous perustamaan uutta hajotusjärjestöä, josta kumminkin tuli vesiperä noskelaisten nuottaan. Tämä hermostutti puheenjohtajaa, joka raivoissaan uhkaili, että kuka ei ilman muuta kirjoittaudu jäseneksi hajotuskoplaan, «niin kyllä heillä nyt on uusi laki, joka tukkii suut kommunisteilta». Kun yleisö protesteerasi, uhkasi tämä kansanvallan puolustaja yleisöä poliiseilla.

Edelleen menettelytavassa hyväksytään luokkien välinen yhteistyö, mutta pettääkseen joukkoja sanotaan sen olevan «tilapäistä ja ohimenevää». «Valtiollisen luokkataistelun tärkeän muodon, eduskuntaryön» merkitystä erityisesti korostetaan. Hallituksessaolo-kysymyksessä voitti tannerilainen määritelmä, jolloin puoluetoimikunnan tekemästä ennenmainitusta ehdotuksesta jäi se pois, että edellytyksenä tulee olla tieto suurten työläisjoukkojen kannatuksesta sekä että muilta puolueilta on riittävä kannatus työväelle tärkeisiin pääkysymyksiin, niin että on etukäteen tietty eduskunnan enemmistön käsittävä parlamentaarinen pohja. Hyväksytyssä päätöksessä tasoitettiin tietä pääsyyn hallitustuoleille ja sanottiin: «Sosialidemokraattisen vähemmistöhallituksen muodostamisesta, tulee ennen hallituksen muodostamista olla selvillä siitä, että hallitusohjelmassa olevilla pääkohdilla on takanaan eduskunnan enemmistö». Kokoomushallitukseen astuminen myös hyväksyttiin.

Näillä keinoilla sitä sitten pyritään sosialismiin ja kuten valistustyötä koskevassa kohdassa sanotaan: «socialidemokraattisen luokkataistelun avulla ja lähetäkseen täten yhteiskuntavallankumouksellista päämääräänsä». Hyväksyttiin menettely sosialifascistisen ammatillisen hajoitusjärjestön perustamisesta. Mainitaksemme vain nämä menettelytapapäätöksestä.

Sotilas- ja ulkopoliittinen ohjelma rakentuvat pasifistisille fraaseille ja puheille rauhallisesta ulkopoliitikasta, sen kansanvaltaistuttamisesta, sosdemien vaikutuksen lisäämisestä Kansainliitossa, vieläpä lausuttiin toivotavaksi «että Kansainliiton ulkopuolella olevat valtiot, ennenkaikkea Venäjä saataisiin siihen liittymään». Niinkuin sosialismia rakentavalla Neuvostoliitolla olisi vähääkään halua liittyä tuohon imperialistivaltujen rosvoliittoon.

Sotilasohjelmassa hyväksyttiin tietysti maanpuolustuskanta pasifistisine hurskailuineen «aseistariisumisesta» ja sotilasmenojen vähentämisestä «koska

Suomen sotalaitos, vaikka se kansalle merkitsee raskasta ja sen kehitystä ehkäisevää taakkaa ei kuitenkaan pystyisi nykyään, ilma- ja kaasusodan aikakaudella todellisessa sodassa kauankaan puolustamaan maata jotakin suurvaltaa vastaan». Ja vaadittiin, että «nykyisen liian rasittavan sotalaitosjärjestelmän sijaan on saatava uusi kansanvaltaisemmille perusteille rakennettu ja vähemmän menoja vaativa sotalaitosjärjestelmä».

Tällä tähdätään siihen, että suojeluskunnasta muodostettaisiin armeijan reservi, jossa kaikki asevelvolliset palvelisivat ja pienempi kaaderi olisi vakituisesti, jota kantaa eräät noske-edustajat ovat jo eduskunnassa esittäneet. Käytännössä ovat sosdemit ministereinä ja muina tekijöinä osoittautuneet täysin porvarillisten veroisiksi militaristeiksi.

«S o s i a l i s o i m i s o h j e i m a», joka on ollut valmisteilla useita vuosia nyt myöskin hyväksyttiin. Se on laaja kokeelma tyhjiä fraaseja, jotka lähtevät siitä, miten muka kapitalismin vallitessa vähitellen voidaan kasvaa sosialismiin ja miten erityisesti «osuuskauppaliike luo nykyisen taloudellisen järjestelmän sisällä sosialisoinen edellytyksiä» ja voipa «toteuttaa nykyisen järjestelmän (kapitalistisen) sisässä sosialistista talousjärjestelmää». Päättivätpä siitäkin, mitkä talouselämän alat voitais Suomessa ensisijassa sosialisoida. — Tämä päätös on tyypillinen sekasotku «yhteiskuntaa säilyttävien» sosdemien teorioista. Niiden käytäntö nähdään Saksasta ja Itävaliasta, missä ne ovat onnellistuttaneet työväenluokkaa harjoittamalla «sosialisoinista».

Maatalousohjelma on myös laatunsa näyte. Siinä asetetaan päävaatimukseksi «maataloustuotannon kohottaminen». «Maataloustuotannon edistäminen on sekä maaseutu- että kaupunkiväestön taloudellisen aseman kohoamisen tärkeimpiä edellytyksiä, minäkävuoiksi sitä on kaikilla tarkoituksenmukaisilla toimenpiteillä tuettava ja kehitettävä». Ohjelman toisen osan muodostaa «metsätuotannon ja puunjalostusteollisuuden kehittäminen».

Merkillepantavaa on, että ohjelman maataloutta koskevassa osassa ei puhuta mitään maatyöläisistä eikä metsätaloutta koskevassa osassa metsätyöläisistä. Tämä unohdus ei ole pelkkä sattuma. Ohjelmassa on kysymys valtakunnan kapitalistisen maataloustuotannon, metsätaloustuotannon ja puunjalostusteollisuuden kohottamisesta, edistämisestä ja kehittämisestä ja tätähän toteutetaan riistämällä, riiston «kohottamisella, edistämällä ja kehittämällä». Näin ollen ei ole ollut sopivaa puhua työläisistä. Ohjelma tarkoittaa siis kapitalistisen riiston tehostamista näillä aloilla.

Maatalousohjelmassa on periaatteellisenkin osa ja siinä oleellimmat ovat kaksi toteamista: «Rappiolle laskettu ja hoitamatta jätetty viljelys (nähtävästi kääpiöviljelyskin) on otettava yhteiskunnalle». «Suurviljelystä voidaan harjoittaa missä se on luontaisin ja edullisin viljelysmuoto».

Edellämäinnittujen lisäksi käsiteltiin joukko muitakin kysymyksiä, mutta nämä olivat ohjelmallisia pääkysymyksiä, joihin kannattaa huomiota laajemmaltakin kiinnittää. Kaikki nämä päätökset syntyivät sovun ja yksimielisyyden valitessa, oikeiston ja «vasemmiston» sulaessa. Vasta puoluejohdon vaaleissa syntyi kilpailu ja kiivas riita johtopaikoista. Siinä tuli «vasemmisto» lyödyksi. Harvala valittiin 17.702 äänimääräedustuksella puolueen puheenjohtajaksi, Paasivuoren suhdeluvun ollessa 15.753. Kun hupilaiset näin kärsivät tappion, ei Hupli arvannut asettua ehdokkaaksi puoluetoimikuntaan, kieltäytyi, ja hupilaiset toivoivat, että Tanner tekisi samoin, mutta tähän Tanner ei suostunut. Puoluetoimikuntaan tulivat sitten valittua: Paasivuori, Viik, Swentorsezki, Salovaara, Seppälä, Keto ja Tanner, sekä ruotsalaisten edustajana Åhlström. Kolmea ensimmäintä pidetään «vasemmistolaisina». Hupli lupasi opposition puolesta lojaalisuutta.

Lopuksi tahtoi Tanner tehdä juhlallisen eleen, alkaa komiasti, puhdistaa pahasti tahruntuneen puolueen mantte-

lin. Puhui yleispoliittisesta tilanteesta, taantumuksen uhasta ja tietenkin kaikesta tärkeimpänä painosti taistelun tehostamista kommunismia vastaan.

Tämän johdosta puoluetoimikunta ensimmäisenä työnään puoluekokouksen nimessä julkaisi julkilausuman: «Kansanvalta ja työväen kansalaisoikeudet turvattava». Siinä sanotaan mm. näin: «osa maamme vanhoillisista aineksista on, käyttäen hyväkseen kommunistien typerän ja ärsyttävän esiintymisen nostamaa kiihtymystä, ryhtynyt luomaan mielialaa taantumuksellisille toimenpiteille, jolloin lähinnä on suunniteltu erinäisiä kansalaisvapauksien rajoituksia. Tällöin ovat myös taantumuksellisimmat piirit nähneet ajankohdan sopivaksi yrittää hankkia kannatusta kauan hautomalleen fascistiselle seikkailupolitiikalle, jonka tarkoituksena on maan kansanvaltaisen hallitusjärjestelmän kumoaminen.» Kas siinä oikea mestarinäyte poliittisen tilanteen sosialifascistisesta ymmärtämisestä. Ei sanaakaan taloudellisesta kriisistä, pääoman hyökkäyksestä, valtiovallan fascistisoitumisesta, luokkavastakohtien jyrkästä kärjistymisestä, työttömyydestä jne. Ei mitään näitä työväenluokalle nykytärkeitä kysymyksiä käsitelty. Ainoa tekijä «kommunistien ärsyttävä esiintyminen». — Todellakin poliittisen typeryyden korkea veisu.

* * *

Vallankumousliikkeen kannalta on yhdentekevää, onko tuon puolueen johdossa tannerilaiset tai hupililaiset. Molemmat ne ovat samanlaisia petospolitiikkaa harjoittavia sosialifascisteja, työväen luokkataistelun vihollisia. Äärimmäinen oikeistolainen «Kansan Lehti» kokouksen jälkeen totesi: «varsinaisista suurista asioista ei puoluekokouksessa huomattavaa erimielisyyttä ollut ja niissä päädyttiin täydelliseen yksimielisyyteen». Ja «Kansan Työ»: «Mitä ohjelmakysymyksiin tulee, niin voidaan niistä sanoa, että ne suurin piirtein tyydyttävät vasemmistoa.» —

Sen voimme merkitä näiden «suuntien» eroiksi, että «vasemmisto» on pyrkinyt verhoamaan ja sanoilla peittämään ruokottomampia rikoksiaan työväenluokkaa vastaan, mutta siinäkin tullut paljastetuksi. Niinpä Swentorsezki eduskunnassa 25/II — 30, kun sos. työväen ryhmän tekemä välikysymys viimeisistä valtiollisista vainoista oli esillä, otti ohranat ja vainotoimet siveelliseen suojelukseensa, julisti, että «meillä Suomessa tämä ohrana on apuna oikeuslaitokselle» ja hyökkäsi valheellisilla argumenteilla Neuvostoliittoa ja puoluetta vastaan.

Suomessakin pitää täysin paikkansa se Kominternin VI kongressin määritelmä, että: «Sosialidemokratia on viime aikoina esiintynyt porvariston viimeisenä reservinä, porvarillisena työväen» puolueena. Sosialidemokraattien käsillä on porvaristo raivannut tien kapitalismin vakautumiseen. «Ja TPK:n X täysistunnon kehoitus: — «kiinnittämään erikoista huomiota taistelun lujittamiseen sosialidemokratian «vasenta» sivustaa vastaan, joka viivyttaa sosialidemokratian luhistumisprosessia kylvämällä harhaluuloja tämän sivustan vastustusmielisyydestä johtavien sosialidemokraattisten elintenpolitiikkaan nähden, mutta itse asiassa kaikin puolin tukee sosialifascismin politiikkaa.»

Suomen vallankumouksellinen liike SKP:n johdolla tulee tämän tehtävän suorittamaan. Jatkuvalla, tarmokkaalla, horjumattomalla, entistä terävämällä maailman sodanjälkeisen kapitalistisen järjestelmän pulan kolmannen kauden vaatimilla taistelunmetodeilla sosialifascismia ja sen «vasemmistolaisia» keinottelijoita vastaan paljastetaan nämä työväenluokan pettäjät. Vaikka niiden avuksi ovat Suomessakin rientäneet vasemmistolaisessa liikkeessä olevat oikeisto-opportunistit ja hoipertelijat, niin eivät ne voi estää sosialifascismin ja kapitalismin historiallista luhistumista.

Kapitalismia ja sen kaikkia käytreitä vastaan rakennetaan alhaalta päin kaikkien riistettyjen ja sorrettujen yhteisrintama.

T. Antikainen.

Suomen kapitalismin pula ja sosialifascistit.

I.

Suomen sosialidemokratian oikea luonto on tullut entistä selvempänä esille vallitsevan kapitalismin pulan kautena. Yhdessä porvariston kanssa on se toiminut kapitalismin kilpailukyvyyn kohottamiseksi, pääoman riistosuhteen lujittamiseksi ja vahvistamiseksi paljastaen sosialifascistiset kasvonsa yleisemmin nähtäville. Hädässä ystävä tunnetaan ja kireän talouspulansa aikana on porvaristo voinut tulla vakuutetuksi, että sosialifascistiseksi muuttunut sosialidemokratia seisoo sen uskollisena auttajana, kun porvaristo asettaa kyllin selvästi kysymyksen sen velvoittisuuksista.

Meille on tunnettua, että Suomen kapitalismi joutui nykyisen talouspulansa kouristuksiin jo 1928 puolivälissä, toisin sanoen koko joukon aikaisemmin, kuin vielä sen läheisissä naapurimaissa oli pulan merkkejä havaittavissa ja aikaisemmin kuin kapitalismin maailmanpulan merkit näkyivät niin selvästi kuin nykyään on laita. Perussyynä Suomen kapitalismin pulaan, kuten puliin yleensäkin, oli tuotannon ja kulutuksen epäsuhde. Tämä epäsuhde ilmenee markkinoilla, ja nykyinen Suomen kapitalismin pula, kuten aikaisemmatkin sen pulat, sai lähtökohtansa maailmanmarkkinoilta. Suomelle tärkeä ja herkkäkonjunktuurinen puutavara ei tullut kapitalistien tekemien laskelmien mukaisesti realisoitua Länsi-Europan markkinoilla ja tämä kiertokulussa sattunut tukkeutuma saattoi epäjärjestykseen koko talouden, mullistaen koko talouskoneiston, eli lyhyesti sanoen — edessä oli kiertämätön pula. Kapitalistiselle taloussysteemille loppujen lopuksi ei ole muuta keinoa taloussuhteidensa «järjestelyyn» kuin lyhyemmän tai pitemmän ajan kestävä katastroofi kaikine siihen kuuluvine seurauksineen. Kunnes tulee se viimeinen pula — loppu!

On tunnettua, että Neuvostoliitto v. 1928 alkoi huomattavammin vallata takaisin sitä paikkaa Länsi-Europan puutavaramarkkinoilla, joka Venäjällä oli aikaisemmin ollut, eikä ainoastaan entistä paikkaa, vaan entistä suuremman tavaraviejän osuutta siellä. Neuvostoliiton puutavaratuotanto oli noussut siinä määrin, että sahatun tavarantoivot nousee mainittuna vuonna noin 700 tuhatta standartiin, määrä, jolla oli mullistava vaikutus silloisiin puutavaran markkinasuhteisiin Länsi-Europassa. Suomi oli silloin pääviejä sahatun ja sahaamattoman tavarantoivot alalla. Markkinain kokonaismäärästä, joka on hiukan yli 5 miljoonaa standarttia sahattua tavaraa, oli Suomen osuus noin yksi viidesosa. Mutta kun markkinasuhteet ovat tavallisesti hyvin täpärällä, riippuen tarjonta olevan tavarantoivot paljoudesta, niin muutama satatuhatta standarttia yli tarpeen oli riittävä painamaan vaa'an kielen laskuun, joka merkitsee m.m. sitä, että ylimäärä jää joko kokonaan realisoimatta tai parhaassa tapauksessa tulee myytyä polkuhintaan. Suomen puutavarakapitalistit saivat tämän markkinain lain seuraukset tuntea. Niitä jäi tavaraa myymättä ja suuri osa myytiin alhaisemmillä hinnoilla kuin aikaisemmin, molemmat seikkoja, joiden vaikutus tuntui myöhemmin pitkin koko Suomen kapitalistisessa taloudessa. Eikä nämä vaikeudet supistuneet ainoastaan mainittuun vuoteen. Niiden aikukohta tuli silloin ensi kerran tuntuvammin näkyville. Viime vuonna ilmenivät samat seikat ja ehken entistä terävämpinä. Suomi vei puutavaraa enemmän kuin v. 1928, nousten se 300 tuhatta kuutiometriä suuremmaksi, mutta rahallinen tulos oli pienempi kuin 1928, jolloin se jo oli pienempi kuin edellisenä s. o. vuonna 1927. Tällaista ei Suomen kapitalistit kestä ja seurauksena onkin ollut, että yli 50 sahalaitosta on pantu seisomaan ja melkein sama määrä sahoja on «sattunut» palamaan ja tuo-

tannon supistumista jatkuu. Esim. tämän vuoden kahden ensimmäisen kuukauden aikana on Suomi myynyt puutavaraa 350 tuh. standarttia, josta Englantiin 95 tuh. standarttia, kun samaan aikaan v. 1927 oli sen kokonaisymyyntiä 795 tuh. standarttia, josta yksin Englantiin enemmän kuin nyt kaikkiaan, eli 365 tuh. standarttia. Tilanne on muuttunut ja tulee edelleenkin muuttumaan samaan suuntaan — Neuvostoliiton eduksi, sitä tosiasiaa ei voi kieltää. Neuvostoliiton sosialistinen teollisuus kokonaisuudessaan kasvaa myrskyisellä vauhdilla, niin myös sen puutavateollisuus, jolla muiden etujen lisäksi on tavattomat raaka-ainevarastot, kun sitä vastoin Suomi on myynyt kansallisuusomaisuuttansa, metsänsä, enemmän kuin normaalikasvu edellyttää. Neuvostoliitolla sitä vastoin on melkein ehtymättömät varat ja tästä seikasta m. m. johdetaan, että sen tavaralan laatu on paljon korkeampi, kuin esim. Suomen. Edelleen toinen seikka. Neuvostoliiton talousjärjestelmä antaa sille kapitalistisille maihin verraten paljon suuremman etumatkan raaka-ainevarastojen teknilliseen käyttöön nähden. Näiden etujen takia se saattaa tarjota tavaraa halvemmalla ja laadultaan parempaa kuin kapitalistiset maat. Tavaralan laatu ja hinnan halpuus taas on se «noitakeino», jolla voitetaan ostajia. Näinollen tulevaisuus tulee olemaan Neuvostoliiton puolella ja Suomen kapitalismin kriisikausi tulee jatkumaan. Tuskinpa se tulee löytämään ulospääsyä paperinsakaan avulla, jonka varaan se nyt tulevaisuutensa rakentaa pulasta pelastukseen, koska silläkin alalla on tulevaisuus Neuvostoliiton puolella. Selvemmin on tämä nähtävissä vasta muutama vuoden kuluttua.

Palatkaamme kuitenkin lähemmin tarkastamaan niitä seurauksia, joita puutavaramarkkinatilanne matkaansaatoi Suomen kapitalistiselle taloudelle. Tunnettua on, että puutavateollisuus on Suomen pääteollisuuksia. Ulkomaankaupassa on sen osa ratkaiseva. Vientien kokonaisuudesta edustaa se 65

prosenttia. Puutavaran ja paperin osuus viennissä on 87 pros. Tästä jo huomataan, että Suomen kapitalismi seisoo puujaloilla sanan varsinaisessa merkityksessä. Milloin siis näihin puujalkoihin kolhaisu sattuu, panee se koko rakennuksen huojumaan, kuten parhailaan tunnettavissa olevat tapaukset osoittavat. Yleensä on kapitalistisen talouden tasapainotila hyvin altis horjahduksille, sehän tiedetään. Markkinain ketjusuhde vie yhdestä tavarasta toiseen, alalta toiselle. Yhden tavaralan myynti on erottamattomassa yhteydessä useiden muiden tavaralan myynnin kanssa. Näin varsinkin milloin on kysymyksessä jokin pääteollisuuden tavaroista.

Nytkin kun Suomen puutavarakapitalistit olivat aikaisemman menestyksen, puutavaramarkkinain nielemiskyvyn kiihottamana sokeasti, kuumeisesti ja sysäyksittäin, kuten leipiään laskemattomalle kapitalismille on ominaista, lisänneet tuotantoa, muodostui se verrattain äkkiä vastakohtakseen; viikkaus kantoi nopeasti kehittyvän pulan sientien sisässään. Toisin sanoen kävi kuten sille entiselle hevost miehelle, joka kuormaa tehdessään päätteli, että kun se koni kerran veti tuon, niin vetää se vielä tuonkin, saaden mies kuitenkin loppujen lopuksi purkaa koko kuormansa. Suomen kapitalistien markkinakonin kävi samalla tavalla. Saivat kokea, ett'ei markkina konikaan vedä kuin oman määränsä, eikä aina sitäkään. Mutta tämä viisaus tulee kapitalisteille vasta perästäpäin ja kuorman purkaminen konin vetokykyä vastaavaan määrään voi tapahtua vain kriisin eli pulan kautta. Kävi suunnilleen seuraavasti:

Puutavarakapitalistit lisäsivät tuotantoa. Tämä merkittiin tuotantovälineiden ja raaka-aineiden lisääntynyttä ostoa ja se taas tulojen lisääntymistä toisille kapitalisteille. Laajentuneiden metsäkauppojen kautta saivat ensikädessä maanomistajat entistä enemmän rahaa ja saattoivat sitä panna liikkeeseen, tuotantovälineisiin, kulutukseen tai säästö-pääomana pankkeihin. Työväki oli

myös jonkunverran ostokykyisempää, työvoiman kysyntä kuin oli vilkkaampaa, ja saattoi ostaa välttämättömiä tarvetavaroita enemmän kuin aikaisemmin. Tavarankysyntä lisääntyi. Kasvanut menekki kiihoitti kauppiaita lisäämään tavaravarastojaan, ostot kotimaassa lisääntyivät, vaikuttaen kulutustavaroita valmistaviin teollisuuksiin, mutta varsinkin lisäävät kauppiaat ulkomaista tuontia, sillä heilläkin oli kuumeinen kiire käyttää korkeakonjunktuuria hyväkseen, toisin sanoen yrittää osaltaan hotkaista «hyvästä ajasta» niin suuri pala kuin suinkin mahdollista. Myöskin säästöt kasvoivat. Pankit saivat runsaammin pääomia haltuunsa. Ne työnsivät sitä jälleen liikkeeseen, etsien uusia sijoituspaikkoja, sillä pankkiholvissa ei raha korkoa kasva. Vasta kun se on kulkenut työmiesten lihan ja veren läpi palaa se lihona takaisin. Pääoman lihottavin laidun oli rakennusteollisuus (osa pääomia virtasi myös spriin salakuljetukseen, kuten Hertzbergin pankin juttu aikanaan osotti, tuottaen siellä korkoa 60% jopa sitäkin enemmän). Rakennusteollisuus oli kuitenkin siihen aikaan hyvin kannattavaa, asunnoista oli puute ja niiden kysyntä vilkasta. Koron määrä oli sillä alalla korkein, joten oli «luonnollista», että sinne pääomaa virtasi. Rakennustoiminta lieneekin niellyt suurimman osan siitä lisäpääomasta, mitä puutavaramarkkinain vilkkauten aikana pantiin kiertokulkuun. Keinottelijat antoivat lisävauhtia rakennustuotannolle jossain määrin. Sanalla sanoen kaikki näytti menevän niin hyvin, niin hyvin ja lahatarivalta tunki olevansa onnensa kukkuloilla. Loistoautoja ja ylellisyystavaroita virtasi maahan ja osassa porvaristoa oli vallalla sellainen hyväuskoisuus, ettei enää huonoja aikoja tulekaan, vaan että hukoistus tulee jatkumaan, jatkumaan.

Mutta tuo illusioni raukesi äkkiä kuin saippuakupla. Yks, kaks menikin pala kurkkuun, lankut ja laudat sekä propsit ja kaivospölyt menivät poikkipäin kiertokulun kanavissa, etupäässä

Englannin markkinoilla, ja pulan tulva-vesi alkoi painua samoja tavarankiertokulun kanavia takasinpäin. Eri puotilla alkoivat finanssisuunnitelmat pettää. Oli turvaututtava yhä enemmän keskuspankin apuun. Vekselien uudelleen diskonttaus Suomen Pankissa nousi nousemistaan, v. 1928 loppupuolella saavuttaen rekordimääriä. Pula oli valmis, vaikka kapitalismin talousoppineet kirkuivat, että «ei ole muuta pulaa, kuin rahapula». Uikomaisia tavarastoja ei saatu peruutetuksi. Tuonti paisui paljon suuremmaksi vientiä (1,8 miljardia mk.) lisäten maan velkaantumista huomattavilla summilla. (Vielä viime vuonna oli tuontiylijäämä 585 miljoonaa markkaa, joten tilanteen korjautuminen ei sanottavasti ole suuntaansa muuttanut parempaan, vaan lisännyt entistä taakkaa).

Tiedämme suurin piirtein mitä pulatilanne toi tullessaan. Ensin pysähtyi rakennusteollisuus. V. 1929 jäi monia kymmeniä rakennuksia keskeneräiseksi, kaikissa kaupungeissa, etupäässä kuitenkin Helsingissä, jossa rakennustuotanto oli vilkkainta. Viime vuonna alkoi rakennusyhtiöiden konkurssikausi, jossa pienomistajat tulevat menettämään sijoituksensa. Samanaikaisesti supistui sahateollisuuden tuotanto. Sitten siirtyi pula alalta toiselle markkinain kuivumisen johdosta. Viime vuonna alkoivat pulan vaikutukset tuntua huomattavasti kulutustavaroita tuottavissa teollisuussissakin. Kapitalistien omien ilmoitusten mukaan («Suomen Teollisuus») on kulutustavaroita tuottavien teollisuusalojen toiminta v. 1929 huomattavasti supistunut.

Villateollisuuden toimintaan vaikutti 1928 tuonti ja rahapula. «Yleisön ostokyvyn heikkenemisestä on teollisuudelle ollut myöskin se haitallinen seuraus, että kauppiaat ovat suuressa mitassa peruuttaneet tilauksiaan, mistä seurauksena on ollut tehdasvarastojen suhteeton kasvu ja tehtaiden luotontarpeen lisääntyminen ja «vientä ei ole nimeksikään».

Trikooteollisuuden alalla niinkään huononivat tuotantosuhteet vuoden toi-

sella puotiskolla huomattavasti. Elokuusta lähtien supistettiin tuotantoa siinä määrin, — «että tehtaissa työskenneltiin vain neljänä päivänä viikossa ja on tätä jatkunut aina nähin saakka» (helmikuu — ja jatkuu edelleen, L-n). «Nykyinen pula on vaikuttanut sen, että ainoastaan 50 % tämän teollisuusalan tuotantokyvystä on voitu käyttää.»

Pellavateollisuudessa ovat myynnit v. 1929 vähentyneet noin 12% :lla. Tuotantoa on vähennetty ja — työskentelivät muutamat kutomon osastot syksyllä vain 5 päivää viikossa. Nykyinen pula on tämän tuotannon vähennyksen aiheena ja sen vaikutukset ovat tulleet näkyviin maksujen suorituksissa, jopa useissa maksujen lopettamisissakin.

Lasiteollisuudessa on myynti pienentynyt. Toiveita olojen parantumisesta lähitulevaisuudessa ei ole. Tämä yleensä koko teollisuuteen nähden. Mutta tämän lisäksi tulee keskinäinen kilpailu markkinoista. Maaliskuussa on lasiteollisuuden myyntikartellin ja erään lasitehtaan välillä tapahtuvan hintataistelun seurauksena ollut eräiden tuotteiden (esim. lääkelasien hinnan alentuminen yli 60% ; lla.)

Sementtiteollisuudessa on rakennustoiminnan lamaan johdosta viime vuoden lopulla menekki supistunut 50% :lla ja sama tilanne tulee jatkuamaan ainakin tämän vuoden alkupuoliskon. Tuotantoa on huomattavasti supistettu, mutta numerolukuja ei esitetä.

Makeisteollisuudessa ovat suhteet myös huonontuneet kauttaaltaan. Samoin saippuateollisuudessa heikontuivat menekkimarkkinat talvikuukausina. — Vernissa- ja lakkateollisuudessa on menekin supistuminen tosiasia. — Tapetteollisuudessa on tuotantoa vähennetty.

Nahkateollisuudessa on tuotantoa huomattavasti vähennetty, johtuen kireästä rahatilanteesta ja yleisestä pulakaudesta. «Noin 10 nahkatehdasta on viime syksystä lähtien tehnyt vararikon».

Kenkäteollisuudessa v. 1929 tuotanto väheni ainakin 15% :lla ja hintojen

laskun ym. seikkojen johdosta tuotannon arvo laski 20%. Kenkäteollisuuden työläisille «annettiin» 5 viikon kesäloma, 2 viikon joululoma sekä marraskuusta alkaen 4-päiväiset työviikot.

Hihnateollisuudessa on tuotanto ollut viime vuonna entisen laajuinen. Mutta sahateollisuuden lamaan ja maanviljelijäin heikentynyt ostokyky on aiheuttanut menekien vähennystä ja tilanne tässä suhteessa huononee edelleen.

Sokeriteollisuuteen ei pulatilanne ole vaikuttanut. Tuotanto on ollut entisen suuruinen.

Kattohuopateollisuudessa on tuotannon vähennys 10% edelliseen vuoteen verrattaessa. Pula tulee edelleen vaikuttamaan teollisuuden supistamiseen.

Tupakkateollisuudessa on jonkun verran tuotanto vähentynyt (numerolukuja ei mainita) ja huomattava siirtyminen kalleimmista tupakkalajeista halvempiin on ollut selvästi nähtävissä.

Hattuteollisuudessa on myynti vähentynyt 7% ja kevättilauksien vähennys on 45% edelliseen vuoteen verraten. Teollisuus työskentelee 5-päiväisin työviikoin ja 6-tuntisin työpäivin.

Käsinteollisuudessa on tuotanto ollut 20% pienempi, kuin 1928. — Sellaiseläkin alalla kuin urkuteollisuudessa ovat kapitalistien maalliset vaikeudet tuntuneet. Varastot ovat kasvaneet, työviikkoja on lyhennetty ja osa työväkeä on erotettu työstä.

Puuvillateollisuudessa on myös ollut 5-päiväiset työviikot jo pitemmän ajan ja näin tulee kaikesta päättäen jatkuamaan kulutustavarain markkinain yleisen kuivumisen jatkuessa.

Tässä kerrottujen ja jo aikaisemmin mainittujen tuotannon supistusten johdosta on työttömyys paisunut huomattavan suureksi, suuremmaksi kuin koskaan aikaisemmin. Helmikuulla t. v. oli työttömiä virallisten tietojen mukaan yli 12 tuhatta, mutta varovaistenkin arvioiden mukaan nousi työttömien luku tuolloin 40—45 tuhanteen ja perheenjäsenet mukaanlukien noin 100 tuhatta suoranaisesta työttömyydestä kärsiviä. Kun työviikkoja on lyhennetty

monella työalalla, niin on itsestään selvää, että työväenluokan kärsimysten ja kurjuuden taakka on kasvanut tavattomasti ja sitä tulee jatkumaan. Toiselta puolen rekordimaisesti kasvoivat vekseliprotestit. V. 1927 protestoitiiin 7,603 vekseliä, arvoltaan 38,0 milj. mkaa V. 1928 olivat vastaavat määrät 7,334 ja 42.4 milj. mkaa ja v. 1929 nousivat luvut 16,827 kpl ja 102.0 milj. mkaa. — Tämän vuoden tammi—helmikuun aikana on protestoitu 3,684 vekseliä, arvoltaan 25.2 milj. mkaa ja v. 1926 oli vastaavat numerot 923 ja 5.1 milj. mkaa. — Vararikkojen lukumäärässä on havaittavissa samanlaista nousua. V. 1927 oli konkurssien luku 857 ja v. 1929 oli se noussut 1,401 : n. Omaa kieltänsä puhuvat myöskin sahojen palot ja kassankavallusten tavaton lisääntyminen porvariston ja pikkuporvariston keskuudessa. Mutta suurkapitalistit kahmasivat jokatapauksessa osansa, lihavimman palan, (pankkien osingot entisen suuruiset, samoin suurten yhtiöiden voitonormit yleensä). Ja pulien tavalinen ilmiö itse pääoman kokoonpanossa, sen yhteenkokoontuminen ja keskittyminen, rahapääoman ja teollisuuspääoman yhteenkietoutuminen yhä korkeammalla tasolla, pankkipääomien keskittyminen eri pankkien yhdistymisen kautta (Keski-Häme, Helsinki), teollisuuspääoman keskittyminen suurten tehtaiden yhtymisen kautta, (metallitehtaiden yhtymä, tekstiilitehtaiden tekeillä oleva koko maata koskeva yhtymä jne.). Aivan kuin kirjasta lukien kulkee pula kapitalismin lakien mukaista «normaalista» kulkuaan. Ja lammakautta jatkuu ja tulee jatkumaan, vaikkapa eräät porvarilliset asiantuntijat ovatkin optimisteja ja uskottelevat sellaista käsitystä toisillekin, että mukaaillon pohja on v. 1929 saavutettu ja että nyt alkaisi nousu uudestaan. Suhteiden nykyiselläänkin ollen ei Suomen kapitalismille lammaannuksen suosta nouseminen ole äkkiä mahdollinen. Mutta sitä paitsi tulee lisäksi uudet suhteet, Amerikan pulan vaikutukset, jotka kärjistyvät lammaannuskautta suu-

rissa kapitalistisissa maissa ja niiden vaikutukset eivät voi olla tuntumatta Suomessa saakka.

Tällainen kuva saadaan Suomen kapitalismin nykyisen pulan synnystä ja tähänastisesta kehityksestä. Ettei meitä mottittaisi yksipuolisuudesta, sanottakoon, että Suomen kapitalismi on kyllä osannut riistovoittojaan käyttää muuhunkin kuin huseeraamiseen ja löysään tuhlailuun. Kansallisuusmaisuuden myynnistä ja työläisten selkänahasta kisko- maansa saalista on se pannut uudelleen munimaan lisävoittoja. Viimeisen kymmenvuotiskauden aikana on kansallispankin johtajan J. K. Paasikiven ilmoitusten mukaan tehty pääomasijoituksia seuraavat määrät:

	milj. mk.
Valtion sijoitukset	3,400
Maanomistajain pääomasijoitukset . . .	6,700
Kaupunkien asuinrakennuksiin	4,000
Vientiteollisuuden laajentamiseen . . .	4,000
Yhteensä	18,100

Toisin sanoen 18 miljardia Smkaa on sijoitettu kymmenvuotiskautena uutta voittoa hautomaan. Mutta, kuten olemme nähneet, tästä pääoman uudelleen hautomisen liikkeestä ei ole ollut apua estämään pulan tuloa, pikemmin sekin on jouduttanut sitä.

Minkälaisia tulevaisuuden näköaloja ja tehtäviä vallitseva Suomen kapitalismin pula avaa katselijan eteen riippuu siitä, minkä luokan kannalta asiaa katselee. Vallankumouksellisen työväenluokan kannalta emme nyt ryhdy yksityiskohtaiseen erittelyyn. Sen tehtävänä on murskata koko kapitalistinen järjestelmä ja hävittää riisto, nykeminen ja sorto, sekä niiden mukana myös pulat. Sen sijaan meitä kiinnostaa tällä kertaa porvariston ja sosialifascistien yhteistyö pulan «selvittämiseksi». Tarkastaessamme sitä lähemmin, tulee meille samalla sosialifascismin oikea sisus näkyville paremmin ja selvempänä kuin aikaisemmin on ollut asianlaita, johtuen siitä, että nykyinen luokkienvälisen ristiriitain ja vastakohtain kasvun ja kärjistyksen kausi asettaa kaikki kirkkaampaan valaistukseen.

ii.

Jo kohta pulan alkuielmiöiden näkyviin tultua oli selvää, että alkanut pula tulee entistä enemmän voimistamaan porvariston ja työväenluokan keskinäistä vastakohtaisuutta ja syventämään juopaa näiden luokkien välillä. Yksistään se sekka, että entistä suuremmat työläisjoukot joutuvat työttömyyteen heitettyä ja siitä aiheutuvaan kurjuuteen, oli omiaan kärjistämään luokkavastakohtia ja kiihdyttämään luokkataistelua. Edelleen oli selvää, että porvaristo tulee siirtämään pulan päätaakan työväenluokan harteille muillakin tavalla, kuin vain työttömyytenä. Tässä suhteessa ei ole rahtuakaan erehdytty. Työttömyyden lisääntyessä on taloudellinen riisto kasvanut tavattomasti. Siitä ovat osoituksena palkkojen alentamiset, jota «linjaa» kapitalistit ovat vieneet läpi kaikilla aloilla, rakennusteollisuudessa, sahateollisuudessa, tekstiilialalla jne. Lyhennetyt työviikot ovat tulleet käytäntöön monilla aloilla, varsinkin tekstiiliteollisuudessa. Sen yhteydessä kiristetään työvoiman riistoa tuotannon järkiperaistymisen avulla, koneellistetaan tuotanto, jotta työvoiman riisto saataisiin tehostettua. Tätä järkiperaistytämistä pyritään toteuttamaan eri aloilla. Edelleen on nähty, että tulliriisto tehostuu, erälle välttämättömille tavaroille on jo viime vuoden lopussa korotettu tulleja «kotimaisen teollisuuden suojelemiseksi», toisella kertaa käytetään jotain muuta syytä kylttinä samanlaisiin korotuksiin. Mutta nähty on myöskin, että rikirinnan taloudellisen riiston kasvun kanssa kasvaa valtiollinen sorto ja vaino työväenluokkaa vastaan sen mahdollisen vastarinnan murtamiseksi ja orjanasemassaan pyssyttämiseksi. Fascistinen tullen ja miekan politiikka on tullut yhä enemmän päiväjärjestykseen, kulkien toistaiseksi n. s. «laillisen» tai paremmin miltei «laillisen» kuristuksen ja laillisen vainon tietä (muistetaan Lapualla, alkamaan pantu fascistiliike). Tämä liike on rinnakkaisilmiönä taloudellisen ku-

ristuksen kanssa kasvanut, sitoakseen työväenluokan käsistään ja jaloistaan kapitalismin vankkureihin, niin ettei se vikuroimaan pääsisi. Sosialifascistit ovat kärjistyneestä tilanteesta vetäneet omat johtopäätöksensä. Ne eivät ole poikenneet porvariston käsityksistä. Vain niiden toimintamethodit ovat toisenlaiset kuin porvariston omaksuma suoran toiminnan tie. Auttaakseen porvaristoa selviämään pulastaan alkoivat sosialifascistit vimmatun työväen luokkavolmien hajoitustyön, käsittäen, että m.m. siltä osalta on heidän velvollisuutensa porvariston rintamaa vahvistaa. Tunnettua on niiden hajoitustyö ammattijärjestön rikkirepimiseksi. Sosialifascistien toiminta lakkojen murtamiseksi on myös tunnettua. Laillisen fascismin apuna ja tukena ne myös hääriävät kuristuslakien säätäjänä (yhdistyslaki jne). Eikä tässä suinkaan kaikki. Voipa sanoa, että ne ovat myyneet koko sielunsa porvaristolle, että se selviäisi taloudellisesta kuumesairaudestaan, mitä pikemmin sen parempi. Siinä tarkoituksessa on niillä omat miehensä valtion komiteoissa miettimässä keinoja kapitalismin tervehdyttämiseksi, sen kilpailukyvyyn kohottamiseksi, sen tasapainon aikaansaamiseksi.

Tällä tavalla ovat sosialifascistit suhtautuneet pulaan mikä kaikki osottaa sosialifascismiksi kehittyneen sosialidemokratian nykyistä osaa kapitalistisen järjestelmän tarmokkaana tukijana ja samalla kertaa räikeästi työväen petturuuden kehityskulkua. Entuudestaan tuntematonta ei tämä petturuus suinkaan ole, siitähän on törkeitä esimerkkejä olemassa kuinka paljon tahansa. Mutta uutta tässä «kehityksessä» on se yhä suurempi avomiellisyys, jota sosialifascistit osottavat yhteistyössään porvariston kanssa viimemainitun auttamiseksi ja tukemiseksi. Tämä suurempi avomiellisyys on tuloksena tapausten nopeasta kulusta, vastakohtain yhä suuremmasta kärjistyemisestä työväenluokan ja porvariston välillä. Huomata tulee, että mitä suuremmaksi kasvavat kapitalismin vaikeudet, mitä jyrkemmin

sen sisäiset ristiriidat ja vastakohdat terävöittävätkin proletariaatin ja porvariston välisiä vastakohtia, sitä enemmän lakkaa porvaristo olemasta sitä, mitä se oli ennen, sitä nopeammin varisevat porvariston diktatuuria peittävät «demokratian» viikunalehdet maailman tuuliin, sitä verisemmäksi käyvät sen otteet työväenluokan kuristamisessa ja— sitä kiinteämmiin, selvemmin ja avoimmin asettuvat noskejohtajat kapitalismin puolelle, sen teoreettiseksi ja käytännölliseksi aseenkantajaksi taistelussa vallankumouksellista työväkeä vastaan. Niistä tulee sosialifascisteja. Sosialipeturit eivät voi katkaista suhteitaan porvaristoon; yhteys sinne on heille tärkeämpi kuin työväenjoukkoihin. Luokkataistelun kärjistyminen muuttaa porvariston suhtautumista myöskin sosialidemokratiaan nähden, jolta se nyt vaatii enemmän kasvojen ja hampaiden näyttämistä kuin aikaisemmin ja niinpä havaitaankin sosialidemokratian sisäisen kehityksen mukainen muodonvaihdos myös ulkomaisessa porvaristoon suhtautumisessa. Sosialidemokratia saa uudet kasvot, jotka vastaavat sen sisäistä olemusta. Fascistinen hakaristi näkyy toisesta poskesta ja demokratia toisesta, ja selvistä fascisteista erottaa heidät vain tunnussanojen erilaisuus ja toimintakeinojen osittainen toisenlaisuus (siillä sosialifascistien täytyy vielä toistaistaiseksi manövreerata joukkojen pettämiseksi ja niiden kannatuksen kalastamiseksi, jota selvät fascistit eivät tarvitse). Mutta tämä tunnussanojen ja toimintakeinojen erilaisuuskin hioutuu vähitellen pois jatkuvien taistelujen kullussa. Sellainen on luokkienvälisen taistelun yleinen kulkusuunta.

Erikoisen maininnan ansaitsee Suomen sosialifascistien osanotto hallituksen v. 1928 asettaman erikoisen neuvottelukunnan töihin, neuvottelukunnan, jonka tuli selvittää porvasilliselle yhteiskunnalle ja sen hallitukselle mistä johtuu vallitseva pula ja miten siitä porvaristo parhaiten ja nopeimmin selviäisi. Neuvottelukunnassa on alunalokaen sosialidemokraattien puolue ollut

edustettuna nykyisten johtomiestensä Tannerin ja Kedon välityksellä. Siltä ei ole selvyttä, onko puolue heidät sinne nimittänyt. Mutta ei se myöskään ole heitä sieltä pois kutsunut, joten on selvää että puolueensa luvalla ja sitä edustuen mainitut herrat ovat neuvottelukunnassa ahertaneet muiden porvallisten pääneuvonantajien keralla. Tämä porvarien ja sosialifascistien yhteinen neuvottelukunta on työnsä aikana hankkinut pulan syistä lausuntoja porvarillisilta järjestöiltä ja laitoksilta sekä keinoista sen poistamiseksi. Istuttuaan vuoden päivät sai se vihdoinkin valmiiksi lausuntonsa ja ehdotuksensa, jonka se jätti hallitukselle viime vuoden viimeisinä päivinä.

Tarjoaako tämä porvarien ja sosialidemokratian johtajain laatima yhteinen ohjelma jotain käänteentekevää ja uutta kouristuksissa olevalle kapitalistiselle järjestelmälle? Miltä puolen sitä tarkasteleekin, täytyy sanoa, ett'ei siinä ole yhtään uutta ajatusta ei yhtään uutta ehdotusta, mikä ei jo sitä ennen olisi moneen kertaan tullut porvarillisen maailman yleiseen tietoon. Tavattoman ajatusköyhä se on siinä suhteessa. Mutta sikäli sillä on mielenkiintoa, että neuvottelukunta on liimannut ne ennestään tunnetut seikat yhteen, yhteiseksi vaatimusohjelmaksi, jolloin siitä on muodostunut läpikotaisin suurpääoman vaatimusohjelma lähintä aikaa varten. Samalla se on tietysti myöskin sosialifascistien käytännöllisen talouspolitiikan lähin ohjelma yhteistyössä porvariston kanssa kapitalismin tervehdyttämiseksi, kapitalistisen riistojärjestelmän ja erittäinkin suurkapitalismin etujen mukaisella tavalla.

Tällaisen ja tällä tavalla kokoonpanun ohjelman lähtökohtana ja sen käytännöllisinä vaatimuksina on luonnollisesti kapitalistisen riistoyhteiskunnan säilyttäminen ja tukeminen. Siinä suhteessa ohjelma täyttää hyvin tehtävänsä. Porvarillisen yhteiskunnan pystysäpitämistä, sen markkinakeinojen auttamista ja parantamista, sen kilpailukyvyyn kohottamista, sitä ja vain sitä

on ohjelma alusta loppuun saakka. Porvarien ja sosialifascistien yhteistyö ohjelman laatimisessa on ollut niin «hedelmällistä», ettei pieninkään soraaäni ole sitä sekoittamassa. Samalla torvella soittaa koko neuvottelukunta, Tanner ja Keto toisten mukana. On merkittävä, etteivät sosialifascistit ole liittäneet siihen yhtään vale-marxilaista fraasiakaan, joita he tavallisesti joukkoja pettäessään käyttävät. Asia on kummallekin ollut siksi «pyhä», ettei sen yhteydessä saanut edes demagogiaa harjoittaa. Yhteisrintama on ollut liikuttavan yksimielinen ja yhtenäinen. Sosialidemokratian sisäinen kehitys on ehtinyt jo sille asteelle, että tällainenkin ohjelman kirjoittaminen on enään muutoseikka, joka ei ansaitse sen enemmän huomiota, mitäpä vastalauseita sinä tarvitaan, jos kerran samalla linjalla ollaan ja samaan hiileen puhalletaan! Niinpä onkin mainittu ohjelma mittarina osottamassa sitä prosessia, joka on tapahtunut sosialidemokratian muuttumisessa sosialifascismiksi.

Mainitun yhteistyö-ohjelman perusteet ja käytännölliset ehdotukset on niin selvästi kirjoitettu, ettei Tanner ja Keto useinkaan sellaisella selvydellä sanottavaansa sano. «Neuvottelukunta — sanotaan sen johtopäätelmissä — voi suurin piirtein yhtyä siihen käsitykseen, että nykyajan talouselämän pääperiaatteita on, että kansalaisten ja heidän yhtymiensä vapaan toiminnan (riiston ja nylkemisen vapaus) tulee mahdollisimman pienin rajoituksin jatkua ja että talouselämän painopiste on juuri tässä toiminnassa». Selvästi sanottu, ilman kommentaarioita ja lisäselityksiä. Tämän tärkeän «periaatteen» ilmituomista ovat Tanner ja Keto pitäneet näköjään siinä määrin tärkeänä, että he ovat «unohtaneet» oman ultrareformistisen teoriansa «socialismin hitaasta sisäänkasvamisesta kapitalistisen yhteiskunnan sisään», jota ne aina porvariston hyväksi tekemiensä tekojen perusteluiksi ovat esittäneet, muista puhumattakaan. Porvarillisen riistojärjestelmän selvä ja suora tunnustaminen, se on Tannerille

ja Kedoille ollut tarpeellista, ettei siteet porvaristoon katkeaisi. Herrat Bryggari ja Artturi Aalto ym. «joutuivat» (!) eduskunnassa yhdistysvapauden kuristamisessa samanlaisen «välttämättömyyden» (!) eteen ja nielasivat sen. Kapitalismin pulan kolmantena kautena asettaa porvaristo niin terävästi kysymyksen, että sosialifascistien koiranluonto puristuu pakostakin esille.

Neuvottelukunta julistaa riistämisen periaatetta, «kansalaisten ja heidän yhtymiensä vapaata toimintaa» nykyajan talouselämän pääperiaatteina, pitäen sitä ilman selittelyjä «tosiasiana», selviönä itsestään, (voiko rosvoavan pääoman edustajilta vaatiakaan takapuolensa yli hyppäämistä), tullen samanlaiseen «toteamiseen» myöskin pulien ilmene- misen välttämättömyydestä. Yhdessä Tannerin ja Kedon kanssa ilmoittaa neuvottelukunta, — «että taloudellisten konjunktuurien vaihtelut kuuluvat talouselämän luonteeseen, eikä niitä ole missään maassa (!) kyetty talouspoliittisilla toimenpiteillä poistamaan, sillä ei ole olemassa mitään keinoa millä voitaisiin talouspulien puhkeamista ehkäistä, tai saada ne päättymään, ennenkuin talouselämä on sisäisesti päässyt jälleen tervehtymään». Kuten lukija huomaa, on tämä pulateoria paikkansa pitävä, kapitalistisen riistojärjestelmän suhteen. Mutta herrat Tanner ja Keto jättävät juuri tämän oleellisen seikan mainitsematta. «Ei ole olemassa mitään keinoa millä voitaisiin talouspulien puhkeamista ehkäistä» julistaa Tanner ja Keto. Mitenkäs herroilta on unohtunut sellainen hyttynen kuin Marxin oppi socialismin ja Neuvostoliitto, socialismin yhteiskunnallinen ruumiillistuma, jossa ei tuollaisia kapitalismin kuuluvia pulia enää tunneta, jossa ei tule tuskaa sen takia, että on paljon tuotettu tai tuotettaisiin liikaa. Pulia tulee kyllä aina olemaan kapitalismin vaillessa, anarkistisen, suunnitelmattoman talousjärjestelmän vallitessa ja sinähän juuri on yksi suurimpia kirouksia, mitä riistoyhteiskunta kaiken muun lisäksi aikaansaa työväenluokalle. Mutta pu-

lat loppuvat, kun muodostuu sosialistinen talous, eikä niitä siis tule aina olemaan. Tämän naskalin ovat Tanner ja Keto muiden porvarien keralla yrittäneet säkkiin kätkeä. Unohtaneet sellaisen pikkuseikan, kuin yhden kuudennen osan maapalloa, jossa jo on talousjärjestelmä, missä pulat loppuvat. Mutta kun tämä talousjärjestelmä on vain vallankumouksen kautta ratkaistavissa, proletariaatin diktatuurin kautta toteutettavissa, niin sellaisista asioista ei herroilta Tannereilta ole odotettavissa muuta kuin syvä vaikeneminen kaikkein vähimmäisessä tapauksessa.

Luonnollisesti kun neuvottelukunta on esittänyt pulateoriaansa, joka kuuluu rosvoavan kapitalistisen järjestelmän luonteeseen lähemmättömänä välttämättömyytenä, niin keinojen löytäminen tällaista luonnonvälttämättömyyttä vastaan on tietenkin mahdotonta. Neuvottelukunnalta meneekin sormi suuhun ja sen mielestä on asiain annettava mennä omalla painollaan, viisaus, joka on kuultu ja toistettu kautta aikojen kaikkien kapitalistien puolustajain suun kautta. Neuvottelukunta on tullut tähän tulokseen vuoden ajan asiaa haudottuaan.—«Talouspolitiikan tärkeimmäksi tehtäväksi pulakauden aikana jääkin näin ollen kehityksen antamain opetusten vaarintottaminen, sekä kansantalouden rakenteen vahvistaminen niiltä kohdin, joissa se on osoittautunut heikoksi». Koota kokemuksia pula-aikana, mitäpä tekemistä kapitalistisella huushollilla muutakaan olisi sen taloussystemiin kuuluvan luonnonvoiman edessä. Kansantalouden rakenteen vahvistaminen neuvottelukunnan mielestä taas merkitsee kapitalistisen kilpailukyvyyn kohottamista, pääoman riistokeinojen lisäämistä, niiden etsimistä ja niissä auttaa sitä selviytymään mahdollisimman pienillä pääoman tappioilla ja vähillä voittojen menetyksillä—tämä se on koko neuvottelukunnan sydäntä lähellä ja sen mukaisesti se ehdottaa käytännöllisiä keinojakin, tähdäten kaikissa ehdotuksissaan suurpääoman aseman vahvistamiseen. Joitakin pääkohtain esittäminen yhteis-

työ-ohjelman vaatimuksista valaisee tämän puolen asiasta selvemmin.

Ulkomailta on otettava pitkäaikaisia lainoja, siis tehtävä velkaa ei vain nykyisten vaan myös tulevien sukupolvien varalle. Mutta otettavaa velkaa ei ole sijoitettava «pitkäaikaisiin sijoituksiin» vaan «vakauttamattomain velkasuhteiden järjestämiseen». Mainittava on että äskettäin on Keskuslainarahasto saanut Ranskasta ensimmäisen lainan, 300 milj. frangia verrattain raskailla ehdoilla (korko $7\frac{1}{2}\%$).

Verotuksen alalla antaa neuvottelukunta ohjeen siirtää verotaakkaa yhä enemmän pois kapitalisteilta tietysti työväenluokan ja taionpoikain harteille, koska tähänastinen «verotus on ehkäisyt pääoman muodostusta». Neuvottelukunnan esittämät veroperiaatteet ja ohjelma on laadittu silmälläpitäen suurpääoman etuja ja lisäoikeuksia.

Valtion liiketoimintaa (sitä Tannerin ja Kedon «sosialismia») olisi järkiperäistytettävä, mikä merkitsee sen supistamista, sillä «valtio ei saa enään sijoittaa tuottaviin tarkoituksiin varoja ilman perusteellista harkintaa».

Kieltolain kumoamista suosittaa neuvottelukunta myös, ei suoraan vaan kauttarantain. Se sanoo, että väkijoumakauppa (salakuljetus) «on sangen epätaloudellisesti järjestetty ja merkitsee siten suurta kansantaloudellista tuhlausta». Siis järkevän taloudenhoidon kannalta on kieltolaki kelvoton.

Maatalouskapitalistien ja tilanherrain tukemista pitää neuvottelukunta myös välttämättömänä. Niille on hankittava luottoa kiinteistöä ja kaupankäyntiä varten, koulutettava valtion varoilla enemmän sen alan erikoistuntijoita jne. Samoin metsätaloutta tuettava ja paperi ja selluloosatehtaiden raaka-aineen turvaamiseksi kiellettävä puuta viemästä maasta jalostamatta (yksi teollisuuspääoman erikoisvaatimus, jota se on ajanut pitkän aikaa). Paperi- ja selluloosakapitalisteja autettava myös kauppasopimuksia muiden maiden kanssa tehtäessä, että paperi saataisiin realisoidua; edelleen valtion tulee kouluttaa

tällekin alalle entistä enemmän erikoistuntijoita, avattava laivalinjoja jne.

Kotimaisen teollisuuden tukemiseksi esittää neuvottelukunta asetettavaksi entistä päättävämmin ulkolaista tuontia vastaan, siis enemmän ja korkeampia tullimuureja ja välillisten verojen kohottamista työtätekevälle luokalle, siitä huolimatta, että Suomessa jo nyt on välillisten verojen osuus suurempi kuin missään muussa maassa. Halpaa luottoa on siltäkin teollisuudelle annettava ja veroja siltä vähennettävä. Lisäksi on valtion tuettava näiden teollisuuksien tuotannon järkipäristyttämistä (sis kiristyslakeja lisää). Valtion hankinnat on tehtävä omasta maasta, hinnoista paljon piittaamatta. Laivanrakennusta tulee valtion edistää (lisää panssarilaivoja ja vedenalaisia, joiden rakentamisen pani alulle sosdem hallitus, mutta myöskin kuljetuslaivoja).

Kauppiaskuntaa on autettava lisäämällä vientilukkoja valtion varoista, pantava ulkomaisiin lähetystöihin enemmän kauppiamiehiä ja uhrattava enemmän valtion varoja kauppiaiden erikoiskoulutukseen.

Työväkeen nähden ei neuvottelukunnalla ole sanottavana kuin muutama rivi. Sen «ammattilliseen ja taloudelliseen valistukseen» pantava pääpaino (ettei se vaatisi liikoja, vaan tyytyisi vähempään, ei rettelöisi, lakkoilisi, vaan kantaisi nurkumatta taakkansa). Kapitalistien ja työläisten «yhteisymmärrystä» kehitettävä, toisin sanoen sosialifascistisoitava se, jota sosialifascistit kaikenlaisten louhikkojen ja lähteiden («räkä-Ärnstitt»-kuten työväki sanoo), avulla paraikaa jo toimeenpanee.

Siinä lyhyesti porvarien ja sosialifascistien talouspoliittisen yhteistyö-ohjelman pääsisältö.

Olemme siihen kiinnittäneet näin paljon huomiota sen takia, että tämä ohjelma on yhtenä osottajana sosialidemokratian kehityskulusta avoimeen sosialifascismiin. Siinä suhteessa sillä on arvoa. Kuten jo mainitsimme, on ohjelma porvarillisen yhteiskunnan pulan-

voittamisen kannalta sisällöltään verrattain köyhä. Eihän se avaa, eikä voi avata uusia taloudellisen kehityksen valtasuonia, ei se lupaa eikä voi taata hyvinvointia tulevaisuudessaakaan varsinaakaan työtätekeville. Uutta voi vaan luoda vallankumouksellinen työväenluokka, joka v. 1918 kärsi häviön suureksi tappioksi koko Suomen työtätekevälle kansalle, jota vallitseva pula painaa vuoren raskaasti ja josta ei vapautumista takaa porvarien laatimat taloussuunnitelmat, vaan päinvastoin vahvistavat sitä. Neuvottelukunnan ohjelma on paikallaanpolkemisen ohjelma, ja kaikki se, mitä kapitalistit voivat tehdä omien riistoetujensa hyväksi, niiden säilyttämisen mielessä. Joka tapauksessa on se voitto porvaristolle, koska se sen kautta on saanut tavallaan sinitöityä sen yhteistyön, joka jo aikaisemmin on ollut porvarien ja sosialidemokraattien kesken ja joka on monta kypsiä hedelmää kantanut porvaristolle. Mutta nyt laadittu ohjelma antaa suuntaviivat jatkuvalla yhteistyöllä, määrittelee sen sisällön pääkohdat, ennenkaikkea on porvaristo saanut oman yhteiskuntansa teoreettisen ja käytännöllisen hyväksymisen sosialifascistisilta johtomiehiltä. Kaikki muu seuraa sitten perässä.

Näin pitkällä avoimen porvarillisuuden ja porvarillisen yhteiskunnan lujittamisen ja vahvistamisen tiellä eivät kaikki sosialifascistien johtajat vielä ole, paremmin sanoen, eivät näin paljon uskalla julkisuudessa tunnustaa, kuin Tanner ja Keto ovat tunnustaneet. Sisäisesti ne kyllä jo ovat kypsiä, mutta ulkonainen muodonvaihdos tulee myöhemmin. Sensijaan Tanner ja Keto ovat menneet päähän asti, sanovat suoraan sen, mitä ovat, kainostelematta, häpeämättä, pitämällä vieläpä suurena ansiona sitä, että ovat saaneet kerrankin haluamassaan seurassa sanoa mitä ovat. Tulee vielä huomata, että sen jälkeen kun Tanner ja Keto olivat laatineet talouspoliittisen yhteistyö-ohjelman porvariston kanssa ja saattaneet sen julkisuuteen, hiukan toista kuukautta sen

jälkeen valitaan nämä molemmat herat sosialidemokraattisen puolueen ylimpään johtoon. Tämä seikka ei ole merkitystä vailla. Päinvastoin se on vissinä osotuksena voimistuvasta tietoisesta ja vaistovaraisesta pyrkimyksestä saada yhteistyö porvariston kanssa läheisemmäksi ja kiinteämmäksi. Tanner ja Keto ovat hihltäneet ladun, jota toiset tulevat kulkemaan perässä. Tänään Tanner ja huomenna ehtivät sille asteelle jo myös toiset sosialifascistien johtajat ja demagogiset fraasimaakarit Wiikit, Swentorsetzkit ym., sitten Huplit, Itkoset ja muut hännän huiput ja häntäkarvat, jotka vielä tänä päivänä näyttävät «vasemmistolaisuutta» ja sanajyrkkyyttä joukkojen pettämistarkoituksessa. Vissi työnjako erottaa heitä sanomasta sitä, mitä kaikkien sisällä yhtäläistä liikkuu. Mutta sikäli kun proletariaatin ja porvariston välinen luokkataistelu kärjistyy, sikäli putoaa niiden kaikkien kasvoilta pois luhun työväenpöytäjäen naamataulu ja esille työntyy hakaristillä koristettu fascistin turpa. Silloin näkee jo yksinkertaisinkin työmies, mihin on

iskettävä. Nyt vielä on liian paljon työläisiä siinä harhakäsityksessä, että muka sosialifascistitkin olisivat työväen asian ajajia. Tämä syvä harhakäsitys johtuu siitä, että sosialifascistiset johtajat on sittenkin tullut heikosti paljastettua laajoille työväenjoukoille. Niiden kapitalistinen politiikka «socialismin» lipun alla ei ole tullut riittävästi valaistua. Entiset sosdemit ja nykyiset sosialifascistit ovat aina esittäneet valheellisia tunnuslauseita ja tulevat niin menettelemään vastakin. On entistä tarmokkaammin tarkastettava niiden sanoja tekojen valossa, ei yhteenkään idealistiseen korulauseeseen ole tyydyttävä, vaan selvitetävä niiden sisältö luokkasuhteiden käytännön valossa. Näin tulevat ulos nahoistaan työväen keskuudessa liehuvat porvariston asiamiehet. Nykyinen tilanteen terävöityminen helpottaa koko joukon tätä paljastamista, kuten edelläselostettu yhteistyö-ohjelma osaitaan on omiaan osoittamaan, kun vaan aina muistetaan katsoa sekä suuhun että niiden nyrkkeihin.

J. K. Lehtinen.

Bucharinin erimielisyydet Leninin kanssa.

Monet nuoremmista tovereista ovat varmaankin ihmetelleet, miksi juuri toveri Bucharin joutui esiintymään nykyisten oikeistolaisten tyypillisimpänä edustajana. Olihan tov. Bucharinilla suuria ansioita puolueessa. Jokainenhan muistaa vielä sen osan, mikä hänellä oli esim. taistelussa n.s. «Leningradin oppositiota», Sinovjeviä, Kamenevia ja trotskilaista oppositiota vastaan. Oikeistosuunnan syntymistä ja sen yhteydessä esiintyneitä kysymyksiä seurattessaan ovat toverit montakin kertaa tulleet itseltään kysyneeksi: miten on mahdollista, että toveri, joka juuri äskettäin taisteli niin energisesti oppositiota vastaan, joka esiintyi niin tarmokkaana ja horjumattomana puolueelinjan puolustajana, kuitenkin yhtäkkiä osottautuu itse olevan oppositiossa, taistelee puoluetta

vastaan? Mutta asia onkin siten, että tällainen muutos ei tapahtunut suinkaan kokonaan odottamatta, ilman minkäänlaisia «valmistelua». Vielä silloin, kun jo parhaillaan taisteltiin trotskilaisia vastaan, heitti Bucharin tunnuksen «rikkastukaa», tunnuksen, joka oli edullinen kulakeille ja muille maaseudun varakkaille aineksille. Puolue ei luonnollisestikaan voinut hyväksyä sellaista epäbolshevistista tunnusta. Puolueen painostuksen johdosta tov. Bucharin luopui silloin tästä tunnuksesta. Se oli tietysti oikein tehty hänen puoleltaan, mutta samalla osoitti sellaisen selvästi leninismin vastaisen tunnuksen esittäminen kuitenkin sen tosiasian, että tov. Bucharin voi helposti erehtyä ja ellei häntä ajoissa oikaista, niin voi hän saattaa puolueelle suuriakin vahingoita. Mutta

tärkeintä on kuitenkin se, että тов. B. jo ennen vuoden 1923 trotskilaista oppositiota oli hyvin usein ollut eri kannalla kuin Lenin ja puolue, oppositiossa Leniniä ja leninismiä vastaan. Seuraavassa aijomme lyhyesti tarkastella niitä erimielisyyksiä, joita Bucharinin ja Leninin välillä oli esiintynyt jo Leninin eläessä.

Jo maailman sodan aikana esiintyi Bucharin useissa sodan esille tuomissa kysymyksissä Leniniä ja puolueen hyväksymää kantaa vastaan. Lenin oli esim. sitä mieltä, että koko puolueen työskentely sodan aikana täytyy keskittyä siihen, että pyritään muuttamaan imperialistinen sota kansalaissodaksi, vallankumoukseksi porvaristoa ja tilanherroja vastaan. Aseet, joilla eri maiden työläiset tappoivat toisiaan, oli käännettävä hallitsevia luokkia vastaan—sanoi Lenin. «Imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi» oli ainoa oikea proletaarinen tunnus maailman sodan aikana. Vastustamatta tätä tunnusta, kohotti Bucharin samaan aikaan kuin Trotskin, joka ei siihen aikaan kuulunut puolueeseen, rauhan tunnuksen, joka heikensi ja sotki tunnusta imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi. Tunnus kansalaissodasta merkitsee kutsua taisteluun uuden puolesta—riistäjien tuhoamiseen, mutta pelkkä puhe rauhasta, merkitsee vanhaan palaamista, palaamista siihen tilaan, joka oli olemassa ennen sotaa, jolloin porvaristo riisti «rauhallisesti» työläisiä. Sellaisessa tunnuksessa ei ollut mitään vallankumouksellista, se päinvastoin johti työläisten ajatukset pois vallankumouksesta, jonka tuli lopettaa sota. Sentähden kutsui Lenin rauhan tunnusta «pappismaiseksi» ja että pelkkä rauhan saarnaaminen on vain yksi työläisten tylsistytämisen muoto.

Toinen sodan alussa esiintynyt kysymys, jossa Bucharin erosi puolueen kannasta, oli kysymys oman hallituksen häviön toivominen imperialistisessa sodassa. Tsarismia vastaan taistelevalle vallankumoukselliselle proletariaatille oli epäilemättä eduksi, jos hallitus kärsi

sodassa häviön ja kävi sen kautta heikomaksi. Sentähden proletariaatti ei voinut olla toivomatta häviötä oman maansa hallitukselle. Oman maan hallituksen häviön tunnuksen kieltäminen merkitsee vallankumouksellisuutensa muuttamista tyhjäksi ja tekopyhäksi sananparreksi—kirjoitti Lenin. Tätä Leninin kohottamaa tunnusta vastaan oli juuri Bucharin niinkuin Trotskin ryhmäkin, joka, niinkuin muutkin puoliosialistiset ja puolinternationalistiset ryhmät, suhtautui vihamielisesti tähän todella vallankumoukselliseen ja todella proletaariseen tunnukseen. Yieensä Bucharin oli sodan ensimmäisellä kaudella hyvin lähellä Trotskin ryhmää, johon bolshevikien puolue suhtautui hyvin pidättyvästi, katsoen siihen kuuluvien ihmisten olevan internationalisteja enemmän sanoissa kuin teoissa.

Nämä tässä mainitut erimielisyydet Leninin ja Bucharinin välillä esiintyivät pääasiassa ensimmäisen puolen vuoden aikana sodan alkamisesta. Bernissä 1915 helmikuussa pidetyssä puoluekonferenssissa B. neuvoi esim. työmiehiä valtaamaan haltuunsa tehtailijoiden sulkemien tehtaita ja elintarvevarastoja, pitäen sellaista yksityisten työläisryhmäin järjestämätöntä vähittäistä tuotannon valtaamista sosialismina. Tämä sen sijaan, että olisi kehoittanut työväenluokkaa kiinnittämään kaiken huomion valtiollisen vallan valtaamiseen (proletariat in diktatuuriin). Bucharinin mukaan olisi siis sosialismiin siirtyminen ollut mahdollinen ilman valtiollisen vallan valtaamista. On itsestään selvää, ettei puolue voinut hyväksyä sellaisia teesejä. Lenin sanoi sellaisia ehdotuksia suurimmaksi tyhmyudeksi, häpeällisiksi ja puolanarkistisiksi.

Bucharinin olisi siis pitänyt konferenssin jälkeen tunnustaa virheensä, luopua oppositiosta puoluetta vastaan ja asettua täydellisesti KK:n kannalle. Mutta kului vain muutamia kuukausia, kun hän oli jo taas eri linjalla kuin Lenin. Tämä tapahtui vuosien 1915 ja 1916 vaihteessa hyvin tärkeässä kysymyksessä, nim. kysymyksessä kansojen itse-

määräämisoikeudesta. Bucharinin mielestä oli tarpeetonta taistella imperialistien sortamain maiden itsenäisyyden ja vapauden puolesta (Kiina, Intia). Hän ei nähnyt, miten näiden kansojen taistelu kaivaa maan pois imperialistien herruuden alta ja auttaa siten sosialistista vallankumousta. Kansallisuuskysymys oli erittäin tärkeä Venäjällä, jossa oli tsarismien sortamia ukrainalaisia, puolalaisia, suomalaisia ym. Ei voi taistella demokratian ja sosialismin puolesta, jos ei samalla taistele kansojen itsemääräämisoikeuden puolesta. Sosialistit, jotka eivät taistele tsarismien sortamain ukrainalaisten, puolalaisten ym. tsarismien sortamain kansojen vapaan itsemääräämisoikeuden puolesta, ne pettävät demokratian, kansainvälisyyden ja sosialismin asian, kannattavat käytännössä tsarismia — sanoi Lenin. (Leninin teokset II pain. XVIII, siv. 323). Kun vastustaa «kansojen itsemääräämisoikeutta», niinkuin Bucharin 1915 — 1916, merkitsee se välillisesti imperialistien kannattamista. Sentähden sanoi Lenin Bucharinin mielipiteestä v. 1916 suoraan, että «se ei ollut bolshevistinen, ja se ei ollut marxilainen». Lokakuun vallankumouksen jälkeen tov. B. tunnusti virheensä tässä kysymyksessä mutta puolitoista vuotta Lokakuun kumouksen jälkeen, v. 1919, hän jälleen yritti uudessa muodossa vastustaa kansojen itsemääräämisoikeutta. Tämä tapahtui yhdeksännessä puoluekokouksessa. Leninin täytyi vielä kerran selvittää Bucharinille hänen erehdystään, osoittaen, että voittoisa proletariaatti ei voi vastustaa kansojen itsemääräämisoikeutta. Lenin käytti esimerkkinään Puolaa, jonka kansa oli ollut tsarismien sortama ja sentähden oli epäluuloinen — myöskin osa työläisiä — suurvenäläisiä kohtaan. Tätä tunnetta koetti Puolan porvaristo käyttää hyväkseen yllyttäessään myös maansa työtätekeviä Neuvostoliittoa vastaan. Jos siis Bucharinin tavoin kiellämme kansojen itsemääräämisoikeuden, niin tuemme vain tätä käsitystä työtätekevän väestön keskuudessa.

Kysymyksessä valtiostakin osoitti Bucharin sodan aikana päinvastaisia mielipiteitä kuin Lenin. V. 1916 ulkomaalaiseen nuorisolehteen kirjoittamassaan artikkelissa teki tov. Bucharin joukon virheitä, joiden joukossa joitakin — Leninin sanojen mukaan — «oikein karkeita virheitä». Käsitellessään sosialistien ja anarkistien suhdetta valtioon peitti hän näiden välillä olevan eron ja lankesi puolianarkismiin. Bucharinin mukaan suhtautuivat marxilaiset sosialistit jokaiseen valtioon ja kaikenlaiseen valtion hyväkseen käyttämiseen yhtä vihamielisesti ja yhtä kielteisesti kuin anarkistitkin, jonka johdosta kysymys proletariaatin diktatuurista ei esiintynyt hänellä riittävän selvänä. «Sosialistit — selitti tov. Lenin — puolustavat nykyäikaisen valtion ja sen laitosten hyväkseen käyttämistä taistelussa työväenluokan vapauttamiseksi, samoin välttämättömyyttä käyttää valtiota erityisenä ylimenomuotona siirryttäessä kapitalismista sosialismiin. Sellaisena ylimenomuotona, myöskin valtiona, esiintyy proletariaatin diktatuuri». (Leninin K. t. XIX, siv. 296.)

Kun oli selvää, että sotaa seuraa vallankumous, niin oli erityisen tärkeätä, että kysymys valtiosta, proletariaatin diktatuurista täytyi olla puolueen keskuudessa täysin selvitetty. Sitä tarvittiin vielä senkin tähden, kun II Internationalen huomattavin auktoriteetti, saksalainen mensheviki Kautsky vääränsi Marxin oppia valtiosta porvaristolle eduksi. Bucharin ei nähtävästi käsittänyt riittävän selvästi, että siirryttäessä kapitalismista sosialismiin tarvitaan aina määrätty ylimenokausi, jolloin proletariaatille on välttämätön erityinen proletaarinen valtio ja että proletariaatti tarvitsee proletariaatin diktatuuria ei vain porvariston vastustuksen murtamiseksi, vaan myöskin sosialismin rakentamista varten. Sentähden kirjoitti Lenin 1917 alussa, että «Bucharinin virheet saattavat vahingoittaa tätä... asiaa taisteltaessa kautskylaisuutta vastaan.» Tov. B. monien hairahdusten ja horjumisten tähden sanoi Lenin myös,

että B. on «pirun epävarma politiikassa».

Venäjän Sosialidemokraattisen puolueen ohjelma muodostui kahdesta osasta, n.s. maximi- ja minimiohjelmasta. Edellisessä määriteltiin se, mitä tullaan tekemään sen jälkeen kun proletariaatti on ottanut vallan käsiinsä, sosialismin rakentamishjelma ja jälkimmäisessä määriteltiin, miten jo sitä ennen vaaditaan porvaristo panemaan toimeen määrättyjä yhteiskunnallisia uudistuksia. V. 1915 alussa yritti tov. Bucharin todistella välttämättömäksi luopua kokonaan minimiohjelmasta. Tätä vastusti Lenin. Ja kun B. uudelleen Helmikuun vallankumouksen jälkeen esitti saman vaatimuksen, osoitti Lenin hänelle, että ensin on vallattava valta ja rakennettava sosialismi ja sitten vasta voimme luopua minimiohjelmasta. Jos me vielä porvariston vallassa ollessa luovomme siitä, niin on se pelkkää pöyhkeilyä: «porvaristolta emme tahdo vaatia mitään, me rakennamme itse, emme tahdo askarrella pikkuasioiden kanssa porvarillisen järjestelmän puitteissa». «Jos me nyt hylkäisimme sen (minimiohjelman), niin osoittaisimme vain sillä, että vaikka emme ole vielä voittaneetkaan niin nyt jo olemme menettäneet harkintakykymme. Työväenluokan lopullisen voiton tiellä on paljon vaikeuksia, tappiot ja perääntymisetkin ovat mahdollisia, meidän on käytävä voittoa kohden lujina ja järkkymättöminä, mutta jos emme kerran ole vielä voittaneet, niin ei saa myöskään menetellä siten kuin se olisi jo saavutettu. Minimiohjelman hylkääminen olisi kevytmielisyyttä, pöyhkeilyä ja kerskailua, sanoi Lenin. Vielä vv. 1918 ja 1919 täytyi Leninin taistella Bucharinia vastaan ohjelmakysymyksessä. Tov. B. vaati, että puolueohjelman periaatteellinen osa aikaisi imperialismin — kapitalismin korkeimman asteen kuvaamisella. Leninin mielestä oli kuvattava koko kapitalistisen kehityksen prosessi, alkaen sen yksinkertaisimmista muodoista ja päättyen imperialismiin. Oli välttämätöntä ku-

vata ja selvittää kapitalismin kehittymättömätkin muodot, jotta paremmin ymmärtäisimme talonpoikaistomme taloudellisen luonteen ja suhteemme heihin. Tov. Leninin mielestä käsittelee Bucharin asiaa «kirjaviisaasti».

Suuriin vaikeuksiin saattoi puolueen se erimielisyys, joka Leninin ja Bucharinin välillä oli Brest-Litovskin rauhansopimuksen johdosta v. 1918. Ollen vasta järjestelyasteella, vailla armeijaa, uhkasi saksalaisen imperialismin hyökkäys tuhota Neuvostovallan jo alkuunsa. Neuvosto-Venäjällä oli valittavana vain kaksi mahdollisuutta: joko jatkaa sotaa ja tuhoutua siinä, tai tehdä rauha, vaikkapa raskas ja epäedullisilla ehdoilla, mutta kuitenkin saaden hengähdysaikaa valmistautuakseen uuteen taisteluun imperialisteja vastaan. Lenin oli kiinteästi rauhan allekirjoittamisen puolesta. Bucharin sitävastoin koetti todistella «vallankumouksellisen sodan» välttämättömyyttä ja aloitti taistelun Leniniä vastaan. On muistettava, että porvaristo, menshevikit ja sosialivallankumoukselliset tahtoivat myös sotaa siinä toivossa, että Neuvostovalta kukistuisi siihen. Proletariaatin edut vaativat rauhaa, mutta porvariston edut vaativat sotaa. Puolustaessaan sotaa oli tov. Bucharin — Leninin sanojen mukaan — langennut porvariston «vasemmistolaisille» valmistamaan ansaan. Ensi aluksi oli Lenin KK:ssakin vähemmistönä. Häntä kannattivat Stalin, Sinovjev ja jotkut muut, mutta enemmistö oli Trotskin ja Bucharin puolella.

Trotski ehdotti vastattavaksi saksalaisille, että «rauhansopimusta emme allekirjoita, sotaa emme käy, vaan päästämme armeijan kotiin». Häntä kannatti tov. Bucharin, laskien, että saksalaiset eivät tule jatkamaan hyökkäystään. Keskuskomiteassa saamansa voiton nojalla Trotskin Brest-Litovskissa saksalaisille antama vastaus, että «sotaa emme jatka, mutta rauhansopimusta emme allekirjoita, ei vaikuttanut mitään saksalaisiin, vaan aiheutti sen, että ne hyökkäsivät kaikilla rintamilla. Neuvostovalta näytti olevan tuhon oma.

Leninin onnistui kuitenkin saada enemmistö KK:n jäsenistä rauhan allekirjoittamisen puolelle, mutta Bucharin äänesti vielä tällöinkin rauhan solmiamista vastaan. Rauhan ehdot olivat luonnollisesti nyt paljon ankarammat kuin aikaisemmin, jonka siis «vasemmistolaiset», Bucharin etupäässä, olivat politiikallaan aiheuttaneet. Asiallisesti olivat he siis auttaneet porvaristoa. (Kuten tiedetään, oli tällä «vasemmistolaisten» politiikalla kohtalokas merkitys Suomen työväen vallankumouksellekin).

Bucharinin taistelu leniniläistä politiikkaa vastaan sai tällöin hyvin kärkevän muodon. B. erosi KK:sta, muodosti oman ryhmänsä ja perusti ryhmälehdet, jossa hyökkättiin etupäässä Leninin persoona vastaan. Vielä senkin jälkeen, kun kysymystä oli käsitelty puoluekokouksessa, jossa Bucharin esiintyi apulustajana, jatkoi hän taistelua puoluelinjaa vastaan. Bucharinin kannattajat luopuivat vastuunalaisilta paikoilta jne. Lenin kirjoitti silloin suoraan, että se merkitsi askelta puolueen hajoittamiseen. Puolue ei hajaantunut vain sentähden, että työmiehet oppivat hyvin pian käsittelemään Bucharinin vasemmistolaisten sananparsien ontouden ja vasemmistolaiset johtajat jäivät ilman joukkoja.

Ryhmänsä lehdessä «Kommunisti» syytti Bucharin Leninin kantaa sodasta opportunistiseksi ja porvaristolle edulliseksi, Leninin «sielussa ei ollut mitään muuta kuin sanoja», «opportunistisia fraaseja», hänen artikkelinsa «eivät ole vakavia». Bucharinin mielestä toisti Lenin ne samat virheet, jotka Kautsky oli tehnyt imperialistisen sodan aikana. Mutta vasemmistolaisten taistelu puoluetta ja Leniniä vastaan ei rajoittunut pelkkään sotakysymykseen, vaan he vastustivat myös Leninin sosialistisesta rakennustyöstä esittämää suunnitelmaa. He taistelivat «valtiokapitalismin» aatetta vastaan, olettaen, että sillä ei ole mitään yhteyttä proletariaatin diktatuurin kanssa, ja nimittelivät Leniniä sovitelijaksi. He vastustivat porvarillisten spesialistien käyttämistä maan talouden uudelleen rakentamisessa (he eivät usko-

neet, että työväen onnistuu pakoittaa heidät työskentelemään sosialismin hyväksi), vastustivat työkurin aikaansaamista tehtaissa ja yksilöllisen edesvastuun toteuttamista määrättyjen tehtävien suorittamisessa. Vasemmistolaiset esittivät bolshevikkeja vastaan samoja väitteitä kuin menshevikit ja sosialivallankumouksellisetkin, joka juuri osoittaa heidän pikkuporvarillisen luonteensa. Myöhemmin on toveri Bucharin itse kertonut, että he kävivät jo sosialivallankumouksellisten kanssa keskusteluja Leninin ja koko Kansankomisarienin Neuvoston vangitsemisesta ja vallankumouksen toimeenpanosta.

V. 1920 kirjoitti Bucharin kirjan nimeltä «Ylimenokauden taloustiede» yrittäen selvittää kapitalismista sosialismiin siirtymisprosessia. Hänellä oli ollut aikomus omistaa kirja Leninille, joka kuitenkin kirjan sisältöön tutustuttuaan kieltäytyi siitä. Myöhemmin osoitti Lenin, että tov. B. ei ollut jaksanut pysyä kirjassaan johdonmukaisesti marxilaisena, vaan käsittelee osaa kysymyksiä bogdanovilaisesti. Bogdanov oli ollut aikaisemmin puolueen jäsen, mutta oli jo 1905 tappion jälkeen esiintynyt porvarillisten mielipiteiden esittäjänä varsinkin filosofian alalla. Lenin oli häntä vastaan kirjoittanut jo 1909 kirjansa «Materialismi ja empiriokritisismi». Uudessa kirjassaan osoittautui tov. B. nyt olevansa vahvasti saman Bogdanovin ideologian vaikutuksen alaisena. Myöhemmissäkin tov. B:n teoksissa on esiintynyt tätä vaikutusta. Jo mainitussa kirjassa osoitti Lenin Bucharinilla esiintyvän virheellisen käsityksen luokista ja luokkataistelusta.

Vuosien 1920 ja 1921 vaihteessa, siirryttäessä sotakommunismista uuteen talouspolitiikkaan, syntyi puolueen keskuudessa laaja ja erityisen vaarallinen keskustelu ammattiliittojen tehtävistä. Keskustelun aikoi Trotski. Lenin oli keskustelua vastaan, koska se johti puolueen huomion ja voimat pois sille hetkelle tärkeimmistä kysymyksistä, miten järjestetään työväenluokan ja talonpoikaiston väliset suhteet siirryttäessä

kansalaissodasta rauhalliseen rakennustyöhön. Keskustelun kuluessa muodostui puolueen sisällä useampia ryhmiä. Mm. tov. Bucharin, joka oli myös keskustelun kannalla, muodosti oman fraktsiansa. Alussa B. kyllä oli olevinaan välittävällä kannalla, mutta taisteli kuitenkin koko ajan Leniniä vastaan, hyökkäämättä ollenkaan Trotskia vastaan. Sentähden sanoi Lenin Bucharinin ryhmästä, että se oli «pahimman ja vaarallisimman ryhmäkuntalaisuuden auttaja» ja että juuri tämä ryhmä «saattoi kaikkein enimmän vahinkoa ja sekaannusta aikaan». Lopuksi B. liittyi täydellisesti Trotskin ryhmän kanssa ja äänesti 10 puoluekokouksessa Trotskin esittämän päätöslauseiman puolesta.

Kansalaissodan päätyttyä oli puolueen kiinnitettävä yhä enemmän huomiota taloudelliseen rakennustyöhön. Tämän yhteydessä olivat Trotski ja Bucharin sitä mieltä, että tuotannon järjestäminen ja sen parantaminen saavutetaan nopeammin, jos ammattiliitot «valtiollistutetaan», muutetaan ne valtion elimiksi, sulatetaan ammattiliitot taloudellisten elimien kanssa yhteen. Tällä osoittivat he, että he eivät ymmärtäneet ollenkaan näiden puolueettomien joukkojärjestestöjen tehtäviä. Lenin opetti niistä, että ne ovat «kommunismien koulu», «yhteenliittymisen koulu, solidaarisuuden koulu, omien etujensa puolustamisen koulu, taloudenhoidon ja hallitsemisen koulu». Leninin mielestä oli ammattiliittojen, samalla kun ne ottivat mahdollisimman laajasti osaa tuotannon järjestämiseen ja johtamiseen, samalla oli niiden myöskin puolustettava työläisten etuja siellä, missä ne väärinkäytösten ja huomaamattomuuden tähden olivat vaarassa jäädä huomioonottamatta. Trotski ja Bucharin ottivat asian kokonaan byrokraattisesti, ajattelematta ollenkaan joukkoja, ymmärtämättä ollenkaan sitä, että juuri ammattiliittojen kautta, työläisten niissä saavuttaman tietoisuuden kautta, selvittämällä siellä heille tehtävämme tuotannon suhteen, voidaan vetää mahdollisimman suuret joukot tuotannollisten

kysymysten ympärille, johtaa heidät ottamaan osaa tuotannon ja hallinnon johtoon.

Osallistuen kaikkiin Trotskin tämän keskustelun aikana esittämiin virheellisiin käsityksiin, lankesi Bucharin vielä sen lisäksi syndikalismiin. Keskustelun aikana oli nimittäin olemassa myös niin sanottu «työläisoppositio», joka oli hyvin lähellä syndikalismia ja jota vastaan leniniläisten bolshevikien oli myös taisteltava. Saaden vaikutteita tältä ryhmältä ehdotti B., että ammattiliitot (eikä puolue) pitäisi määrätä talouden ja tuotannon johdon. Siten tahtoi B. kieltää puolueen osuuden tuotannon johtamisessa. Lenin tuomitsi ankarasti tämän hairahduksen. Leninin mielestä oli tämä Bucharinin virhe vielä suurempi ja vaarallisempi kuin ne mitä he olivat yhdessä Trotskin kanssa tehneet. Jos Trotski ja Bucharin olisivat voittaneet tässä riidassa, olisi se merkinnyt puolueen vieraantumista joukoista, se olisi johtanut puolueen ja ammattiliittojen väliseen hajaannukseen. Sellainen hajaannus olisi merkinnyt proletariaatin diktatuurin tuhoa. Puolueen enemmistö asettui kuitenkin Leninin kannalle. Leninin ehdotuksesta hyväksyi X puoluekokous päätöslauseiman puolueen yhtenäisyydestä, jossa selitettiin, että kaikki ryhmät pitää hajottaa ja että pieninkin ryhmäkuntalaisuuden esiintyminen aiheuttaa puolueesta eroittamisen. Samalla kuin päätöslauselma siis tuomitsi ryhmäkuntalaisuuden, tuomitsi se myöskin Bucharin menettelyn. Samassa puoluekokouksessa hyväksyttiin myös Leninin kirjoittama päätöslauselma anarkistis-syndikalistisia virtauksia vastaan puolueessa, ja vaikka se olikin pääasiassa kohdistettu n. s. «työläisoppositiota» vastaan, niin sisältyi siihen myös peitetymässä muodossa Bucharinin mielipiteiden tuomitsemisen.

Vuonna 1922 esiintyi Leninin ja Bucharinin välillä erimielisyyttä kolmessa kysymyksessä, nim. kysymyksessä valtiokapitalismista, proletarisesta kulttuurista ja ulkomaankaupan monopolista.

Leninin mukaan tarkoitetaan valtiokapitalismilla sitä kapitalismia, jonka neuvostovaltio sallii määrättyissä rajoissa ja määrättyillä ehdoilla; sellaisia ovat esim. konsessionille tai vuokralle annetut tuotantolaitokset. Jo 1918, taistelessaan vasemmistokommunistien etupäässä Leniniä ja puoluetta vastaan, esitti Bucharin, että käsitys valtiokapitalismista on kokonaan sopimaton ja järjetön neuvostotasavallan puitteissa. Hänen mielestään olivat «valtiokapitalismi» ja «proletariaatin diktatuuri» kokonaan yhteensopimattomia asioita, valtiokapitalismia voi olla vain porvariillisissa maissa. Samoja mielipiteitä esitti Bucharin XI puoluekokouksen edellä ja itse kokouksessa. Hän oli neuvotellut ja sopinut asiasta myös joidenkin muidenkin tovereiden kanssa. Bucharinin puhe puoluekokouksessa antoi Leninille aiheen erityisesti kiinnittää huomiota kysymykseen valtiokapitalismista. Lenin selitti, että nämä toverit lankeavat «intelligenttimäisyyteen», ampuvat ohi maalin, selailevat vanhoja kirjoja, mutta «sielläpä ei olekaan kirjoitettu mitään tästä, niissä on kirjoitettu vain siitä valtiokapitalismista, joka esiintyy kapitalismin aikana, mutta ei ole olemassa yhtään kirjaa, jossa olisi kirjoitettu siitä valtiokapitalismista, joka esiintyy kommunismin yhteydessä». (Leninin teokset, XVIII. 2 osa, siv. 34). Bucharin, joka oli tavanmukaisten porv. taloudellisten oppien vankina, ei voinut vapautua tavanmukaisista valtiokapitalismista esitetystä kaavoista ja esitti kysymyksen eristettynä, ulkopuolella historiallisen tilanteen. Vielä v. 1925 osoitti Bucharin, ettei hän ollut tunnustanut virhettään tässä kysymyksessä, vaan selitti eräässä kokouksessa, että hän on vieläkin Leninin kanssa erimielistä kysymyksissä valtiokapitalismista ja proletaarisesta kulttuurista.

Proletaarisesta kulttuurista puolusti Bucharin samoihin aikoihin «Proletkultin» keskuuteen pesiytyneitä bogdanovilaisia käsityksiä Leninin arvostelua vastaan. «Proletkultilaisten» ja Bogdanovin virhe oli siinä, että ne kuvitte-

livat voitavan keinotekoisesti, yleisestä liikkeestä ja työväenluokan kehitystasosta riippumatta, valtaamalla kaikkea sitä, mitä porvarillinen kulttuuri oli luonut arvokasta, että ilman tätä voitaisiin erityisissä kasvihuoneissa «proletkultin» malliin luoda erityinen proletaarinen kulttuuri. Jo 1920 kirjoitti Lenin proletaarisesta kulttuurista: «Marxismi saavutti itselleen koko maailmaa käsittävän merkityksen proletariaatin vallankumouksellisena ideologiana vain sen kautta, että se ei hyljännyt porvarillisen aikakauden arvokkaimpia saavutuksia, vaan päinvastoin omaksui ja muokkasi kaiken arvokkaan enemmän kuin kaksi tuhatta vuotta kestäneestä inhimillisen ajattelun ja kulttuurin kehityksestä. Vain se, että edelleenkin työskennellään tällä pohjalla ja tähän suuntaan henkeväyttämällä (käytännöllisesti) proletariaatin diktatuurin, kaikkea riistoa vastaan käytävän viimeisen taistelun kokemukset, vain se voidaan tunnustaa todella proletaarisen kulttuurin kehittämiseksi.» (Leninin teokset XXV, 2 pain. siv. 409). Kun tov. Jakovlev toveri Leninin pyynnöstä ja ohjauksella, hänen itsensä ollessa jo sairaana, kirjoitti artikkelin bogdanovilaista käsitystä vastaan proletaarisesta kulttuurista, vaati Bucharin artikkelista pyhittäväksi useita kohtia, erityisesti ne kohdat jotka olivat hänen omia mielipiteitään vastaan. Erimielisyys sai sen kautta hyvin kärkevän muodon.

Saman v. 1922 lopulla esitti tov. Bucharin myöskin ulkomaankaupan monopoliiin sellaisia muutoksia, jotka olisivat merkinneet sen heikontamista ja niin ollen hyödyttäneet kapitalisteja, kuten Lenin osoitti.

Näemme siis, että kului tuskin yhtään vuotta, jolloin Bucharin ei olisi ollut Leniniä ja puoluetta vastaan. Lenin luonnollisesti näki ja tunnusti Bucharinin kieltämättömät kyvyt teoreettisella alalla ja että hän harrasteli teoreettisia kysymyksiä, mutta joka kerta kun hänen täytyi esiintyä Bucharinia vastaan, osoitti hän, että eri kysymyksiä ratkaistessaan ei B. menettele täysin marxi-

laisesti ja että hänen teoriansa ei ole vielä täysin marxilainen. Ja jos ei teoria ole marxilainen, niin ei myöskään politiikka ole sellainen kuin vallankumouksellisen proletariaatin politiikan tulee olla. Mutta Lenin toivoi aina, että Bucharin vielä joskus omaksuu koko sielullaan marxismin ja omaksuu kokonaan proletaarisen katsomuksen. Vuoden 1922 loppuun mennessä ei tämä toivo kuitenkaan vielä toteutunut, niin että Lenin oli pakoitettu julistamaan, että «hänen teoreettista katsomustaan voi vain hyvin suurella epäilyksellä sanoa marxilaiseksi.»

Se että Bucharin siis joutui oikeistolaisten johtoon ei ollut mikään sattuma. Sitä oli tavallaan valmistellut kaikki hänen edelliset horjumisensa ja puoluelinjasta poikkeamisensa. Aikaisemmin

hän oli vain hyökännyt puoluetta ja Leniniä vastaan «vasemmalta», äärimmäisenä vasemmistolaisena ja anarko-syndikalistina. Nyt hän teki sen oikealta käsin. Mutta siinä ei ole mitään ihmetelemistä. Pohjaltansa ovat tällaiset horjahtelut samanlaisia, tulevat ne sitten avoimena sovittellevaisuutena tai vallankumouksellisen sananparsien verhoamana. Kamenev ja Sinovjev esim. esiintyivät Lokakuun vallankumouksen yhteydessä oikeistolaisina, mutta vuosina 1925—27 ei puolue muka ollut heidän mielestään riittävän vallankumouksellinen. Mutta niinkuin puolue hajoihti ja voitti trotskilaisen opposition, niin tulee se myöskin lopullisesti voittamaan pikkuporvarillisen mielialan ja etujen ilmauksena esiintyvän oikeisto-opposition.

K A T S A U K S I A.

Työttömyys Suomessa.

Sosiaalihuollituksen kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä toimittamaan teollisuuden työoloja koskevaan tiedusteluun sai se vastauksen 152 työpaikasta. Tämän vuoden tammikuun lopussa oli näissä työpaikoissa työssä 48,450 työläistä, kun työläisten luku vastaavana ajankohtana edellisena vuotena oli 57,000. Viime vuoden tammikuuhun verraten oli teollisuuden työvoima nyt n. 15% pienempi ja suoritettujen työtuntien luku kokonaista 17,7% pienempi. Kotimaisia markkinoita varten työskentelevässä teollisuudessa toimi nyt 14% vähemmän työntekijöitä kuin edellisena vuotena, mutta tuotanto on supistunut siinä aina 20%. Vienti-teollisuus on supistanut työvoiman käyttöä 16%:lla, mutta tuotantoa 14%:lla. Tämän mukaan olisi kotimaisia markkinoita työskentelevässä teollisuudessa osatyöttömyys suhteellisesti paljon suurempi kuin vientiteollisuudessa. Porvarillisten lehtien tunnustuksen mukaankin on työvoiman käyttö ja tuotannon laajuus nyt paljon pienempi kuin vuosina 1925 ja 1926, „joten aseman voi merkitä lamakaudeksi“, sanovat ne.

Tutkimus on osoittanut, että teollisuuden toiminta on supistunut vielä viimeisen neljänneksen ajanakin. Kesästä syksyyn mennessä väheni teollisuudessa työskentelevien työläisten luku 6%, mutta talven tuloa jälkeen on tämä luku vähentynyt vielä kokonaista 11,4%. Sen lisäksi on työviikkoa ja työaikaa hyvin yleisesti lyhennetty.

Näiden prosenttilukujen perusteella on Suomen teollisuus kesästä syksyyn mennessä vähentänyt työvoimaansa 15,000 työläisellä ja tammi—helmikuun vaihteeseen mennessä on sen lisäksi eroitettu n. 22,000 työläistä, joten yhteensä 37,000 työläistä on saanut jättää työpaikkansa. (Vuoden 1928 teollisuustilaston mukaan teki koko teollisuustyöväestön luku 170,000 henkeä). Kun tuotannon lasku on yleinen kaikessa teollisuudessa, niin on näillä teollisuudesta eroitetuilla työläisillä ollut mahdotonta saada työtä muillakaan aloilla. Yksistään 122 maalaiskuntaa on ilmoittanut olevan työttömiä alueellaan n. 30,000, joista vain n. 6000 saa tilapäistä ansiota hätäaputöissä. Kun Suomessa on maalaiskuntiaakin yli 500, niin täytyy työttömien luku maaseudullakin olla yllämainittua lukua huomattavasti suurempi, puhumattakaan siitä laajasta työttömyydestä, joka vallitsee kaupungeissa.

Suomen ulkomaankauppa.

Kauppabalanssin kannalta katsoen näyttää Suomen ulkomaankauppa kuluvan vuoden kahden ensimmäisen kuukauden ajalta hyvin edulliselta. Sitten vuoden 1922 ei vuoden ensimmäisten kuukausien kauppabalanssi ole ollut niin edullinen kuin nyt. V. 1928 esim. oli kahden ensimmäisen kuukauden tuonti 1,040,1 milj. mk, vienti 463,3 milj. mk. ja tuonnin ylijäämä viennistä 576,8 milj. mk. V. 1929 olivat vastaavat luvut 838,3; 493,8 ja 344,5 mutta v. 1930 tammi-helmi-

kuussa 605,9; 578,2 ja 27,7. Tuonnin raha-arvon alhaisuuteen on vaikuttanut osaltaan eräiden tärkeiden tavaroiden hintojen laskeminen, mutta myöskin se seikka, että vuoden vaihteessa tapahtunut tullin korotus ajoi kauppiaat tuottamaan jo edellisen vuoden lopussa varastoon suuremman määrän sellaisia tavaroita, joiden tuli enimmäkseen kohonut. Esim. viljatavaroiden tullin korotuksella oli tämä vaikutus. Luonnollisesti on tuonnin pienuuteen täytyntä vaikuttaa myöskin tavarain kysynnän heikkenemisen, kun ostokyky on heikentunut elinkeinoelämän lamaannuksen kautta. Tuonnin väheneminen on tapahtunut kaikilla aloilla. Siten tuotiin Suomeen raaka-aineita v. 1928 315,4 milj. mk. edestä. V. 1929 249,6 milj. mutta 1930 vain 215,5 milj. mk. edestä. Koneiden tuonnin vaihtelua osoittavat numerot ovat vastaavana aikana seuraavat: v. 1928 148,8, v. 1929 131,3 ja 1930 98,5. Teollisuustuotteita tuotiin v. 1928 245,5 milj. markan edestä, v. 1929 208,5 ja v. 1930 vain 135,7 milj. mk. edestä. Vastaaavat numerot eiintarpeiden tuonnista olivat 330,8; 248,9 ja 156,7.

Siihen, että vienti on ollut suurempi kuin v. 1929 tammi-helmikuussa, on vaikuttanut ratkaisevasti leuto talvi, joka on tehnyt mahdolliseksi pitää laivaliikenteen yhtämittaan käynnissä. Vientiartikkeleista on elintarpeiden ja puutavaran viennin raha-arvo vähentynyt vuoteen 1929 verrattuna. Elintarpeita vietiin v. 1929 101,1 ja 1930 100,8 milj. markan arvosta, puutavaraa samoina aikoina 98,5 ja 91,4 milj. mk. arvosta. Samaan aikaan on kuitenkin paperiteollisuuden tuotteiden viennin arvo kohonnut 247,0 milj. markasta 330,2 miljoonaan. Viennin kohoaminen perustuu siis pääasiassa paperimassan, pahvin ja paperin vientiin, joiden vienti on nyt ylittänyt vastaavat numerot aikaisempina vuosina. Vuoden 1927 kahden ensimmäisen kuukauden aikana vietiin niitä esim. vain 271,0 miljoonan arvosta. Kuluva vuoden arvomäärää on jonkun verran kohonnut osittain hinnan nousuakin puumassassa, pahvissa ja lankarullissa, mutta on niiden painomääräkin ollut huomattavasti suurempi kuin edellisenä vuotena. Tammi-helmikuussa 1929 vietiin puumassaa 16,282 tonnia, mutta tänä vuonna jo 24,251 tonnia, selluloosaa 66,610 ja 3,604 tonnia sekä sanomalehtipaperia 21,666 ja 32,940 tonnia. Voin vienti on myöskin kohonnut viime vuoden tammi-helmikuun vientiin verrattuna 2,635 tonnista 3,028 tonniin.

Ensi silmäykseltä näyttävät nämä kapitalistisen Suomen tuontia ja vientiä koskevat numerot verrattain edullisilta. Todelliselta sisällöltään ne eivät kuitenkaan sitä ole. Kun yritykset ulkomaisen lainan saannista viime vuonna raukesivat yksi toisensa jälkeen tyhjään, niin oli suomalaisten kapitalistien välttämätöntä maksubalanssinsa tasaamista varten pantava kaikki voimansa

liikkeelle. Olihan viime vuoden vientitappiokin vielä melkoinen, mutta sen lisäksi vaikuttanut ulkomaisen rahan tarpeeseen vielä myös vuoden 1928 suunnaton vientitappio. Sentähden oli vienti saatava hinnalla millä hyvänsä kohoamaan ja tuonti alenemaan. Ensinmainitussa pyrkimyksessä tuli, kuten mainittu, vielä leuto talvi avuksi, niin että voitiin viedä nyt jo ulos osa sellaisia tavaroita, jotka ankan talven sattuessa olisi voitu toimittaa perille vasta tulevana kesänä. Väärin olisi siis odottaa, että tammi-helmikuun ulkomaankaupan numerot osoittaisivat jo koko vuoden tuloksen luonnetta. Kun ottaa huomioon edellämainitut poikkeuksellisesti vaikuttaneet seikat, niin voi olettaa, että vuoden lopputulos tulee siitä olemaan meikoisesti epäedullisempi kuin kahden ensimmäisen kuukauden tulokset edellyttäisivät. Tuontiartikkeleita tarkastaessa on sitäpaitsi edelleenkin todettava, että useiden tavaroiden tuonnin supistaminen merkitsee toiselta puolen maan teollisuustuotannon yhä suurempaa supistamista.

Intian kansallisen porvariston vastavallankumouksellisuus.

Vallankumouksellisen liikkeen myrskyinen kehitys Intiassa on saanut jälkeille myös vanhan kansallisvallankumouksellisen liikkeen johtajan Gandhin. Peläten kokonaan menettävänsä vaikutusvaltansa vallankumouksellisten kansanjoukkojen keskuudessa, on hänkin ollut pakoitettu julistamaan taistelevansa jälleen Englannin imperialismia vastaan. Hän kehoittaa nimitään kansaa boikoteeraamaan brittiläis-intialaisen hallituksen julistamaa suolamonooppia. Mutta että tämä todellakin on vain katala manööveri porvarillisen johdon säilyttämiseksi Intian vallankumouksellisessa kansanliikkeessä, on hyvin helposti huomattavissa, kun tarkastaa millä tavalla ja mitä tunnuksia vastaan Gandhi esittää tämän boikotti-tunnuksen.

Gandhi selittää avoimesti, että hänen on täytyntä heittää tämä tunnus sentähden, kun vallankumouksellinen liike kasvoi niin uhkaavasti. Ensinnäkin tahtoo hän rajoittaa boikotin alueellisesti, ettei liike laajenisi, toiseksi tahtoo hän suunnata kansanliikkeen vain suolamonooppia vastaan, etteivät talonpojat ryhtyisi vain vaatimaan kaikkien verojen ja maanvuokrien poistamista, jota todella vallankumoukselliset joukot vaativat. Hänen periaatteensa on: ei missään tapauksessa „väkivaltaa“ ja nimitetäänkin vallankumouksellisia järjestöjä „väkivalta-alueiksi“, joita sanoo pelkäävänsä enemmän kuin Englannin varakuningat. Gandhi tahtoo siis estää englantilaisen imperialismin siron alaisena kärsivän Intian kansan joutumasta vallankumouk-

selliseen käymistilaan taistellakseen itsensä vapaaksi sortajastaan. Hänen suolamono-poolin boikottinsa on siis todellisuudessa tarkoitettu Intian vallankumouksen boiko-tiksi. Tätä vastaan asettaa Intian nuori kommunistinen puolue tunnuksen: voitto tai tappio, Intia voi vapautua vain vallan-kumouksen kautta.

Intian talonpoikaisto ja työväestö on vielä hyvin heikosti järjestynyt. Sentähden on nykyhetken tehtävänä Intiassa näiden työläisten ja talonpoikain järjestäminen edessä olevaa valtavaa vallankumoukselli-sta taistelua varten. „Kaikkia joukko-liikkeitä, kaikkia suuria yhteentörmäyksiä — sanoo toveri O. V. K u u s i n e n, joka tästä kirjoittaa „Kansainvälisessä Tiedonantoleh-dessä“ — joita siellä nyt esiintyy, on käytettävä vallankumouksellisten joukkojär-jestöjen laajentamiseksi ja voimistuttami-seksi niin maaseudulla kuin kaupungissa-kin. Ennen kaikkea on se tehtävä ammatil-listen luokkajärjestöjen ja vallankumouk-sellisen nuorison järjestöjen suhteen, samalla voimistuttaen työläisaktiivin värvää-mistä kommunistiseen puolueeseen.“ Kaik-kiällä on noudatettava Bombayn kutoma-työläisten esimerkkiä joukkojärjestön luo-misesta lakon aikana. „On välttämätöntä järjestää työväen vallankumouksellisia mie-lenosoituksia itsenäisine luokkatunnuksi-neen. Työläisiä on lähetettävä kyliin aut-tamaan talonpoikia ryhtyessään taisteluun verojen ja maanvuokrien maksamattomuuden puolesta. Kaikkialla on muodostettava

talonpoikaiskomiteoita ja harjoitettava jouk koagitatiota suurmaanomistajain ja valtion virkamiesten poishäätämisen puolesta. La-kossa olevien rautatieläisten on ajettava junilla kaikkia linjoja pitkin vaatien poliit-tiseen suurlakkoon valmistautumista.“

Jokaisen todella Intian riippumattomuuden puolesta taistelevan on käytettävä kaikki voimansa ja keinonsa Intian proleta-riaatin ja talonpoikaiston järjestämiseen vallankumouksellista joukkotoimintaa var-ten. Gandhi ja hänen takanaan oleva Yleis-intialainen kansalliskongressi ei sitä tahdo. Vallankumouksellisen liikkeen on sentäh-den käytävä myöskin päättävää taistelua kansalliskokousta vastaan. Mutta se ei estä silti kommunistista puoluetta käyttä-mästä hyväkseen myöskin Intian porvaris-ton näennäisestä taistelusta johtuvia risti-riitoja Englannin hallituksen ja tuon porva-riston välillä laajojen kansanjoukkojen mobi-lisoimiseen vallankumouksellista joukko-liikettä varten. Mutta mitä enemmän kan-sallinen porvaristo yrittää kehittää yleis-kansallisia tunnuksia, sitä säälimättömäm-min on kommunistien paljastettava porva-riston näennäisen taistelun ja noiden tun-nusten vastavallankumouksellisuus. Vain sen kautta voi Intian Kommunistinen Puo-lue saavuttaa täyden poliittisen itsenäisyy-den ja selvän vallankumouksellisen luok-kalinjan; taata Intian proletariaatille johdon kansallisessa vapausliikkeessä ja siten var-mentaa vallankumouksen voiton.

J. L.